Τίκ-Τόκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἐμπρός εἰς τὴν θάλασσαν!

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΚΥΠΡΙΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΤΙΚ - ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἀρχισυντάκτης :
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Γραφεῖα :
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28
(Μέγαρον Ἐφεσίου)
Ἀριθ. γρ. 35-36 καὶ 45
ἀριθ. τηλ. 50-38
ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαὶ ἐτήσιαι :

Ἐσωτερικοῦ Δραχμαὶ	150
Ἐξωτερικοῦ Λίρα Ἀγγλ.	1
Ἀμερικῆς Δολλάρια	5

Ἐξάμηνοι καὶ τρίμηνοι κατ' ἀναλογίαν.

Κυριακὴ 19 Ἰουλίου

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 29

ΜΕΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Εἴσθε μὲ τὸ κοστούμι τοῦ μπάνιου σας, κάθεσθε εἰς τὰ Bar, κάμετε βόλτες στὴν ἄμμο, παρουσιάζετε ἕνα ὁμορφο σύνολον, ξεχάσατε ὅμως ὅτι, ὅπως μέσα εἰς ἕνα σαλόνι, φέρουσαι ἔξωμον τουαλέττα, ἔτσι καὶ εἰς τὴν πλάζ μὲ τὸ κοστούμι τοῦ μπάνιου σας, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχετε τοὺς πόδας, τὰς χεῖρας καὶ τὰς μασχάλας μὲ τρίχας. Πολλαὶ ἐξ ὑμῶν ἴσως δὲν γνωρίζουν πῶς νὰ ἀφαιροῦν ταύτας ἢ φοβοῦνται. Λοιπόν, διὰ τὰς γνωριζούσας καὶ μή, συνιστῶμεν τὴν κρέμαν TAKY, ὡς ἀφαιροῦσαν τὰς τρίχας, ὡς τελείως ἀβλαβῆ καὶ ἀποτελεσματικήν.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα, τὰς φαρμακαποθήκας, τὰ μυροπωλεῖα καὶ κομμωτήρια. Ἕκαστον σωληνάριον δραχμὰς 30.

Παρακαταθήκη καὶ ἀντιπροσωπεία : «Νικολαΐδης», Μητροπόλεως 42.

ΕΥΜΟΡΦΙΑΝ
ΔΡΟΣΕΡΟΤΗΤΑ
ΑΠΛΟΤΗΤΑ

προσώπου προσφέρει εἰς κάθε κυρίαν καὶ δεσποινίδα ἡ κρέμα μας

Ἀφαιρεῖ τὰς ρυτίδας τοῦ προσώπου καὶ διατηρεῖ τὴν νεότητα. Συνιστᾶται ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους δερματολόγους ἰατρούς.

Προσέχετε πάντοτε : Ἡ γνησία κρέμα πικραμυγδάλου ἔχει κάτωθεν τὰς λέξεις «Ἀθηναϊκὴ Καλλονή».

Κεντρικὴ Ἀποθήκη : Φαρμακεῖον Κωνσταντίνου Ι. Ρέρα, Πατησίων 17 καὶ Βερανζέρου γωνία.

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

μεταχειρίζονται καθημερινῶς τὸ φημισμένον ΑΝΤΙ - ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ DIALON. Ἡ χρῆσις τοῦ DIALON ἐπιβάλλεται σὲ κάθε κυρία καὶ δεσποινίδα, ἰδίως τώρα τὸ καλοκαίρι. Διὰ τοῦ DIALON θ' ἀποφύγητε τὸν ἱδρῶτα, ὁ ὁποῖος ὡς ἐπὶ τὸ πολύ στὸν εἶναι δύσοσμος, οὔτε θὰ ἐξακολουθῆτε νὰ εἶσθε ἀνάχαριστος εἰς τὰς κοινωνικὰς συναναστροφάς. Ἐκτὸς τούτου θὰ προφυλάξητε συγχρόνως καὶ τὰ ἐνδύματά σας ἀπὸ τὴν καταστρεπτικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἱδρῶτος. Ἡ χρῆσις τοῦ DIALON ὄχι μόνον εἶναι ἀβλαβής, ἀλλὰ δίδει τὸ αἴσθημα τῆς εὐχαριστήσεως, ἀπαρατήρητα ὅπως ἐκεῖνο ποὺ δοκιμάζουν οἱ λουόμενοι.

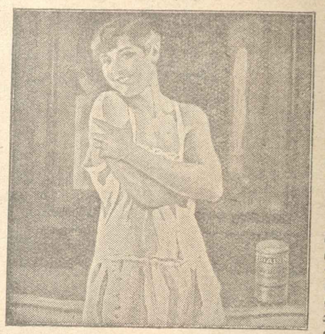

Ἐπιδρᾷ ἀνταναλαστικῶς διὰ τῶν νεύρων ἐπὶ τῆς ἱδρώσεως, τὴν ὁποίαν διεγείρει, δίδον φυσιολογικὴν ἔξοδον εἰς τὰ οὖρα καὶ ἐμπόδιζον οὕτω ἐπαρκῆ ἀπομάκρυνσιν τοῦ πλύσιν τοῦ σώματος. Σπουδαῖος ὁ ἱδρώς, ὅστις περιέχει μεγάλα ποσὰ στοιχεῖα, ἀποβάλλεται κόλως διὰ τῶν οὔρων. Τὸ DIALON ἐπιδρᾷ ὑγιεινῶς ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς λειτουργίας τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ.

Οἱ μεγαλείτεροι ἀστέρες τοῦ κινημα τογράφου καὶ τοῦ θεάτρου μεταχειρίζονται ἀποκλειστικῶς ὡς ἀντιιδρωτικὸν τὸ DIALON καὶ εἶναι ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματά του. Ζητήσατέ το καὶ σεῖς σήμερον ἀπὸ τὸν φαρμακοποιόν σας.

Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ
Ἑταιρεία «ΔΑΦΝΗ», Βερανζέρου 44, Ἀθῆναι.

ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ !

Ἡ Γερμανικὴ Ἐπιστήμη παρουσιασε τὸ νέο θαῦμα, τὸ

"GRUNIL,,

Τὸ Grunil *ἀπαλλάσσει κάθε νοικοκυρὰ ἀπὸ τὴν πολυήμερο καὶ κοπιαστικὴ μπουγάδα, διότι χωρὶς τρίψιμο πλένει νὰ ροῦχα μόνο του ἐντὸς μιᾶς ὥρας.*

Τὸ Grunil *δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ γνωστὰ καὶ ἄγνωστα παρασκευάσματα ποὺ καταστρέφουν τὰ ροῦχα.*

Ἀποζημιώνομεν καὶ νὸ ἀκριβώτερο ροῦχο ἂν πάθῃ τὴν παραμικρὰν φθορά.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ τὰ Εμπορικὰ τῆς συνοικίας σας.

Γεν. Ἀντιπρ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
— Ἀθῆναι, Λέκα 21α. —

ΑΠΟΚΤΗΣΑΤΕ τὸ παγκοσμίου φήμης γραμμόφωνον «ROC» διὰ 50δραχμων ἑβδομαδιαίων δόσεων

Τιμαὶ ἀπὸ 1.000 δραχμὰς καὶ ἄνω. Τιμοκατάλογος διὰ τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται δωρεάν.

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι δι' ὅλας τὰς ἐπαρχίας.

ΠΑΝΟΣ Α. ΓΚΟΥΤΗΣ

Εὐριπίδου 8 (2ος ὄροφος, Νο 14)

ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΙΣ

Ἀρθρῖτις, ρευματισμοί, ἀγκυλοδιάθεσις, ἰσχυαλγία, νευραλγία κλπ. μόνον μὲ τὴν νεωτάτην γερμανικὴν ἐφεύρεσιν

RADIOSCLERIN

μὲ βάσιν τὸ Ράδιον, τὸ ὁποῖον ἀντικαθιστᾷ τὰς πηγὰς Καρλσβάδης, Wisbaden κλπ. Ζητήσατε ἀδιάγιας δωρεάν. Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ, Κάνιγγος 12, Ἀθῆναι.

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ ΚΙΡΣΟΙ
(ΧΤΑΠΟΔΙ)

Ἠγγυημένη ἀνώδυνος δι' ἐνέσεων θεραπεία χωρὶς ἐγχείρησιν. Οἱ πόνοι καὶ αἱ αἱμορραγίαι καταπαύουν ἀμέσως. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, εἰδικὸς ἰατρὸς τῶν Παρισίων. Δέχεται 10—1 1)2 καὶ 5—7. Φιλελλήνων 3. Πληροφορίαι δωρεάν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Παρελθούσης ἐποχῆς

ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ ΑΠΟ ΔΡΧ. 20-35

Ἀδελφοὶ ΠΙΤΥΛΑΚΗ

Ἐμμ. Μπενάκη 13α

ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΝΕΑΙ ΑΦΙΞΕΙΣ ΕΙΣ ΑΠΕΙΡΑ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ

Τὸ εὐθηνότερον καὶ εἰλικρινέστερον κατάστημα, ἀληθῶς εὐεργετικὸν δι' ὅλας τὰς τάξεις. Δὲν ἀπατᾶται κανείς. Πωλεῖ μόνον τοῖς μετρητοῖς καλὰς ποιότητας εἰς πολὺ φθηνὰς τιμάς, διότι προμηθεύεται κατ' εὐθεῖαν ἐξ ἐργοστασίων καὶ ἀγοράζει μεγάλας ποσότητας, ἔχει μικρὰ ἔξοδα, κάμνει μεγάλην κατανάλωσιν, ἔχει ἀρίστους κόπτας πωλεῖ πολὺ φθηνὰ καὶ ἐγγυᾶται τὴν ἐφαρμογὴν τὸ γνωστὸν καὶ ἀσυναγώνιστον ΠΑΖΑΡ, Στοὰ Ἀρσακείου.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΒΑΦΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI E. J. B. — ARTI — ARTI E. J. B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΤΟΥ

"ΤΙΚ - ΤΑΚ,,

ΔΥΟ ΝΕΑ ΥΠΕΡΟΧΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ :

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΡΩΣ

ΕΡΩΣ — ΠΟΘΟΣ — ΚΑΠΡΙΤΣΙΟ — ΚΛΙΣΙΣ — ΑΔΥΝΑΜΙΑ — ΑΓΑΠΗ

Ο ΕΡΩΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Αἰσθηματικὸς — αἰσθησιακὸς — ἰδανικὸς

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΕΝ ΑΤΟΜΙΚΟΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΡΩΣ

Ο ΑΛΗΘΗΣ — Ο ΑΓΝΟΣ — Ο ΞΕΝΟΧΟΣ — Ο ΗΘΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟΝ, ΤΟ ΟΡΜΕΜΦΥΤΟΝ, Ο ΗΔΟΝΙΣΜΟΣ, Ο ΙΔΕΑΛΙΣΜΟΣ

ΠΟΙΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ

ΠΟΙΟΣ ΕΡΩΣ ΟΔΗΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΝ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΕΡΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΩΣ Ο ΕΡΩΣ "Η ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ "Η ΠΑΡΑΛΥΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Πῶς ἀγαπᾷ ἡ κόρη, ἡ σύζυγος, ἡ ὥριμη γυναῖκα, ὁ ἔφηβος, ὁ ἀνήρ, ὁ ὥριμος ἀνήρ.—Πῶς αἰσθάνονται.— Πῶς ἀγαποῦν.— Πῶς σώζονται.— Πῶς καταστρέφονται.— Πῶς παλαίουν.— Πῶς νικοῦν.— Πῶς ἀντιλαμβάνονται ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ, ΤΟΝ ΠΟΘΟΝ, ΤΟ ΚΑΠΡΙΤΣΙΟ.

Ο ΕΡΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πῶς ἀγαποῦσαν οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ καὶ ἡμίθεοι.

Μὲ ἀφηγήσεις ἱστορικῶν ἐρωτικῶν ἐπεισοδίων.

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΡΩΣ

Ὁ ἔρως εἰς τοὺς συγχρόνους λαούς.— Πῶς ἐννοοῦν τὸν ἔρωτα οἱ Εὐρωπαῖοι, οἱ Ἀμερικανοί, οἱ Ἀσιᾶται, οἱ Ἀφρικανοί.—"Ενα ἀνάγνωσμα ποὺ ἐνδιαφέρει ὅλους.

2ΟΝ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Τὰ ἐρωτικὰ δράματα, τὰ ὁποῖα συνεκίνησαν εἰς παλαιοτέραν ἐποχὴν τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν.—Αὐτοκτονίαι, δράματα τιμῆς κλπ.

Τὸ «ΤΙΚ-ΤΑΚ», μὴ φειδόμενον ἐξόδων, θὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου τὰ 2 αὐτὰ

ΥΠΕΡΟΧΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΘΑ ΣΥΓΚΙΝΗΣΟΥΝ, ΘΑ ΚΑΤΑΠΛΗΞΟΥΝ ΚΑΙ ΘΑ ΓΟΗΤΕΥΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΜΑΣ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΔΙΔΟΝΤΑΙ

Ἡ κίνησις διὰ τὸν μεγάλον διαγωνισμὸν τοῦ «Τὶκ-Τάκ» συνεχίζεται ζωηροτάτη. Φωτογραφίαι τῶν ὑποψηφίων καταφθάνουν καθημερινῶς εἰς τὰ γραφεῖα μας, ἀπόδειξις ὅτι ὁ διαγωνισμὸς σημειώνει μεγάλην ἐπιτυχίαν.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ὁ διαγωνισμὸς γίνεται ὡς ἑξῆς :

Κάθε ἀναγνώστρια ἡ μὴ τοῦ «Τὶκ-Τάκ» θ' ἀποστέλλῃ εἰς τὰ γραφεῖα μας μίαν ἢ περισσοτέρας φωτογραφίας της, εἰς διαφόρους στάσεις. Αἱ ἀποστελλόμεναι φωτογραφίαι κρίνονται ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία καὶ ἀποφασίζει ποῖαι δημοσιεύονται.

Αἱ φωτογραφίαι αὗται δημοσιεύονται τακτικὰ εἰς κάθε φύλλον τοῦ «Τὶκ-Τάκ», οἱ ἀναγνῶσται μας δὲ θὰ ψηφίζουν ποίαν προτιμοῦν καὶ θεωροῦν ὡς ὡραιοτέραν, συμπληρώνοντες καὶ ἀποστέλλοντες τὸ σχετικὸν κουπόνι,τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται εἰς τὴν σελίδα 32.

Τὰ ὀνόματα τῶν ψηφιζόντων δημοσιεύωνται μὲ τὸν ἀριθμὸν δελτίου τὸ ὁποῖα στέλλει ἕκαστος. Δηλαδή : ὁ Α. ψηφίζει τὴν Β. Θὰ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ ψηφίζοντος καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ψήφων τοῦ Β., τῶν προσφερομένων πρὸς τὴν Α.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ διαγωνισμοῦ, ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ συγκεντρώσῃ τὰς περισσοτέρας ψήφους θ' ἀνακηρυχθῇ ὡς ἡ ὡραιοτέρα Ἑλληνὶς καὶ θὰ λάβῃ ὡς δῶρον μίαν τουαλέτταν πλήρη, παρισινὸ μοδέλλο.

Ἡ δευτέρα 3 πλήρη κοστούμια ἀσπρορούχων (parrure) ἐκ τριῶν τεμαχίων ἕκαστον, ἕτοιμα ἢ ἐπὶ παραγγελίᾳ, τοῦ οἴκου «ΕΤΑΜ», ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σὶν μὲ πολυτελεῖς δαντέλλες ἠκεντήματα, ὡς τὰ ἐκτιθέμενα εἰς τὰς προθήκας τοῦ Κεντρικοῦ Καταστήματος «Etam» (Βουκουρεστίου 8).

Ἡ τρίτη ἕνα ὡραῖον χρυσοῦν ὡρολόγιον τῆς χειρός.

Ἡ τετάρτη θὰ λάβῃ ὡς δῶρον ἕνα καπέλλο παρισινὸ μοδέλλο, τοῦ γνωστοῦ οἴκου Στάμου Πουλάκη (Θησέως 4—5).

Τὸ «Τὶκ-Τάκ» εὑρίσκεται εἰς διαπραγματεύσεις καὶ μὲ ἄλλα καταστήματα, τὰ ὁποῖα θὰ προσφέρουν διάφορα δῶρα ἀξίας.

Ἐκτὸς τῶν δώρων,τὰ ὁποῖα θὰ δοθοῦν εἰς τὰς τρεῖς πρώτας, τὸ «Τὶκ-Τακ» θὰ δημοσιεύσῃ τὰς φωτογραφίας των εἰς 3 συνεχῆ πολύχρωμα ἐξώφυλλα.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΝΗΜΗΣ

Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω διαγωνισμοῦ καὶ ἐκ παραλλήλου πρὸς αὐτόν, θὰ διανεμηθοῦν βραβεῖα εἰς τὰς ἐχούσας τὰ ὡραιότερα πόδια κυρίας καὶ δεσποινίδας, ἐφόσον θὰ θελήσουν εἰδικῶς νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν διὰ φωτογραφιῶν.

Ὁ διαγωνισμὸς αὐτὸς προκηρύσσεται διὰ τοῦ «Τὶκ-Τὰκ» ὑπὸ τῆς διεθνοῦς φήμης Ἑταιρείας Καλτσῶν «Etam» καὶ ἡ συμμετοχὴ εἰς αὐτὸν εἶναι προαιρετική.

Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ λάβουν μέρος δύνανται ν' ἀποστείλουν τὸ πολὺ μέχρι τῆς φωτογραφίας εἰς διαφόρους στάσεις, εἰς τὰς ὁποίας νὰ φαίνωνται ἰδίως τὰ πόδια των μέχρι τῶν γονάτων.

Αἱ διαγωνιζόμεναι ἠμποροῦν νὰ στείλουν φωτογραφίας τῶν κνημῶν των ἀπὸ ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω.

Ἡ ἐκλογὴ τῶν ὡραιοτέρων κνημῶν θὰ γίνῃ μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ μεγάλου διαγωνισμοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν φωτογραφιῶν, ὑπὸ ἐπιτροπῆς, τῆς ὁποίας τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν θ' ἀναγγελθοῦν ἐν καιρῷ. Ἡ ἐπιτροπὴ θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει της μόνον τὴν συμμετρίαν τῶν ποδῶν καὶ τίποτε ἄλλο.

Εἰς τὴν πρώτην ἡ ὁποία θὰ ἐκλεγῇ ὅτι ἔχει τὰ ὡραιότερα πόδια θὰ δοθοῦν ὡς δῶρον 24 ζεύγη κάλτσες ἐκ φυσικῆς καθαρᾶς μετάξης.

Εἰς τὴν δευτέραν θὰ δοθοῦν 17 ζεύγη κάλτσες, ἐπίσης ἐκ φυσικῆς καθαρᾶς μετάξης.

Καὶ εἰς ἄλλας 10, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ἀπονεμηθῇ ἔπαινος, θὰ δοθοῦν ἀνὰ ἓν ζεῦγη κάλτσες, ὁμοίας ποιότητος.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Ἐπειδή, διὰ τὴν καλὴν ἐμφάνισιν τῶν φωτογραφιῶν τῶν διαγωνιζομένων, χρειάζονται καλλιτεχνικαὶ φωτογραφίαι, συνεβλήθημεν μετὰ τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνου φωτογράφου κ. Ξανθάκη (ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας 16), ὅστις καὶ θὰ φωτογραφίζῃ ἐντελῶς δωρεὰν καὶ εἰς 2 στάσεις ὅσας ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν καὶ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς ὡραιοτέρας κνήμης. Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ κ. Ξανθάκη εἶναι ἀνοικτὸν καθ' ὅλας τὰς ἐργασίμους ὥρας τῆς ἡμέρας μέχρι τῆς ὄης μ. μ.

Ἐπὶ πλέον ὁ κ. Ξανθάκης, ἐκτὸς τῶν φωτογραφιῶν διὰ τὸν διαγωνισμόν, θὰ προσφέρῃ εἰς κάθε κυρίαν ἢ δεσποινίδα, τῆς ὁποίας ἡ φωτογραφία θὰ δημοσιευθῇ, καὶ μίαν καλλιτεχνικὴν μεγέθυνσιν 40×50.

Ὁ γνωστὸς οἶκος καλλυντικῶν προϊόντων Ροδαλίνης τοῦ κ. Κανάραγλου μᾶς ἀνεκοίνωσεν ὅτι εἰς ὅσας λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν καὶ δημοσιεύονται αἱ φωτογραφίαι των, προσφέρει ὡς δῶρον μίαν πολυτελεστάτην κασσετίναν ἀξίας, περιέχουσαν Κρέμαν «Ροδαλίνη Χιών», πούδραν «Ροδαλίνην» καὶ σάπονα. Εἰδοποιοῦνται λοιπὸν ὅσαι ἐκ τῶν λαβούσων μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν καλλονῆς εἶδον δημοσιευομένην τὴν φωτογραφίαν των, νὰ διέλθουν ἐκ τῶν γραφείων μας διὰ νὰ παραλάβουν τὸ ἀνωτέρω δῶρον.

Τὰ ὀνόματα τῶν ψηφιζόντων καὶ ἡ ἀλληλογραφία τοῦ διαγωνισμοῦ εἰς τὴν σελίδα 31.

Διὰ τὸν διαγωνισμὸν τῆς ὡραιοτέρας κνήμης.—Δὶς Ι. Π. (Ἀθῆναι)

ΑΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Δὶς ΝΑΥΣΙΚΑ ΜΩΡΑΪΤΟΥ (Ἀθῆναι)

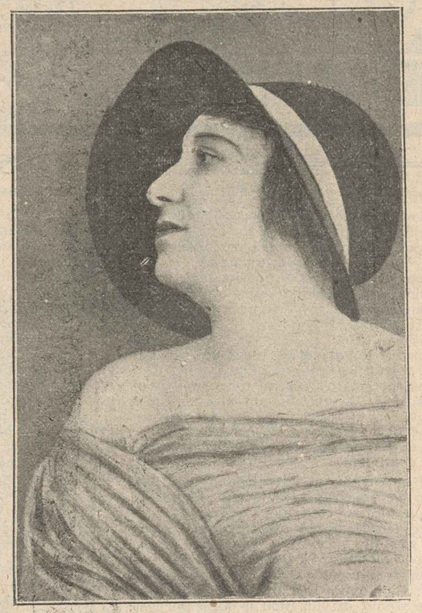

Κα ΓΙΟΥΛΑ ΛΕΒΑΝΤΗ (Ἀθῆναι)

Δὶς ΔΙΟΝΥΣΙΑ Π. ΚΟΥΡΤΕΣΗ
(Πειραιεὺς)

ΤΟΥΛΑ ΣΤΕΡΓΙΑΚΗ
(Φωτογραφίαι Ξανθάκη)

ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

Συναντηθήκανε ἕνα βροχερό βράδυ τοῦ Ἀπρίλη στὸ μπουλβάρ Σαὶν-Μισέλ, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χωρισμὸ τεσσάρων μηνῶν. Ἦσαν παληοὶ ἀγαπημένοι φίλοι, περισσότερο ἀπὸ δυὸ χρόνια, καὶ στὴν τυχαία αὐτὴ συνάντησι κάποια ὑπέρτερη δύναμι ἔσπρωξε τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλο.

—Τί γίνεσαι, Πάνο ;

— Ἐσύ, Ἐμιλί ;

Δώσανε μηχανικὰ τὰ χέρια καὶ γιὰ μερικὰ λεπτὰ ἄφωνοι κι' οἱ δυό τους, ἀλληλοκυτταχτήκανε μ'ἕναν τροπο ποὺ προδιέθειε τὸν ἕνα νὰ μιλήσῃ πρῶτος στὸν ἄλλον. Μὰ τί νὰ εἰποῦνε ; τί νὰ πρωτοθυμηθοῦνε ; Εἴχανε τόσα πολλά, ποὺ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυό τους δὲν ἠξευρε ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσῃ.

Ἡ συγκινησι, τὸ ξαναγύρισμα τῆς παληᾶς πλιγῆς τῆς ἀγάπης των, ἡ ντροπὴ ἀκόμα γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ ποὺ ὁ καθένας τους ἔκανε ἰδιαίτερα, ὕστερα ἀπὸ τὸν χωρισμό των, τοὺς ἔκανε νὰ χαμηλώσουν ἀθέλητα τὰ μάτια. Ἡ τυχαία αὐτὴ συνάντησι τοὺς ἔφερε στὴν πιὸ θλιβερὴ ἀμηχανία. Καὶ ὅπως συμβαίνει σὲ κάθε τέτοια στιγμή, ποὺ ἡ συζήτησι ἔχει τελειώσει ἢ ποὺ δὲν ξέρουν ἀπὸ ποῦ ν'ἀρχίσουν, ἡ Ἐμιλὶ πρώτη ἄνοιξε τὴν κουβέντα γιὰ τὸν.....καιρό.

—Τί παληόκαιρος, μὰ τὴν ἀλήθεια...

—Ἀληθινά, θἄλεγε κανεὶς πῶς βρισκόμαστε στὸ Γενηάρη.

—Καὶ τί βροχή, ὅλη τὴν ἡμέρα σήμερα !..

—Ξορκισμένη νἀναι. Καὶ νὰ φανταστῆς πῶς γυρίζω ἀπὸ τὸ πρωῒ χωρὶς ὀμπρέλλα.

—Αὐτὸ τὸ φαντάζομαι. Ξέρω δά πῶς δὲν σ' ἀρέσει νὰ κρατᾶς ὀμπρέλλα !

—Καθὼς βλέπεις, δὲν ἄλλαξα τῆς συνηθειές μου..

—Κι' εἶσαι, καϋμένε Πάνο, μούσκεμμα. Ἐλα νὰ προφυλαχτῆς κάτω ἀπὸ τὴν ὀμπρέλλα μου

Τῆς ἔδωσε τὸ μπρατσο, κι' ἐνῷ ἡ βροχὴ ὅσο πήγαινε καὶ δυνάμωνε, πῆραν τὸν ἀνήφορο τοῦ μεγάλου μπουλβὰρ τοῦ Καρτιὲ-Λατεν.

Ἔτσι, σὲ λίγο, καθισμενοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, στο καφενεῖο τοῦ «Κλυνυ» πῆραν θάρρος ἀναμεταξύ τους κι' ἡ γλῶσσα τους ἄρχισε νὰ λύνεται τριγύρω ἀπὸ τὴν παληὰ ζωή τους.

Ὁ Πάνος κι' ἡ Ἐμιλὶ, εἶναι ἀλήθεια, πῶς ἀγαπιόντουσαν πραγματικὰ κάποιον καιρό. Μποροῦσε νὰ εἰπῆ κανεὶς χωρὶς φόβο νὰ πῇ ἔξω ἀπὸ ἀλήθεια πῶς ἦταν ἕνα ἰδανικὸ ζευγάρι ξένου φοιτητῆ στὸ Παρίσι καὶ Παοιζιάνας μινιατοῦρας. Εἴχανε γνωριστεῖ ἕνα γλυκὸ ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμπούργου καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἀρέσκανε πῶς ἡ τυχαία αὐτὴ γνωριμία θὰ κατέληγε σὲ κάποιο πιὸ στενὴ συνεννοησι. Ὁ Πάνος δὲν ὑποτοροῦσε σὲ τόλμη γιὰ νὰ μιλήσῃ σὲ μιὰ γυναῖκα, μὰ τὸ αἰώνιο ἐμπόδιο τῶν νεοφερμένων στὸ Παρίσι ξένων, ἡ νλέσσα, δὲν τοῦ ἦταν πολὺ ἐδνοῖκὴ γιὰ νὰ μπῇ κατ' εὐθεῖαν στὸ «ψητό». Τύπος καλοφιλαγμένου νέου, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶνε πλασμένοι γιὰ ν' ἀρέσουν στῆς γυναῖκες, ὁ Πάνος, μὲ ὅλα τὰ «σπασίματα» του Γαλλικά, δὲν ἄργησε νὰ τὴν καταφερῃ.

Τὸ πρῶτο ραντεβοῦ δόθηκε σ' ἕνα κεντρικὸ καφενεῖο τοῦ Καρτιὲ-Λατέν, τὸ «Τα βὲρν ντὲ Παντεόν», ἕνα κέντρο μὲ παλαϊκὸ στύλ,ποὺ ἐπέβαλε στοὺς θαμῶνες του μιὰ περίεργη μυστικοπάθεια. Ἦταν μιὰ σωστὴ κωμωδία νὰ τοὺς ἄκουγε κανεὶς νὰ μιλοῦνε. Τὰ «παριζιάνικα» Γαλλικὰ τῆς Ἐμιλί, γαρνιρισμένα μὲ τὴν ἀπαραίτητή τους «Ἀργκώ», χτυποῦσαν σὰν κιν-ἔζικα στ' αὐτιὰ τοῦ Πάνου.

Κι' αὐτὲ ἀκριβῶς στάθηκε τὸ πρόσχημα τῶν κατοπινῶν τους ραντεβοῦ Ἡ Ἐμιλὶ τοῦ πρότεινε νὰ τοῦ παραδίνῃ μαθήματα Γαλλικῆς !

Ἔτσι μαζὶ μὲ τὰ μαθήματα τοῦ παρεδόθη καὶ ἡ ἰδία καὶ ἀπὸ τότε γινῆκαν δυὸ ἀχώριστοι καὶ καλοὶ φίλοι !

Ἐννοεῖται πῶς τὰ μαθήματα τῆς Γαλλικῆς δὲν βαστάξανε περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἕνα μπουκέττο λουλούδια σὲ ἀνθογυάλι, μὰ ἡ φιλία τους κράτησε πολύ. Τρία χρόνια καὶ περισσότερο !

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Πάνος καὶ Ἐμιλὶ ὁμοφωνήσανε περισσότερο στοὺς χαρακτῆρες, παρὰ ὅτι ἀγαπηθήκανε τόσο πολύ. Ὡς τόσο ὅμως ὁ Πάνος φαινόταν πῶς δὲν ἀπέκλειε μιὰ σοβαρὴ μελλοντικὴ ἔκβασι τῶν σχέσεών του μὲ τὴν Ἐμιλί. Ἔτσι ἔκλεισεν ἀγαπημένα ὁ ἕνας χρόνος καὶ πιὸ ταιριασμένα ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος.

Τὸ περασμένο καλοκαῖρι μετὰ ἀπὸ τὶς ἐξετάσεις του, ὁ ξενητεμένος φοιτητὴς ἄρχισε νὰ κατέχεται ἀπὸ τὴν νοσταλγία τοῦ τόπου του, τόσο ποὺ δὲν ἄργησε νὰ ἀποφασίσῃ ἕνα ταξειδάκι ὡς τὴν Ἑλλάδα.

Στὸ σταθμὸ τῆς «Μεσογείου» μερικοὶ φίλοι του καὶ ἡ Ἐμιλὶ μὲ τὰ κλάψματα τοῦ χωρισμοῦ στὰ μάτια, τὸν συνόδευσαν σὰν ἔπαιρνε τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Μασσαλία. Ἕνα σφιχτὸ φιλὶ στὰ χεῖλη κι' ἕνας ὅρκος κι' ἀπ' τὰ δυὸ μέρη, προηγήθη ἕνα δευτερόλεπτο μπρὸς ἀπὸ τὸ ἀναχωρητήριο τὸ ἀποιδοποιητικὸ σφύριγμα τῆς ἀτμομηχανῆς.

Ὁ Πάνος ἔφευγε γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Στὸ διόστημα τῶν δυὸ μηνῶν τοῦ χωρισμοῦ των κάθε μέρα τὰ γράμματα διασταυρώνοιταν σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ χωρίζει τὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Μέσα σ' αὐτὰ ἡ ἴδια πάντα φλυαρία. Τὸ πρόγραμμα τῆς καθημερινῆς ζωῆς τοῦ καθενὸς των, ὅρκοι αἰώνιας πίστεως τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον καὶ φιλιά.... φιλιὰ ἀμέτρητα !.

Ὁ καιρὸς γιὰ τοὺς δυό τους δὲν φαίνονταν νὰ περνάῃ γοήγορα... Ἡ Ἐμιλὶ στὰ γράμματά της δὲν ἔκρυβε διόλου τὴ στενοχώρια της. Στὴς θερμές της ὁρᾶσεις ἄφηνε κάπου-κάπου νὰ διατυπώνεται καὶ κάποια ἐλαφρὰ ἀμφιβολία. Ἀλλὰ ὁ Πάνος θὰ γύριζε ξανὰ στὸ Παρίσι, ὅπως εἶχε φύγῃ γιὰ πάντα καὶ γιὰ νὰ τὴν πλαφήσῃ νὰ ἐλπίζῃ στὴν ἐπάνοδό του ; Ἡ-στὴ δουλειά της, δὲν ζοῦσε παοὰ μὲ τὰ γράμματα τοῦ ἀγαπημένου της. Κάθε βράδυ ποὺ γύριζε σπίτι της ἀπὸ τὴ δουλειά της ἤξεοε πῶς ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν Πάνο της θὰ τὴν περίμενε στὸ θυωρεῖο. Τὸ διάβαζε πολλὲς φορὲς προτοῦ κοιμηθῇ καὶ ὁ ὕπνος τὴν ἔπαιρνε μὲ τὸ γράμμα του στὰ χέρια της.

Μὰ κακοὶ ἐφιάλτες στὸν ὕπνο της τῆς δυνάμωναν τὴν ἀμφιβολία. Τάχα θὰ γυρίσῃ μιὰ μέρα ὁ Πάνος ; Στὰ γράμματά του τῆς ἔγραφε τὴν ἀλήθεια καὶ ἡ ἀμφιβολία αὐτή, ποὺ ὅσο πήγαινε καὶ δυνάμωνε, τελευταῖα τὴν βασάνιζε σὲ βαθμὸ ποὺ λίγο ἤθελε γιὰ νὰ πιστέψει στὸ ψέμμα. Μὰ ἡ στοαβὴ τύχη τάφερε ἔτσι γιὰ νὰ γνωρίσει ἕνα βράδυ ποὺ γύριζε σπίτι της κάποιο νέο. Ἦταν κομψός, τῆς μίλησε ὄμορφα καὶ τῆς κατέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνη. Καθὼς δὲ ἡ Ἐμιλὶ δὲν εἶχε οὔτε φίλες, οὔτε ἄλλες γνωριμίες, βρῆκε στὸ νέο ἐκεῖνο ἕναν καλὸ σύντροφο.Φαινόνταν πολὺ διακριτικὸς καὶ δὲν τῆς ἔδειχνε καμμιὰ ὑστεροβουλία. Ἔτσι μὲ προθυμία δέχονταν τὰ ραντεβοῦ του, πήγαιναν πολλὲς φορὲς τὸ βράδυ στὸ ρεστωράν ποὺ τρώγανε ἄλλοτε μὲ τὸν Πάνο, χορέψανε κι' ὅλας μερικὲς φορὲς στὰ «μπουάτ» τοῦ καρτιέ, τὸ «Νοκταμπὺλ» καὶ στὸ «Ζιψύ».

Ἡ Ἐμιλὶ στὴς σχέσεις της αὐτές, γιὰ νἀναι πιὸ ἐν τάξει μὲ τὸν ἑαυτό της, δὲν ἔκρυψε τίποτα ἀπὸ τὸν Πάνο.

Σ' ἕνα γράμμα της τοῦ τὰ διηγεῖτο ὅλα μὲ κάθε λεπτομέρεια.

Μὰ τὸ γράμμα αὐτὸ ὁ Πάνος τὸ λάβαινε στὴν Ἀθήνα τὴν ἴδια μέρα μὲ τὸ γράμμα ἑνὸς φίλου του. Ἐκεῖνος, οὔτε πολλὰ οὔτε λίγα, τοῦ ἔγραφε ἕνα σωρὸ πράμματα εἰς βάρος τῆς Ἐμιλί. Τὸν ἀπατᾷ μὲ ἕνα ἄλλον, χωρὶς μάλιστα νὰ ντρέπεται καὶ νὰ περπατάει μαζὶ του στὸ καρτιέ !...

Ὁ Πάνος, ὅπως εἶναι βέβαια φυσικό, πίστεψε μονάχα τὸ γράμμα τοῦ φίλου του καὶ ὅσα τοῦ ἔγραφε ἡ Ἐμιλὶ τὰ πῆρε γι' ἁπλὲς δικαιολογίες. Καὶ ἀγαναχτισμένος τῆς ἔγραψε ἕνα γράμμα — τὸ τελευταῖο ὅπως ἔλεγε.

Ἡ ζήλεια ἢ ὁ ἐνωτισμόν του, ποὺ πάντα τὲ κάθε ἀνθρωπο προτρέχουν ἀπὸ τὴν σκέψι, εἶχαν ἐπιδράσει τόσο πολὺ στὴν ψυχολογία του, ποὺ χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ σκεφθῇ διόλου, τῆς ἔγραψε μαζὶ μ' ἕνα σωρὸ προσβλητικὰ λόγια γιὰ τὴν κακὴ διαγωγή της, νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀμέσως τὸ σπίτι του καὶ νὰ πάει νὰ ἐγκατασταθῇ ἀπὸ τὴν ὀδηγήσει ὁ καινούργιος φίλος της !

Στὰ κατοπινὰ γράμματα τῆς Ἐμιλὶ ὄχι μονάχα δὲν θέλησε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ ἔγραψε μάλιστα καὶ στὴν θυρωρὸ τοῦ σπιτιοῦ του νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ στὴν Ἐμιλὶ ν' ἀνέβῃ στὸ δωμάτιο ποὺ ἀπὸ δυὸ χρόνια κρατούσανε μαζί. Κοὶ ἡ θυρωρός,ποὺ γνώριζε μονάχα τὸν Πάνο γιὰ ἐνοικιαστή της, ἀριθήθηκε νὰ δώσει τὸ κλειδὶ στὴν Ἐμιλὶ ! Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ φτωχὴ γυναικα, ποὺ ἀπὸ τὸ πρῶτο κοντυτιέται μὲ τὸν «καμαράντ» της, ἐγκαταστάθηκε σὲ μιὰ σοφίτα ἑνὸς ξενοδοχείου, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ κάθηνταν ἄλλοτε μαζὶ μὲ τὸν Πάνο, περιμένοντας τὴν ἐπιστολή του !...

Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε θλιβερὰ τώρα γιὰ τὴν Ἐμιλί, μὲ τὴν ἀβεβαιότητα τῆς μελλοντικῆς ἔκβασης τῶν σχέσεών της μὲ τὸν Πάνο. Ἕνας μήνας πέρασε...

Μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν θυρωρὸ ἐμαθε τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Πάνου. Σκέφθηκε πῶς θἄπρεπε νὰ πάει νὰ

τὴν συναντήσῃ στὸ σταθμό. Βρῆκε μιὰ πρόχειρη δικαιολογία, πῆρε ἄδεια ἀπὸ τὸ γραφεῖο της, ἀγόρασε κι' ἕνα μπουκέτο λουλούδια καὶ τράβηξε γραμμὴ γιὰ τὸ σταθμὸ τῆς «Μεσογείου».

Ὁ τραινο ἐφθασε καὶ ἡ Ἐμιλί, κοκέττα ὅσο ποτέ, πρόσεχε τοὺς ταξειδιῶτες, ποὺ κατέβαιναν ἀπ' τὸ τραινο τῆς Μασσαλίας καὶ περνοῦσαν μπρός της. Γιὰ μιὰ στιγμὴ διακρίνει τὸν Πάνο καὶ μὲ ἀνάκρια χαρὰς στὰ μάτια τρέχει κοντά του.

—Πάνο, ἀγάπη μου, καλῶς μοῦ ἦλθες! Μὰ ἐκεῖνος, ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος, τὴν σκούντησε ἀπότομα καὶ διάβηκε !..

—Πάνο !... ἐφώναξε, κι' ἔτρεξε ξανὰ δίπλα του.

—Ποιὸς σοῦπε νἄρθῃς ἐδῶ ; ἦταν ἡ ἀπάντησί του.

Μὰ ἡ παληά του ἀγάπη γιὰ τὴν γυναῖκα ποὺ ἔζησε μαζὶ της τρία δλάκαιρα χρόνια, νίκησε τὴν ἐγωϊστικὴ ἐπιμονή του καὶ τὴν ἀποφασί του νὰ μὴν ξαναμιλήσῃ στὴν «ἄπιστη» !

Στὸ ταξὶ ποὺ πῆρε γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ δωμάτιό του ἡ Ἐμιλὶ πῆρε θέσι δίπλα του Σ' ὅλο τὸ δρόμο ἐκείνη, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, τοῦ ὁρκίζονταν γιὰ τὴν πιστί της, γιὰ τὴν ἀγάπη της. Τοῦ ἔφερνε ἀκόμη ἀποδείξεις γιὰ τὴν ἀθωότητά της.

—Νὰ πᾷς, Πάνο μου, νὰ βρῇς αὐτὸν τὸν κύριο ποὺ ὑποψιάζεσαι. Νὰ ἡ ἀντρέσα του. Πήγαινε βρές τον καὶ θὰ δῇς τί θὰ σοῦ πῇ... Πίστεψέ με πῶς σοῦ ἡμουνα ὅσο δὲν μπορεις νὰ φανταστῇς πιστή !... Ὡς τόσο ἡ Ἐμιλὶ μὲ τὶς οἰκαιολογίες της, μὲ τοὺς ὅρκους της, μὲ τὰ δάκρυά της καὶ τὶς ἀποδείξεις της, τὸν κατάφερε. Τὴν ἐπίστεψε καὶ τὴν ξαναπῆρε μαζί του. Μὰ γιὰ τὸν Πάνο ἡ Ἐμιλὶ δὲν ἦταν πιὰ ἡ παληὰ μικρὴ φιλεναοίτσα !... Ἂν καὶ τῆς εἶχε πιστέψει ὅλες τὶς τῆς δικαιολογίες, παντα κατὰ βάθος τὴν ὑποψιάζονταν. Κάτι μέσα του τοῦ ἔλεγε πὸς κάποιο λάκκο εἶχεν ἡ φάβα. Ἡ ὑποψία αὐτὴ τοῦ τραγανιζε σὰν σαράκι τὴν καρδιά. Μόλις τώρα ἐννοιωθε πῶς εἶχε κάποτε ἀγαπήσει στὰ σοβαρὰ τὴν Ἐμιλί. Τώρα δὲν ἦταν πιὰ ὁ ἴδιος τρυφερὸς φίλος ἀπέναντί της. Σκουντουφλιάρης, ἀμίλητος πολλὲς φορὲς μαζί της, ὑπέφερε μέσα του κάθε φορὰ ποὺ ἔβαζε στὸ μυαλό του πῶς ἴσως ἡ Ἐμιλὶ νὰ τὸν ἀπάτησε στὸ διάστημα ποὺ ἐκεῖνος ἦταν στὴν Ἀθήνα. Ἔτσι ἔμενε πολὺ λίγες ὧρες σπίτι του καὶ προτιμοῦσε νὰ περνάῃ τὶς ὧρες του στὸ καφενεῖο, συντροφιὰ μὲ τοὺς φίλους του. Παρα πολὺ ἀραιὰ ἔβγαινε ἔξω τὸ βράδυ μαζὶ μὲ τὴν Ἐμιλί.

Καὶ ὅλο γκρίνια... Αὐτὸς ποὺ ἦταν τόσο τρυφερὸς μὲ τὶς γυναικες, ὁ ἰδανικὸς φίλος γιὰ τὴν Ἐμιλί, τόλμησε μιὰ φορὰ ἐπάνω σὲ μιὰ ἔξαψι τῶν νεύρων του, νὰ τὴν χτυπήσῃ !...

Ἡ ζωή του πιὰ μὲ τὴν γυναῖκα πού, κατὰ τὴν ὑποψία του, τὸν πρόδωσε, ἦταν πιὰ ἀδύνατη. Ἄρχισε νὰ συχνάζῃ—ὅπως τὸν καιρὸ ποὺ δὲν ἦταν μαζὶ μὲ τὴν Ἐμιλί—στὰ «μπουάτ» τοῦ Καρτιὲ-Λατὲν καὶ τοῦ Μονταρνὰς καὶ ξανάρχισε πάλι νὰ γνωρίζεται μὲ γυναικες τοῦ ἐλαφρόκοσμου. Ἡ Ἐμιλί, ποὺ ἐννοιωθε τὴ μεταστροφὴ τοῦ χαρακτῆρα τοῦ φίλου της κι' ἔβλεπε τὴν ρεμπέλικη ζωὴ ποὺ εἶχε ἀρχίσει, ὑπέφερε, ὑπέφερε πολύ ! Μὰ ὅπως τὸν εἶχε μελετήσει καλά, προσπαθοῦσε μὲ τὴν θέρμη τῆς ἀγάπης του νὰ τὸν ξεκολλήσει ἀπ' τὸ μυαλό του τὴν ὑποψία του γιὰ κεῖνη καὶ νὰ τὸν ξαναφέρει στὴν παληὰ του ἥσυχη ζωή...

Μὰ ἡ ψυχοσύνθεσι τοῦ Πάνου φαίνεται πῶς χρειάζονταν μιὰ ἄλλη στάσι τῆς, Ἐμιλί. Τίποτα δὲν γίνονταν !...

Ἔτσι, ἀηδιασμένος ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴ του συμβίωσι μὲ τὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ πλήγωνε τὸ αἴσθημα, βαρυεστημένη ἐκείνη ἀπ' τὴν περιφρόνησι τοῦ φίλου της ἀποφασίσανε νὰ χωρίσουν.

Θὰ χώριζαν, καὶ μάλιστα αὐτὸ τὸ βράδυ... Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ μιὰ σφοδρὴ λογομαχία,ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ ἐξέπασαν καὶ τὰ γυναικεῖα νεῦρα, ἡ Ἐμιλὶ πῆρε τὰ πράγματά της κι' ἔφυγε...

Μιὰ ἐξαδέλφη της τῆς παραχώρησε τὸ μισὸ τοῦ κρεββατιοῦ της σὲ μιὰ φτωχικὴ μανσάρντα ἑνὸς ἕκτου πατώματος

Ἀπελπισμένη ἡ φτωχὴ γυναικα ἀπὸ τὴν χαμένη της εὐτυχία, τὶς πρῶτες μέρες ἔπεσεν ἄρρωστη. Φαίνεται πῶς ἡ κατάστασίς της θὰ ἦταν κάπως ἄσχημη. γιατί ὁ γιατρὸς τῆς συνέστησε ἀπόλυτη ἡσυχία. Μὰ τὸ ἄτυχο κορίτσι πάντα μὲ τὸν ἀγαπημένο της εἶχε νὰ κάνει !

Ἡ ἐξαδέλφη της, μ' ἕνα γράμμα της, κάλεσε τὸν Πάνο νὰ πάῃ νὰ τὴν ἰδεῖ, μὰ κεῖνος δὲν τὸ βρῆκε φαίνεται ἀναγκαῖο... Ἂν κι' ἐκεῖνος ὑπέφερε ἀπὸ τὸν χωρισμό τους, ὅμως ὁ ἐγωϊσμός του αὐτὴ τὴ φορὰ στάθηκε πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸ αἴσθημά του. Μ' ἕναν κοινὸ καὶ τῶν δυό τους φίλο τῆς ἔστειλε ἕνα μπουκέτο λευκὰ τριανταφύλλα καὶ μὲ τὸ ταχυδρομεῖο μιὰ ἐπιταγὴ μὲ μερικὰ λεπτά ! Ἡ Ἐμιλὶ κράτησε τὰ τριαντάφυλλα καὶ τοῦ ἔστειλε πίσω τὰ λεπτά, χωρὶς κανένα γράμμα !.. Εἶχε νομίσει πῶς μὲ τὰ χρήματα ποὺ τῆς ἔστελνε εἶχε σκοπὸ νὰ τὴν προσβάλει,νὰ τὴν ἐξευτελίσει !....

Κι' ἀποφάσισε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Σὰν γίνε καλὰ ἄρχισε νὰ συχνάζει στὰ ἴδια κέντρα ποὺ ἄλλοτε σύχναζε μὲ τὸν Πάνο κάθε βράδυ συντροφιὰ καὶ μ' ἕναν καινούργιο συνοδό !... Ὁ Πάνος ποὺ τὴν ἔβλεπε σχεδὸν κάθε μέρα νὰ τὸν ἐκδικᾶται μὲ τέτοιο τρόπο, λύσσαξε ἀπὸ τὸ κακό του ! Τὴν ἀπείλησε, τὴν διάταξε, τὴν παρακάλεσε, μὰ τίποτα...

Ἡ Ἐμιλὶ ἐκδικιόταν.

Περάσανε μερικοὶ μῆνες. Στὸ μεταξὺ ποὺ ἡ Ἐμιλὶ εἶχε νομίσει πῶς ἡ ἐκδίκησίς της εἶχε πιὰ τελειώσει, χάθηκε ἀπὸ τὸ Καρτιὲ-Λατὲν

Ὁ Πάνος, στενοχωρημένος γιὰ τὴν ἐξαφάνισί της, τὴν ζητοῦσε παντοῦ. Τοῦ στοίχιζε τώρα πολὺ ποὺ δὲν τὴν ἔβλεπε. Μὰ ἡ Ἐμιλὶ εἶχε πιὰ χαθῇ. Ἡ γῆ λὲς εἶχεν ἀνοίξει καὶ τὴν εἶχε καταπιῇ !...

Καθισμένοι τώρα ὁ Πάνος καὶ ἡ Ἐμιλὶ στὸ καφενεῖο τοῦ «Κλυνύ», τὰ σιγολένε. Ὁ καθένας τους ρίχνει στὸν ἄλλον τ' ἄδικο Ἔξω ἡ βροχὴ ἔχει μεταβάλει τὰ αὐλάκια τοῦ μεγάλου μπουλβὰρ σὲ ὁρμητικὰ μικροποταμάκια. Ὕστερα ἀπ'τὸν καφέ, διατάξανε ἕνα «κουαντρῶ».

Καὶ ἡ συζήτησίς τους, ποὺ τώρα ἔχει κάτι ἀπὸ τὸ κρυφοκουβέντιασμα τῶν ἐρωτευμένων, συνεχίζεται. Ἡ Ἐμιλὶ δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ συγχωρήσει τὴν βλακώδη του ὑποψία. Ὁ Πάνος ἀπ' τ' ἄλλο μέρος τὴν τελευταία ἐκδίκησί της...

—Γύριζα στὰ κέντρα τοῦ Καρτιὲ κάθε βράδυ καὶ μ' ἕναν ἀδιάφορο συνοδό, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σὲ κάνω νὰ ζηλέψῃς Μὰ ὡς ἐκεῖ μονάχα. Κανεὶς ἀπ' ὅλους τους δὲν μπορεῖ νὰ πῇ πῶς μ' ἔκανε δικῆ του !...

Ἔτσι τώρα οἱ δυό τους, τρυφεροὶ κοντὰ κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, τὰ φερνουν γύρα γιὰ νὰ βροῦνε τὴν διέξοδο ἐκείνην ποὺ θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ξαναμιξοῦν.

Περάσαν πολλὲς ὧρες κουβεντιάζοντας ἔτσι κι' εἶχαν μείνει οἱ τελευταῖοι θαμῶνες τοῦ καφενείου. Περασμένα μεσάνυχτα !....

—Θέλεις, Ἐμιλί, νὰ σουπάρουμε στοῦ «Μπαλζάρ» ;

Βγήκανε ἔξω μαζί.

Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα. Κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια ὀμπρέλλα, σφιχτὰ-σφιχτὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ἑνώνουν τὰ κεφάλια τους. Ἕνα σφιχτὸ παρατεταμένο φιλὶ κάτω ἀπ' τὴν ὀμπρέλλα τοὺς σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο τῆς μεγάλης «μπρασσερὶ» τῆς ὁδοῦ τῶν Σχολείων.

Ὁ ἐρωτας γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ εἶχε νικήσει !

—Δὲν ἔχω ὄρεξι γιὰ σουπέ, Πάνο μου. Προτιμῶ ν' ἀγοράσουμε λικὲρ ἀπ' τὸ πατισερὶ καὶ νὰ τὸ πιοῦμε μαζὶ σπίτι σου.

Δυὸ ρακοπότηρα Μπενεντικτίνη τσουγκρίζουν καὶ δυὸ χείλη ἑνώνονται

Δυὸ ρακοπότηρα «Μπενεντικτίν» τσουγκρίζουνε καὶ δυὸ χεῖλη ἑνώνουνται ὕστερα στο δωμάτιο τοῦ Πάνου, σ' ἕνα δυνατὸ παθιάσικο φιλὶ τοῦ γυρισμοῦ !..

ΜΑΝΟΣ ΚΑΡΕΛΛΑΣ

"ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ"

GUIDO DA VERONA

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅταν μιὰ γυναῖκα εἶνε βεβαιη ὅτι συνέλαβε, τὰ καθήκοντά της ὡς ἐρωμένης διακόπτονται, καὶ κάποτε σταματοῦν γιὰ πάντα. Τὰ παιδιὰ ζοῦν ὡς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικία σ' ἕνα μέρος τοῦ σπιτιοῦ, ὥστε ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Μιρζᾶ Χουσεὶν, μπορεῖ νὰ μὴ γνωρίζῃ πόσα εἶνε τὰ νόμιμα παιδιά του.

Καὶ τότε ἀκόμη ὁ Μιρζᾶ Χουσεὶν, περνοῦσε τὴ μισὴ του ζωὴ στὴν Περσία, ὅπου, καθὼς ἐλέγαν, εἶχε μιὰν ἄλλη οἰκογένεια, ὄχι μικρότερη ἀπ' τὴ οἰκή μας. Ὅπως τ' ἀδελφία μου ὀεν ἦταν κασολου ἀδέλφια μου, ετσι καὶ ὁ Μιρζᾶ Χουσειν δὲν ἦταν κασολου πατέρας μου.

Κάποτε περνοῦσαν ἕξῃ μῆνες, ἢ καὶ περισσότερο, χωρὶς νὰ τὸν ἰοῦ. Ἀκουα ἁπλως νὰ μιλανε γι' αυτόν, καὶ ὅταν ἐπέστρεφε στὸν πῦργο, ἐμεῖς, γυναῖκες κάθε ἡλικίας, κρυβόμαστε πίσω ἀπ' τὰ παράθυρα, γιὰ νὰ ἰουμε τὸ ὡραῖο του πρόσωπο. Ἐρχόταν, συνήθως, ἀκολουθούμενος ἀπ' τοὺς ἱππεῖς του καὶ νέες εὐνουμένες.

Καὶ ὅταν τὶς χόρταινε καλά, ἢ ὅταν τοῦ ἔλεγαν πὼς θὰ γινοταν μητέρες, ἀντὶ νὰ τὶς σκοτώσῃ ὅπως ἔκανε μὲ τ' ἀχρηστα ἄλογα, τὶς ἔστελνε νὰ ζήσουν μὲ τὶς αλλες ἐρωμένες ποὺ ἐγκατέλειψε, μὲ τὶς γυναῖκες που αρπαξε ἀπὸ κάποιον ἄλλον ἀταμάνον, καὶ που ἐσπευδαν ἀμέσως, μόλις τὶς ἐδιωχνε αὐτός, νὰ συνδεθοῦν ἐρωτικὰ μὲ τοὺς ἱππεῖς τῆς ἀκολουθίας του, μὲ τοὺς συγγενεῖς των καὶ κάποτε μὲ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ Μιρζᾶ Χουσεὶν.

Αὐτὸς δὲν τὸ ἤξερε, ἢ τοὐλάχιστον ἔκανε πὼς δὲν τὸ ἤξερε. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος, κατὰ τὸν δικό του τρόπο, μεγαλόψυχος καὶ ἀνεκτικός, ποὺ μποροῦσε νὰ δειχτῇ πότε σκληρὸς καὶ πότε ὑπομονετικός, ἀγαθὸς καὶ ὕπουλος, πιστὸς καὶ προδότης, τολμηρὸς ὥς τὴν παραφροσύνη, ἀλλὰ κάποτε τρομαγμένος ἀπὸ ἀνεξήγητους φόβους ποὺ τὸν ἔκαναν δειλὸν σὰν παιδάκι.

Ὁ Μιρζᾶ Χουσεὶν ἦταν ὁ βασιλειάς μας. Ὅλοι τὸν φοβούνταν, ἴσως χωρὶς νὰ τὸν ἀγαποῦνε καθόλου. Καὶ μέσα στὸ σπίτι του ἀκόμη, σ' αὐτοὺς ποὺ εἶχε χτυπήσει πιὸ ἀμείλικτα καὶ εἶχε εὐεργετήσει περισσότερο, ἦταν τοὐλάχιστον δέκα ἄνθρωποι, ποὺ περίμεναν τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸν μαχαιρώσουν. Ἂν τὸν ἐξασθένιζε καμμιὰ ἠτα, νομίζω πὼς θὰ τὸν σκότωναν σὰν ψωριασμένον σκύλο.

Κατὰ διαστήματα, τοὐχόταν ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ χαρέμι του, ὅπως ἐπήγαινε νὰ ἰδῇ τὰ ἄλογά του στοὺς σταύλους ἢ τὰ λουλούδια τοῦ κήπου του, ποὺ τὰ διατηροῦσε ἕνας Ἀρμένης κηπουρός.

Μιὰν ἡμέρα, μ' ἐπρόσεξεν ἐντελῶς τυχαῖα. Ἤμουν τότε δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ἀφοῦ μοῦ σήκωσε τὸ πρόσωπο γιὰ νὰ κυττάξῃ τὰ πράσινα μάτια μου, ἐθύμισε πολύ, γιατὶ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ τοῦ εἰπῇ ποιὰ εἶμαι. Ὅταν τέλος τὸ ἔμαθε, ἔδοσε διαταγὴ νὰ μοῦ ἑτοιμάσουν ἕνα διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ, ὄχι μακρυὰ ἀπ' τὸ δικό του.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἄρχισε νὰ μὲ γεμίζῃ δῶρα καὶ πολὺ συχνὰ μ' ἐκαλοῦσε στὸ τραπέζι του.

Τὸ παιδὶ ἑνὸς ἄλλου ἀταμάνου, ποὺ παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στὸν πῦργο γιὰ νὰ μὲ ζητήσῃ ὡς γυναῖκα του, κακοποιήθηκε τόσο πολύ, ὥστε δὲν ἐτόλμησε νὰ ξαναφανῇ στὸ σπίτι μας. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἐγὼ δὲν αἰσθανόμουν νὰ ἔχω καμμιὰ συγγένεια μὲ τὸν Μιρζᾶ Χουσεῖν, οὔτε αὐτὸς θὰ θυμόταν πὼς εἶχε κάποτε, ἀνάμεσα στις τόσες ἐρωμένες του, τὴν Κιρκασια ἀπ' τὸ Ἐνγελλέ, ἡ οποία τώρα ζοῦσε μὲ τὶς ἄλλες παλιὲς ἐρωμενες του, καὶ ὅταν αὐτὸς ἐπήγαινε ταχειδι, ἐρχόταν στα δωματια μου για να με οιοαξῃ.

Τώρα ὅμως, ἡ απουσιες του Μιρζα Χουσεὶν γινόνταν πιο συντομες. Ὅταν επροκειτο νὰ λειψῃ γιὰ περισσοτερο ἀπὸ μιὰν ἐυδομάδα, ησελε νὰ τον συνοσεψω. Ἔτσι μ' ἐγυρισε σ' ὅλον τὸν Καὐκασο καὶ σε πολλὲς πολεις τῆς Περσίας, ὅπου οἱ δημογεροντες, ὁ κληρος, οἱ υπουργοι καὶ οἱ εμπορυι, ἐρχόνταν νὰ ὑποκλιουν μπροστὰ στὴ θυγατερα τοῦ πανισχυρου Μιρζα Χουσειν.

Ἐγὼ αἰσανομουν, ὅπως αισάνεται κάθε γυναικα, την αγαπη αὐτου του ανθρωπου για μενα. Καὶ την αισυανομουν ισως πιο πολυ, ἀν καὶ ὁ Μιρζᾶ Χουσειν, ὡς τη βραδυὰ που συνεπληρωσα τα δεκαεξῃ χρονια, οεν ειπε οὔτε μια λεξι. δὲν εχαμε μια χειρονομία, ὡστε νὰ καταλαοω πὼς με ποθουσε. Καὶ ομως ἐγώ, δὲν θὰ μπορουσα νὰ κρυψω, πὼς αγαπουσα τὸν Μιρζᾶ Χουσεὶν.

Ἦταν τόσο διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄνδρες, που ὅταν στεκοταν ὀρθὸς ἀναμεσα στους ἀξιωματικοὺς ἢ τους ξενους του, αἰσθανομουν σαν ενα μαχαιρι νὰ μοῦ χαράξῃ τὴν πλατη. Καὶ ἐπειδὴ ολοι μιλουσαν, ακομη καὶ μπροστά μου, γιὰ τὶς τοσες ἐρωτικες κατακτησεις του, ημουν τόσο ζηλοτυπη, ὥστε κάποτε μοὐχοταν νὰ τὸν σκοτωσω.

Γι' αὐτὸ λοιπόν, καὶ μονάχα γι'' αὐτὸ δὲν τὸν ἀφῆκα νὰ μὲ κατακτησῃ, ὅταν ἔδαλε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ θερμὸ του στόμα στὴν ἁμαχαιμα μου, τὸ βράδυ ποὺ συμπλήρωσα τὰ δεκαεξῃ χρόνια.

Κ' ἐγὼ τόξερα καλὰ πὼς θαρχόταν, καὶ ὅτι θὰ προσπαθουσε νὰ μὲ κατακτησῃ, ἐκεινο τὸ βράδυ. Γι' αὐτὸ εἶχα ἑτοιμαστῇ κατὰ τρόπο ποὺ νὰ ἰδῇ τὴ γύμνια μου, νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸν πόθο καὶ νὰ ταπεινωθῇ σὰν σκλαβος, αὐκουε οὔτε αὐτὸν τὸν Θεό.

Ἀκόμη καὶ σήμερα αἰσθάνομαι στὴ σάρκα μου τὴν τρελλὴ καὶ συγκρατημένη χαρὰ ποὺ δοκίμασα, ὅταν τὸν εἶδα νὰ μπαίνῃ, ὅταν ἔπεσε ξαφνικὰ στὰ μαξιλάρια μου κ' ἐβύθισε τὸ πρόσωπο στὸ φλογισμένο στῆθος μου, ποὺ ἤθελε νὰ μπῇ ὁλόκληρο στὸ στόμα του, ἀναιδέστατο καὶ τολμηρό, σὰν λουλοῦδι διψασμένο γιὰ δροσιά.

Κ' ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα ἀπὸ δυὸ χρόνια, καὶ θὰ ἔπεφτα, κλείνοντας τὰ μάτια, κάτω ἀπ' τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του, μὲ τὴν μεγαλείτερη χαρά. Ἀλλὰ ἡ σκέψι, ὅτι αὐτὸς ἀνῆκε σὲ ὅλες, ὅτι τὸ στόμα του εἶχε τὰ ἴχνη ἠδονῆς ἄλλων γυναικῶν, καὶ ὅτι μετὰ ἕνα μῆνα ἢ ἕνα χρόνο, χοςτασμένος ἀπὸ μένα, θὰ μποροῦσε νὰ μὲ ἀποκρούσῃ, ὅπως ἔκαμε μὲ τόσες ἄλλες, νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ ζήσω ἀνάμεσα στ' ἀρώματα καὶ τὶς φλυαρίες τῶν γυδυναικῶν ποὺ δὲν φιλοῦσε πιά, μοῦδοσε τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῶ καὶ νὰ τὸν δέσω στὰ πόδια μου, ἐνῷ ἐχόρευα τοὺς ἠδυπαθέστερους χοροὺς ποὺ μοὐχε μάθει ἡ γυναῖκα ἀπ' τὸ Ἐνζελλέ.

« Ἀφησέ με νὰ κοιμηθῶ σιμά σου», μὲ παρακάλεσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Μιρζᾶ Χουσεὶν. Ἐγὼ τοῦ ἀκούμπησα τὸ μέτωπο στὴν κοιλιά μου, κ' ἐνῷ αἰσθανόταν τὸ ἄρωμα τοῦ κορμιοῦ μου, ἔπεσα ἀνάσκελα ἀπάνω στὰ προσκέφαλα καὶ τοὐπα : «Κοιμήσου».

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἄρχισε μεταξύ μας μιὰ συνενοχὴ αἰσθησεων, που τὴν ἀφινα νὰ προχωρῇ ὡς τὴν ἀπελπισία, τὸ παραλήρημα, ἀλλὰ ποτὲ στο μαρασμο. Ὁ Μιρζᾶ Χουσειν, ἄφησε ὁλες τις πολεμικές του επιχειρησεις, ὁλες τὶς φροντίδες της οἰοικησης, καὶ δεν ζουσε πιὰ παρα στὰ δωματια μου. Ὁ ἀνδρισμος του ἐφυειρετο πανω στην αναιοεσιατη ἀντισταση μου, ενῳ ἐγω αἰουανομουν οτι η ἐπιμονη μου απανω του νὰ συντριψοιαν, την ἡμερα που θὰ τοὐ παραοινόμουν.

—Γιατί, τοῦ ἐλεγα, γιατι, Μιρζᾶ Χουσεὶν, δεν πας νὰ κοιμηθῇς με τις ὡραιες γυναικες που σ' αγαπουν ; Γιατὶ θελεις νὰ περνῇς ὁλες τις νυχτες σου σιμὰ στην αὐσιαν αυτη πιρσενα με τα πρασινα ματια, που σιγα - σιγα θα σου σηημιριασῃ τη σωρκα σαν νακλεινες στην αγκαλια σου ενα φειοι ; Γιατί, Μιρζᾶ Χουσειν, λες πως αγαπῃς την θυγατερα της γυναικας απο τὸ Ἐνζελλε, ποὺ γεννηνηκε και θα πεσανῃ διεστραμμενη, βρισκοντας στα χειλη της ηδονης, την πιο ἀπελπιστικὴ ἡδονή ;

Ὁ Μιρζᾶ Χουσεὶν δὲν ἀπαντοῦσε. Μὲ κύτταζε ὥρα πολλὴ, εχοντας ρυτισμενα τα σπινθηροὐσα ματια του, που εχεψραν χιλιες μυυτικες επιουμιες, στα μαια τα οικα μου κ' εμενε ετσι κυτταζοντας με με' ἀκουγοντας τὰ λογια μου χωρις νὰ μιλῇ.

Καὐοταν ξαπλωμενος στὰ γόνατά μου. Τοῦ ἄρεσε νὰ ξαπλωνεται ετσι και να μου φιλῇ τα πόδια και ν' αναπαυῇ ἐπειτα το κεφαλι του στα γονατά μου κ, αισανοταν ἀνεκφραστη ευχαριστησι να μ' ἀφιγῃ νὰ τοὐ χαιδευω ἁπαλὰ τα απειυέρχητα μαλλιά του.

Τὸν ἔφερνα ἔτσι σ' ἕνα σημεῖο ποὺ τρελαινόταν, κι' ὅμως οὔτε μιὰ φορὰ δὲν τόλμησε νὰ προχωρῇσῃ ὡς ἐκεῖ, ποὺ ἐγὼ δὲν ἠθελα. Σεβοταν πάντα τὴ θελησή μου καὶ δὲν ἐπιθυμουσε νὰ παραδῇ την ἀνυπόγραφη συμφωνία μας.

Ἤξερα καλά, τὸβλεπα μὲ τὰ μάτια μου, ὅτι σὲ λίγον καιρο, ἀν τὸν αφινα νὰ μὲ μεταχειρισοῦῃ ὅπως καὶ τὶς τόσες ἄλλες γυναῖκες του χαρεμιοῦ του, ἀργὰ ἢ γρήγορα θαπαιρνε τὸν ιδιο δρόμο που πῆραν κι' αὐτές. Δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ μὲ βαρεθῇ. Καὶ γι' αὐτὸ ἐπέμενα, θέλοντας νὰ τὸν φερω σ' ἕνα σημειο νἀναι τρελλὸς γιὰ μένα, νὰ μὴν βλέπῃ παρὰ μονάχα ἐμένα, νὰ μὴν ὑπάρχῃ γι' αὐτὸν στὸν κόσμο ἄλλη ἀπὸ μένα. Καὶ τοὐλεγα :

—»Κύτταξε, Μιρζᾶ Χουσεὶν : ἡ ἁμαχαλες μου εἶνε βαθύτατες καὶ σκοτεινές, σὰν νὰ ἔκρυβε ἡ κάθε μια ἐνα ματσάκι βιολέτες. Κύτταξε, Μιρζᾶ Χουσεὶν : αὐτὸ τὸ ψηλὸ στῆθος ποὺ ἀνθίζει ἀπὸ τὰ τορνευτά μου πλευρά, πάλλει στὴ χαρὰ τῆς στειρότητος καὶ φουσκώνει ἀπωθῶντας τὸ κόσμο σου, κατάλευκο στὴ μέση καὶ μὲ γελάζιες φλέβες, μὲ τὶς φράγες σκληρὲς σὰν κοράλια, καὶ λεπτές, καὶ πορφυρές, σὰν τὰ μπουμπούκια τοῦ Σαφπάντα....

Αὐτὸς ἦταν μισοπεθαμένος, τελειωμένος. Θὰ μποροῦσα δέκα φορὲς νὰ τὸν μεθύσω, δέκα φορὲς νὰ τὸν σκοτώσω. Μὲ ὑπάκουε, ἦταν ὑποταικτικός. Δὲν ζητοῦσε παρὰ ν' ἀναπνέῃ τὴν ἀναπνοή μου, νὰ βυθίζῃ τὸ κεφάλι στὴ γαστέρα μου, νὰ μὲ μὲ ἀρπάζῃ καὶ νὰ μὲ κρατάῃ σφικτά, μὲ τὰ γόνατα τυλιγμένα στὰ δικά μου, μὲ τὰ χέρια δεμένα στὸ φειδίσιο κορμί μου, στὸ κορμὶ μιᾶς γυναικὸς ποὺ προσφέρεται διαρκῶς, καὶ δὲν δίνεται ποτέ.

Πέρασαν ἔτσι βδομάδες, πέρασαν μῆνες. Καὶ μιὰ νύχτα, ποὺ εἴμαστε πεσμένοι στὸν ὕπνο, παραδομένοι σὲ γλυκὰ ὄνειρα, ἀντίχησε ξάφνου ἕνας πυροβολισμός.

('Ακολουθεί)

NARRINO BONTEMPELLI

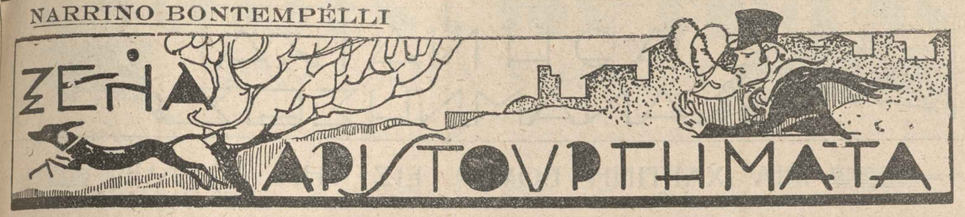

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

Ἀγάπησα εἰκοσιτέσσαρες μῆνες τὴν Παμέλα, ποὺ ἦταν στὴ συνήθεια ἡ πιὸ ὑποτεταγμένη γυναῖκα ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Εἰκοσιτέσσαρες μῆνες κάνουν δυὸ χρόνια. Ὅλη μαζὶ ἡ ζωὴ γύριζε γύρω ἀπὸ μερικοὺς τύπους ποὺ ἐξανάθημιουργοῦντο κάθε μέρα στὴν ἴδια ὥρα, σὰν πυρετός. Μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθεριὲς συνήθειες, τὶς ἀμετάβλητες, τῆς Παμέλας ἦταν νὰ μὲ καλῇ στὸ τηλέφωνο κάθε πρωὶ στὶς 10 ἡ ὥρα.

Σὲ διάστημα τῶν δύο χρόνων ποὺ διήρκεσε ὁ ἔρωτάς μας ἡ Παμέλα ἀρρώστησε τρεῖς φορές, ἔχασε τοὺς γονεῖς της, τὸ σπίτι της πῆρε φωτιὰ καὶ κατόρθωσε νὰ σωθῇ τρεῖς στὸν ἠρωϊσμὸ ἑνὸς πυροσβέστου ποὺ τὴν βοηθήσησε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἡ γάτα της ποὺ τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα στὸ κόσμο τῆς ἔφυγε. Ἀνατράπηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο τὸ ἀποῖο τῆς ἐπροξένησε διάφορες πληγές, ἐμελλέτησε νὰ κλειστῇ σὲ μοναστῆρι. Ἀλλὰ δὲν τῆς ἔτυχαν περιστάσεις γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὴ τὴν ἀδυναμία της.

Δὲν παρουσιάστηκε καμμιὰ περίπτωσις, κανένα δυστύχημα, καμμιὰ στενοχώρια ἢ πειρασμός ποὺ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, δὲν εὑρέθηκε οὔτε μιὰ φορά, ποὺ νὰ μὴ μὲ καλέσῃ στὸ τηλέφωνο στὶς 10.

Ἔτσι εἴχαμε στὴ διάρκεια αὐτῶν τῶν εἰκοσιτεσσάρων μηνῶν ἑπτακόσιες τριάκοντα μία πρωϊνὲς τηλεφωνικὲς συνδιαλέξεις — ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δυὸ χρόνια ἦταν δίσεκτο.

Ἤμουν λοιπὸν βέβαιος ὅτι ἐὰν τῆς ἦταν ἀδύνατο μιὰ μέρα νὰ χτυπήσῃ τὸ τηλέφωνο θὰ πέθαινε. Γι' αὐτὸ κ' ἐγώ, παρ' ὅλες τὶς δυσκολίες καὶ σὲ κάθε περίπτωσι, μετὰ μιὰ νύχτα ὁλόκληρη ἐργασίας καὶ ἀϋπνίας, ξυπνοῦσα στὶς 10 ἡ ὥρα ἀκριβῶς, ἀναγκασμένος τόσο ἀπὸ τὴ συνήθεια ὅσο κι' ἀπ' τὸ καθοδοῦντι τοῦ τηλεφώνου, κ' ἔτρεχα στὸ ἀποστικό. Τὸ κάλεσμα καὶ ἡ ἀπάντησις εἶχαν καταντήσει νὰ εἶνε ἀδιάκοπα καὶ ἀλλοπῆλλα. Γινότανε τώρα ταυτοχρόνως μὲ τὴν ἀποκοκότητα καὶ τὸν χρησμολόγον χαρακτῆρα τῶν πλανητικῶν συνδέσμων. Ἡ ἀπαντήσις μου ἦσαν τὰ τρία χρησμολογικὰ χτυπήματα.

—Ἐγὼ εἶμαι, ναὶ ἀγάπη μου !

—Καλημέρα !

—Ἀλλὰ ναί, πολὺ καλά !

—Καλὲ ναί, πολὺ εὔθυμος !

—Αὐτὸ μοῦ κάνει μεγάλη εὐχαρίστησι !

—Ἐλᾶ δυὸ ἡ ὥρα, ὅπως συνήθως.

—Δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος.

—Μείνε ἥσυχη. Ὡρεδυάρ, ἀγάπη μου.

Μετὰ ἐγόρειζε καὶ ξαπλωνόμουν μὲ τὴν καρδιὰ πιὸ ἐλαφρά.

❁

Δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν οὔτε πρέπον νὰ κάθισω νὰ διηγηθῶ ἐδῶ ὅλες τὶς πράξεις καὶ τὶς κινήσεις τῆς Παμέλας (ἡ ὁποία εἶνε ἕνα πρόσωπο πολὺ - πολὺ τίμιο) καὶ τὰ αἴτια γιὰ τὰ ὁποῖα

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΧΑΡΤΙΝΗ ΒΟΜΒΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ

Τὸ μυστηριῶδες δέμα ποὺ ἔπεσεν ἀπὸ τὰ θεωρεῖα εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων.—Ὁ πανικὸς τῶν βουλευτῶν. Βόμβα ! βόμβα !—Ὅλοι εἰς τὰς ἐξόδους γιὰ νὰ σωθοῦν.—Ἡ μεταφορὰ τῆς βόμβας εἰς τὴν δεξαμενὴν — Μία κωμικὴ ἀποκάλυψις.—Ἡ σύλληψις τοῦ δράστου καὶ ἡ ἀπελευθέρωσις του.

Ἡ ἑλληνικὴ Βουλὴ ἔχει γίνει ἕως τώρα θέατρον πλείστων ὅσων πολιτικῶν ἐπεισοδίων κατὰ τὴν ἑξέλιξιν τῆς πολιτικῆς ζωῆς του τόπου. Κατὰ τὴν οἰάρκειαν τῶν ἐπεισοδίων αὐτῶν ἐγίνε πολλακὶς ἡ χρῆσις τῶν γρονῶν καὶ τῆς μαγγουράς, εἰς τινας δὲ περιπτώσεις ἐσηχθησαν καὶ περίστροφα, χωρὶς, εὐτυχῶς, νὰ ἐκπυρσοκροτήσουν.

Ἐν τούτοις, ἐπεισόδιον ὅμοιον μὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ ἀφηγηθῶμεν σήμερον, δὲν ἐγινεν ἀλλην φορὰν καὶ, ἴσως, οὐτε θὰ ξαναγίνῃ. Ὁλοκληρος ἡ ἑλληνικὴ Βουλὴ κατὰ τὴν διαρκειαν μιᾶς συνεδριάσεως, πρὸ εἰκοσι τεσσάρων ἐτῶν, ἐπανικοβλήθη ἐξ αἰτίας μιᾶς φαρσας, τὴν ὁποιαν εἰχεν ἐπινοήσει ὁ ἀληθινὸς τύπος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ περιφημος Σαμψακος, ὁ οποιος ἔγινε

ὤφειλε νὰ τῆς φαίνεται τρομακτικό. Μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι μου ἀρπαξα τὸ μπράτσο της γιὰ νὰ τὴν σύρω μακρὰ ἀπ' τὸ τηλέφωνο, ἀλλὰ ἡ ὑπερβολή του τρόμου της τῆς ἔδινε μῆς ἀπὸ ἀτσάλι. Παλέψαμε λίγα δευτερόλεπτα σὰ δυὸ τρελλοί, λαχανιασμένοι, πάντα καρφωμένοι στὸ τηλέφωνο.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ ροχαλίζῃ μᾶλλον παρὰ νὰ ὁμιλῇ :

—Δὲν εἶσαι... εὔθυμος σήμερα ;

—Τελείωσε πιά, Παμέλα !

Ἀλλὰ ἡ Παμέλα ἦταν λιποθυμισμένη. Αὐτὴ ἡ τρομερὴ σκηνὴ δὲ βάστηξε περισσότερο ἀπὸ δυὸ λεπτά. Ἀνησυχοῦσα, κύτταζα τριγύρω μου. Τὸ δωμάτιο ἦταν γεμάτο φῶς καὶ ὅλα ἦταν ἡσυχα γύρω μας.

Ἀνέλαβα πάλι τὴν ἀναπνοή μου, ἀνασήκωσα τὴν Παμέλα μέσα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν ἔφερα πάνω στὸ κρεββάτι της. Συνῆλθε ἀμέσως. Ἀνοιξε τὰ μάτια της καὶ μοῦ χαμογέλασε. Στὸ πρόσωπό της δὲν ἦταν παρὰ μιὰ γλύκα καὶ ἠρεμία. Ἀναστέναξε. Προσπάθησα νὰ τῆς δώσω θάρρος : «τελείωνε Παμέλα, βλέπεις εἶμ' ἐδῶ». Ἀλλ' αὐτὴ κουνοῦσε τὸ κεφάλι, σὰν ἕνας ὁλόκληρος ποταμὸς ποὺ παρελθόντος νὰ διέτρεχε μεταξύ μας, πρὸ δύο λεπτῶν, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πλησιάσαμε κ' οἱ δυὸ στὸ τηλέφωνο.

Ἐγὼ πάλι, σὰν νὰ εἶχε κυλήσει ἕνας ἀτέλειωτος καιρὸς μὲ λησμονιές, ἀιουσίες καταστροφές, τὴ παρηγοροῦσα. Τῆς ἔλεγα πράγματα τρυφερὰ καὶ παράξενα :

—Μὴ σκέπτεσαι πιὰ ἐκεῖ, Παμέλα. Τελείωσε. Θὰ ξαναρχίσουμε τὴ ζωή μας.

Χαμογελοῦσε σὰ μιὰ ἄρρωστη ποὺ μειδιᾶ στοὺς γονεῖς της. Ἐσήκωσε τὸ ἕνα της χέρι, τὸ ἔβαλε στὸ μέτωπό μου, μὲ κύτταξε μὲ μιὰ ἀτέλειωτη θλίψι καὶ ἀναστέναξε :

—Δὲ θὰ μπορέσω πιὰ ποτὲ νὰ τηλεφωνήσω στὶς δέκα !

Ἐγὼ ἐπέμεινα :

—Ἀδιάφορο, Παμέλα, θὰ εἴμαστε πάντα ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον.

Ἀλλ' αὐτή, μὲ τὸ κεφάλι ἔκανε νόημα ὅτι «ὄχι» καὶ ἐπανελάμβανε χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά μου :

—Ποτὲ πιά, ποτὲ πιά, δὲν εἶνε πλέον δυνατόν !»

Ἔτσι τέλειωσε ὁ ἔρως μας, στὸ ἑπτακοσιοστὸ τριακοστὸ πρῶτο του πρωΐ !...

ΜΑΡΙΝΟ ΜΠΟΝΤΕΜΠΕΛΛΙ

καὶ τὸ πρόσωπον τῆς ἡμέρας ἐπὶ ἄρκετὸν χρονικὸν διάστημα καὶ τὸ θέμα τῆς γενικῆς συζητήσεως εἰς τὴν στενὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἀλλ' ἄς ἀφηγηθῶμεν καλύτερον τὰ πράγματα ὅπως ἀκριβῶς συνέβησαν.

Μίαν νύκτα, καθ' ἣν εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ 1907 συνεζητεῖτο τὸ στρατιωτικὸν ζήτημα καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐφοδιασμοῦ τοῦ στρατοῦ πρὸς ἄμυναν τῆς χώρας, τὴν ὁποίαν τότε ἠπείλουν οἱ Νεότουρκοι καὶ ὁ Σεφκὲτ πασσᾶς, ἕνα δέμα ὀγκῶδες,

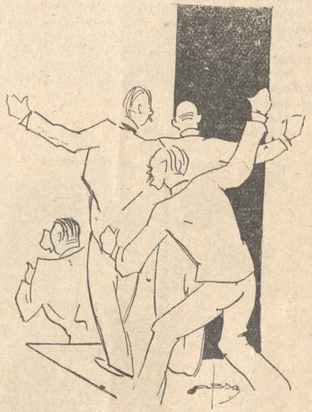

—Βόμβα, βόμβα ! ἐφώναζαν, ἐνῷ ἄλλοι, καταληφθέντες ὑπὸ πανικοῦ, ἔφευγαν πρὸς τὰς ἐξόδους.

σὰν βόμβα, ἐρρίφθη ἀπὸ τῶν λαϊκῶν θεωρείων ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

Τοῦτο ἐγένετο τὴν κρισιμωτέραν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ συζήτησις εἶχε φθάσει εἰς σχῆματον σημεῖον οἱ σε βουλευται ὠμίλουν μὲ ἐξαιρετικὴν ζζωηροτητα καὶ φανατισμόν. Ἰδ τί συνέβη ευοὺς κατόπιν φανταζεται ευκολως κανεις.

—Βομρα, βομρα! εφωναζαν τινὲς τὼν βουλευτων, ενῳ αλλοι, εγγυτερον ευρισκομενοι, καταληφθεντες υπο πανικου, εφευγαν προς τας εξοδους, προσπασουντες να σωσουν απο την ενοεχομενην εκρηξιν της ριφθεισης ρομρας.

Εἰς τα θεωρεια επισης παρετηρήθη ὁ ναλογος κινησις και εις μιαν στιγμὴν ἡ αἰθουσα ανεστατωθη και το παν εκει μεσα κατειχετο υπο τρομου.

—Βομρα εις την Βουλην! εφώναζαν ολοι, και εφευγαν προτιρυπαιμν, με την εκφρασιν του τρομου ζωγραφισμενην εις το πρόσωπον.

Ἡ φρουρα με τὰ ὅπλα ἔσπευσεν ἐντὸς τῆς αἰουσης, ενῳ οἱ αστυνομικοὶ ἔφραζαν τας εξουσας της Βουλης, οια να μη τυχον οιαφυγῃ ὁ ὁραστης.

Εἶχαν λιψει ολα τα ενοεικνυόμενα εις τὴν περίστασιν μέτρα.

Καὶ ἡ συλληψις τοῦ δράστου ἐκρίνετο βεραια υπο παντων, παρ ὀλην την νευρικοτητα, ἡ ὁποια, ὡς ειναι φυσικον εις τοιαυτας περιστασεις, κατειχε τους παντας εκεινὴν την ωραν, καθ ὑν ὁλοι ἔφευγαν πανικοβλητοι καὶ ἐντρομοι.

Ἀλλὰ τί εἶχε συμβῇ ; Ἡ οἱὸς ἦταν ὁ ριψας τὴν βόμβαν καὶ ὁ προκαλέσας τὴν ἀναστάτωσιν αὐτὴν εἰς τὴν ἑλληνικὴν Βουλήν, ἡ ὁποία ἤτο συνειθισμένη εἰς ρητορικὰ μόνον πυροτεχνήματα ;

Ἄλλα νὰ ἦτο ἀραγε βόμβα τὸ ριφθὲν ἀπὸ τοῦ θεωρείου οεμα ;

Ἰδοὺ τὰ ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα πάντες, ἐπροβαλλιαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι ἐσπευσον νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸν ἐπαπειλούμενον κίνδυνον.

Οἱ πρῶτοι σπεύσαντες ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Βουλῆς καὶ τινες βουλευταὶ πρὸς τὸ ριφθὲν δέμα, μὲ τρόμον καὶ ἀδέος ἐπλησίασαν πρὸς αὐτό, κατανοήσαντες μεταξὺ των ἐδωλίων τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος.

Ἰο παρέλαβαν ἀμέσως μὲ πολλὰς προφυλάξεις, διότι ἐφοβοῦντο μὴ ἐκραγῇ καὶ ἐν σπουδῇ τὸ μετεφεραν μὲ προσοχὴν καὶ τὸ ἔρριψαν εἰς τὴν ἐν τῷ κηπῳ τῆς Βουλῆς ὑπάρχουσαν δεξαμενὴν ὑδατος. Καὶ ταὐτοχρόνως ἤρχισαν νὰ ξετυλίγουν τὸ τρομερον δέμα, διὰ νὰ ἰδοῦν τί περιέχει ἐπὶ τέλους.

Ἀνθρακες ὅμως ὁ θησαυρός!

Ἐφημερίδες διπλωμένες ἡ μία μέσα εἰς τὴν ἄλλην καὶ πάρα μέσα φύλλα τοῦ «Σκορρπιοῦ», τοῦ περιφήμου περιοδικοῦ τοῦ περιφήμου Σαμψάκου, τοῦ γνωστοῦ σατυρικοῦ διώκτου τῶν μαλλιαρῶν καὶ εἰσηγητοῦ τοῦ δόγματος «ἔργα ἀέργων ἀπετέλουν τὴν περίφημον βόμβαν, τὴν προκαλέσασαν τὸν πανικὸν ἐν τῇ Βουλῇ.

Οὔτε δυναμίτις, οὔτε βαμβακοπυρίτις, οὔτε νιτρογλυκερίνη, οὔτε ἄλλη τις ἐκρηκτικὴ οὐσία ὑπῆρχεν εἰς τὸ δέμα ἐκεῖνο.

Καὶ τότε, ὅταν ἐγνώσθη ἀπὸ τί εἶδος ὅλων ἀπετελειτο ἡ βόμβα, τὸν πανικὸν πλέον διεδέχθη ἡ ἰλαρότης.

Βουλευταί, φρουροὶ καὶ πολῖται ἀγκαλιάσασαν στὰ γέλια, τὰ ὁποῖα μετεδίδοσαν καὶ εἰς τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ Θεοτόκη καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐισκομένους βουλευτάς, οἱτινες, συνελθόντες ἐκ τοῦ ἐπεισοδίου, ἐπανήρχοντο εἰς τὰς θέσεις των, διὰ νὰ συνεχίσουν τὴν διακοπεισαν αερολογίαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε συλληφθῆ εἰς τὸ θεωρεῖα καὶ ὁ δράστης.

Ἀπαθής, μειδιῶν καὶ ψύχραιμος, ἐφαίνετο ἐκ τῆς μακρᾶν γενειάδα του καὶ τῆς πλουσίαν κόμην του, ὁ πολὺς Σαμψάκος. Αὐτὸς ἦτο ὁ κατασκευαστὴς τῆς χαρτίνης βόμβας καὶ ὁ ρίψας αὐτὴν ἀπὸ τὸ θεωρειον εἰς τὴν αἴθουσαν.

Φρουρούμενος καλῶς ὑπὸ τῶν φυλάκων καὶ τῶν στρατιωτῶν, ὡδηγήθη μέχρι τοῦ κρατητηρίου τῆς Ἀστυνομίας, ὅπου ὑπεβλήθη εἰς μακρὰν καὶ ἐξονυχιστικὴν ἀνάκρισιν.

—Γιατί ἔρριψες τὴ χάρτινη βόμβα; τὸν ἠρώτησεν ὁ ἀστυνομικὸς διεθυντής.

—Εἶδα ὅτι τὰ «ἔργα τῶν ἀέργων» ἐξηκολούθουν καὶ ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ τὰ διακόψω, εἶπε μὲ πολλὴν δοσν ἀλαζονείας ὁ λεγόμενος ἀνισόρροπος Σαμψάκος. Καὶ γι' αὐτὸ ἔρριξα ὅσες ἐφημερίδες εἶχα καὶ τὰ φύλλα τοῦ «Σκορπιοῦ», διὰ νὰ τοὺς κάνω νὰ συνετισθοῦν. Ἀλλὼς τε, ἔτσι θὰ ἐδιάβαζαν καὶ τὸν «Σκορπιον», ποὺ δὲν τὸν ἀγοράζουν !...

Ὁ Σαμψᾶκος, κρατηθεὶς ἐπὶ διήμερον, ἀφέθη ἐλεύθερος, κριθεὶς ὡς ἀκαταλόγιστος.

Ἐξερχόμενος ὅμως τῆς Ἀστυνομίας εἶπε φιλοσοφικῶς :

—Τί διάβολο! μιὰ χάρτινη βόμβα ἔπεσε καὶ ἔγινε τόσος θόρυβος. Ἂν ἔπεφτε καὶ πραγματική, φαντάσου τί θὰ γινότανε !...

Ο ΠΑΛΛΙΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΡΩΜΗΩΝ

ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΘΜΩΝΟΣ

Ὁ τόπος τῶν χαζῶν.—Οἱ ὑπαίθριοι ρήτορες.—Αἱ κοσμοσωτήριοι ἐφευρέσεις τοῦ Ἰταλοῦ καθηγητοῦ καὶ τὰ ἀμερικανικὰ ἔμπλαστρα.—Τὰ θαυμάσια φάρμακα ποὺ χρησιμοποιοῦνται εἰς τὰς μεγαλυτέρας κλινικὰς τοῦ κόσμου κλπ.

Ἡ κρίσις ἐγέννησε τὴν ἀνεργία, ἡ ἀνεργία ἐγέννησε τοὺς ἀνέργους, ἐκ τῶν ἀνέργων ἐγεννήθησαν οἱ χαζοὶ καὶ διὰ τοὺς χαζοὺς ἐγεννήθησαν οἱ πλανόδιοι ἐπιστήμονες.

Ἂν δὲν θέλετε νὰ μᾶς πιστεύσετε δὲν ἔρχετε παρὰ νὰ κάνετε ἕνα μικρὸ περίπατο μέχρι τῆς παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν καὶ ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ ἑτέρου τῶν Οἰκονομικῶν πλατείας, τὴν ὁποίαν σοφῶς ὠνόμασαν πλατεῖαν τοῦ Κλαυθμῶνος, καὶ θὰ πεισθῆτε.

Ἐκεῖ θὰ εὕρετε συνηγμένον πλῆθος ν' ἀκούῃ μετὰ προσοχῆς ῥήτορα ἀνεβασμένον εἰς τράπεζαν καφενείου ἢ κασόνιον λεμονάδων, ἢ καπόταν αὐτοκινήτου καὶ νὰ ἀγορεύῃ ὅσπερ Περικλῆς τὸ πάλαι, πρὸς τοὺς πολίτας τοῦ ἰστεφοῦς ἄστεως.

Καὶ θ' ἀκούσετε τὸν ἄνδρα μὲ φωνὴν βροντώδη καὶ παλλουσαν νὰ ομιλῇ χειρονομῶν περὶ τῆς νέας κοσμοσωτηρίου ἐφευρέσεως τοῦ Ἰταλοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Τὰμ-τοὺμ ἀξιοτίμου κυρίου Ἀλλιόμονο, διὰ τῆς ὁποίας ἐσώθησαν κατὰ τὸν ἰταλοαθησσυνιακὸν πόλεμον τὰ τέκνα τῆς τηρειάς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἀπὸ τὰ μυλωτίσματα τῶν Ἀθησσυνῶν :

—Καὶ τὸ κοσμοσωτήριον αὐτὸ φάρμακον, κύριοι,—θὰ τὸν ἀκούσετε νὰ λέγῃ—εἶνε ἐγκεκριμένον ἀπὸ τὸ κράτος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. τάδε ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργείου Ὑγιεινῆς τῆς πατρίδος μας.

Καὶ τώρα πρέπει νὰ δῆτε καὶ τὸ φάρμακον βλέπα. Ὁ πλανόδιος αὐτὸς φαρμακοποιός, σκύβει, ἀνοίγει μιὰ μικρὴ βαλίτσα καὶ σᾶς παρουσιάζει δέσμην χαρτιῶν ἐπιχρυσωμένων διὰ ζελατινοειδοῦς οὐσίας χρώματος καφέ. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ ἐμπόρευμά του τὸ διεκδικοῦν ἐξ ἴσου μὲ τοὺς Ἰταλοὺς καὶ οἱ Ἀμερικανοί, γιατὶ ὁ ῥήτωρ μας ὑπὸ ὑψίνῃ στὸ ἀριστερὸ τὴν δέσμην χειρονομεῖ μὲ τὸ δεξὶ καὶ φωνάζει :

—Ἔμπλαστρα, ἀμερικάνικα κύριοι ! Θεραπεύουν τοὺς πόνους τῶν νεφρῶν, τῶν πλευρῶν, τῆς μέσης καὶ εἶνε τὰ μονα κατὰ τὼν κρυολογημάτων.

Ἐδῶ τὸ πλήθος τῶν περιέργων, ἤγουν τῶν χαζῶν, θὰ κινηθῇ. Θὰ ψᾶξουν ὅλοι τὶς τσέπες των—ἀπὸ δω 0,50 λεπτὰ ἀπ' ἐκεῖ 1 δραχμὴ—καὶ θ' ἁπλώσουν τὴν δεξιὰν—μὴ λησμονῆτε ὅτι οἱ Ρωμηοὶ ἂν δὲν ἐχουν καὶ τὰ δύο χέρια στὶς τσέπες τοῦ παντελονιοῦ των πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἔχουν τὸ ἕνα—διὰ νὰ προμηθευθοῦν τὸ θαυματουργὸν φύλλον ἐπὶ του οποιου κρύπτεται τὸ πνευμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Σεῖς ὅμως προσέξατε. Μὴν ἐπηρεασθῆτε ἀπὸ τὰ λογια τοῦ πλανου καὶ ἀγοράσετε κανένα τέτοιο, γιατὶ τότε ἀσφαλῶς θεν θ' ἀρνῆσετε νὰ φωνάξετε μ' ἀπογοητευσιν τ' ὄνομα τοῦ ἐφευρετου καὶ νὰ τρεξετε εἰς τὸ κοντιέτερον φαρμακειον τῆς συνοικίας σας διὰ νὰ προμηθευθῆτε ἄλλο φάρμακον ὀλιγώτερον δραστικόν, ἀλλὰ περισσοτερον ὠφελιμον, διὰ νὰ κλεισετε τὰς οιὰ τῆς ἐπικολλήσεως ἐπὶ τοῦ σαρκίου σας τοῦ πρώτου... κοσμοσωτηρίου τοιούτου προξενηθεισας πληγάς σας.

Ἐπειδὴ δὲ γνωρίζομεν πόσον κολλητικὴ στὸ ρωμέϊκο εἶνε ἡ ἀσθένεια τοῦ εὐκόλου ἐνθουσιασμοῦ, σᾶς συνιστῶμεν ν' ἀφήσετε τὸν φαρμακοποιὸν μὲ τὴν ζαζὴν καὶ ἀξίαν τῆς τύχης της πελατείαν του καὶ νὰ προχωρήσετε ὀλίγα βήματα πρὸς ἐπίσκεψιν ἄλλων ἀξιοπεριέργων. Ἡ ὑπαιθρία αὐτὴ πολυκλινικὴ σᾶς προσφέρει πάντοτε πλούσιον θέαμα.

Θὰ συναντήσετε τὸν χειροῦργον ὀδοντοϊατρόν, τὸν σοφὸν καλο-λόγον (αὐτὸν δηλαδὴ ποὺ θεραπεύει τοὺς κάλους)... αὐτόν, ἐκεῖνον, τὸν ἄλλον... δεκάδες τέτοιους..

Ἀρχίζετε λοιπὸν ἀπὸ τὸν χειροῦργον ὀδοντοϊατρὸν ποὺ συγκεντρώνει περισσότερον ἐνδιαφέρον καὶ σᾶς παρέχει πράγματι εὐχάριστον θέαμα. Θὰ τὸν βρῆτε σκαφαλωμένον κάπου νὰ κρατᾷ μιὰ τανάλια τρομερῶν διαστάσεων καὶ ἕνα μικροσκοπικὸν φιαλίδιον ὑγροῦ, καὶ νὰ ἐκθειάζῃ τὴν θαυματουργὸν του δύναμιν εἰς τοὺς περιέργους ποὺ τὸν τριγυρίζουν.

—Πρέπει νὰ ξέρῃ ἡ ἀξιότιμος πελατεία ὅτι τὸ φάρμακόν μου χρησιμοποιεῖται εἰς

—Τὸ ἀνθρωποσωτήριον αὐτὸ φάρμακον ἔχει σώσει κόσμον καὶ κοσμάκην....

τὰς μεγαλυτέρας κλινικὰς τῆς Εὐρώπης, Ἀμερικῆς, Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς καὶ ὅτι εἶνε βραβευμένον ἀπὸ τὴν φαρμακευτικὴν ἔκθεσιν τοῦ Πεκίνου. Ὁ μεγαλύτερος ὀδοντοϊατρὸς τῆς μεγαλυτέρας δημοκρατίας τοῦ κόσμου, ὁ ἀξιότιμος κ. Τοῦ-Φοῦ-Τὶ τὸ συνιστᾶ εἰς δλους τοὺς... ἐχθρούς του. Εἶνε κατασκευασμένον ἀπὸ ἀδλαβεῖς οὐσίας καὶ δὲν λεκιάζει τὰ ροῦχα. Τὸ αἷμα, κύριοι, ποὺ πιθανὸν νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὸ στόμα στὰ ροῦχα σας κατὰ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ... κινεζοσωτηρίου φαρμάκου μου ἴσως νὰ μείνῃ ἀνεξίτηλον, ἐνῷ τὸ ὑγρό μου μὲ τὴν ἐξάτμισι μόνο, χωρὶς νὰ ὑποβληθῆτε εἰς ἔξοδα... μπουγάδας, θὰ βγῇ !...

Καὶ συνεχίζει τραγουδιστὰ καὶ κλαψάρικα ὁ ἀλίτήριος :

—Ἐδῶ κύριοι τὸ κοσμοσωτήριον φάρμακον ποὺ καταπραΰνει τοὺς πόνους τῶν ὀδόντων, θεραπεύει τὴν οὐλίτιδα, σταματᾷ τὴν αἱμορραγίαν, στερεώνει τὰ δόντια καὶ τά... βγάζει ἀνωδύνως.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ σταματᾷ διὰ νὰ σκουπίσῃ τὸν ἱδρῶτα του κι' ἕνας νεαρός, ποὺ ὁ Θεὸς ξέρει τί τραβᾷ μὲ τὰ δόντια του, πλησιάζει τὰ σύνεργα μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ στέκεται ἀμίλητος μποστὰ στόν... ἐπιστήμονα :

—Τί ἔχεις παιδί μου ;

—Ἕνα κούφιο δόντι, γιατρέ, μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ βγάλῃς χωρὶς νὰ πονέσω ;

—Ἕνα μόνο ;!

Θρίαμβος ! Προσέξατε, ὁ γιατρὸς θὰ κάνῃ ἐπίδειξι τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ φαρμάκου του.— Αἱ ἀναγνώστριαί μας ποὺ δὲν εἶνε συνειθισμέναι εἰς τοιούτου εἴδους θεάματα παρακαλοῦνται νὰ κλείσουν γιὰ λίγο τὰ μάτια.

—Καὶ τώρα, κύριοι, προσέξατε τὸ θαυματουργὸ φάρμακό μου. Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ ἔχει ἕνα κούφιο δόντι, θὰ τοῦ τὸ βγάλω χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ !...

»Ἄνοιξε παιδί μου τὸ στόμα σου.

»Προσέχετε κύριοι...

Ὁ γιατρὸς ἀνοίγει τὸ φιαλίδιον καὶ ἀδειάζει μερικὲς σταγόνες στὸ στόμα τοῦ μικροῦ ποὺ βάζει τὶς φωνὲς καὶ φτύνει :

—Κανάγια, κανάγια, μ' ἔκαψες.

Ὁ... χειροῦργος ὅμως μειδιᾷ. Τὰ κλάμματα δὲν τὸν συγκινοῦν. Χώνει τὴν τανάλια στὸ στόμα τοῦ φουκαρᾶ ἀφελῆ καί :

—Ἕνα, δύο, τρία κύριοι καὶ «χράπ», ἰδού : Τὸ κούφιο δόντι βγῆκε χωρὶς νὰ λιποθυμίσῃ ὁ πελάτης μου.

Ὁ πελάτης ὅμως δὲν συμφωνεῖ :

—Ὤχ ! ὤχ ! κανάγια, χασάπη, τρία μαζί, τρία μαζί... κανάγια... σφάχτη...

—Ἔ ;!

—Τί ἔ, μωρὲ ἀλιτήριε μὲ σακάτεψες...

—Εἴδατε ὅτι ἔχει τέτοια δύναμι τὸ φάρμακό μου ποὺ ξεριζώνει τρία-τρία τὰ δόντια, τὸ ἕνα τὸ χαλασμένο καὶ τὰ δύο γειτονικὰ προληπτικῶς, κύριοι, γιατὶ ἂν ἔμεναν ἀσφαλῶς μιὰ μέρα θὰ κατεστρέφοντο.

Δηλαδὴ σὰν τὴν ἱστορία τοῦ Χότζα μὲ τὴ στάμνα—καὶ ὁ γιατρὸς τρίβει ἱκανοποιημένος τὰ χέρια του. Δυστυχῶς ὅμως τὸ πλῆθος ἀρχίζει—διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων φαίνεται—νὰ στρίβῃ ἀγρίως.— Τώρα τὰ κορίτσια ποὺ ἔκλεισαν τὰ μάτια των μποροῦν νὰ τ' ἀνοίξουν.

Στρίβετε κι' ἐσεῖς καὶ ἐπισκέπτεσθε τὰ ἄλλα περίπτερα τῆς περιέργου ἐνθέσεως.

Αὐτὰ ὅμως δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον. Ἄλλως τε σκοπὸς τοῦ περιπάτου σας ἦταν νὰ πεισθῆτε ἐπὶ τῶν ὄψεων σᾶς εἴπαμε στὴν ἀρχὴ καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν ἀμφιβάλλετε πειά.

Δι' ὃ σᾶς ἀφήνουμε νὰ συνεχίσετε μόνος—ἂν θέλετε—τὸν περίπατό σας στὴν παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν καὶ ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ ἑτέρου τῶν Οἰκονομικῶν πλατεῖαν, τὴν ὁποίαν σοφῶς ὠνόμασαν πλατεῖαν τοῦ Κλαυθμῶνος.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

(Σκίτσο τοῦ κ. Α. Βλασσοπούλου)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ JACQUES CÉSAUNE

ΤΟ ΝΤΥΜΕΝΟ ΑΓΑΛΜΑ

Ἀφοῦ γλέντησε καλὰ τὴν ζωή του, ὁ κ. Ντὲ Βιλλενσιὲν τῶρριζε στὴν εὐλάβεια. Λένε πῶς γερνῶντας ὁ διάβολος καλογερεύει Ὡς τόσο, ὁ κ. Ντὲ Βιλλενσιὲν δὲν ἦταν ὁλότελα γέρος. Δὲν ἦταν καλὰ καλὰ οὔτε σαράντα χρονῶν. Θάχανε κανεὶς τὸν μπούσουλα ἂν θάθελε νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς λόγους ποὺ τὸν ὡδηγήσανε σὲ μιὰ τέτοια ἀλλόκοτη ἀπόφασι. Μερικοὶ λέγανε γιὰ κάποια ἐξασθένησι τῆς καρδιᾶς, ἄλλοι πάλιν γιὰ κάποια ὀξεία ρωμαντικὴ κρισι. Μολαταῦτα βέβαιο δὲν θάπρεπε νὰ φανῇ σὲ κανένα τόσο παράξενο, ἀν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀνετράφη μὲ τόσον εὐσεβεῖς ἀρχές, νὰ ξαναγυρίσῃ, ἀφοῦ εἶχε περάσει μιὰ φορὰ ὅλες τῆς νεανικὲς τρέλλες, σιὰ αἰσθήματα ποὺ τοῦ ἐνέπνευσε σὲ ἡ ἁγία ἐκείνη γυναῖκα, ἡ ὁποῖα ὁπῆρξε μητέρα του.

Τὸ ἀποτέλεσμα λοιπὸν αὐτῆς τῆς καταστάσεως ἦταν ὅτι ὁ κ. Ντὲ Βιλλενσιὲν, νεώτατος ἀκόμῃ, ὥστε ν' ἀπαρνηθῇ τῆς χαρὲς τοῦ ἔρωτα, συλλογιζότανε τώρα νὰ τὴς νομιμοποιήσῃ, ἀποφασίζοντας ἐπὶ τέλους νὰ παντρευθῇ. Ἦταν, σὰν νὰ λέμε, ἕνας περιζήτητος γαμβρός. Εἶχε ἕνα χαριτωμένο πύργο, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχαία ἐπίπλωση ἦταν πραγματικῶς χάρμα ὀφθαλμῶν καὶ ποὺ ἡ μοντέρνα του ἄνεσι ἐξασφάλιζε μιὰ πολὺ εὐχάριστη διαμονή. Μερικὰ γενναια εἰσοδήματα τὸν βοηθοῦσανε νὰ περναῇ μιὰ ἄνετη ζωή. Ὅλες ἡ μητέρες τῶν περιχώρων τὸν σκέπτονταν μὲ συγκίνησι. Ἦταν ἕνας μέλλων γαμπρὸς ζηλευτός.

Μὰ ἐκεῖνος διατήρησε ἀπὸ τὰ περασμένα χρόνια του μιὰ τελεία πεῖρα γιὰ τὴν γυναῖκα. Ἂν περίμενε ἀπ' αὐτήν, στὴν ὁποία θάδινε τ' ὄνομά του, νὰ συμμερίζεται τὴς ἀντιλήψεις του, ἐπιζητοῦσε ἐξ ἴσου νἆναι ὡραία, κομψὴ καὶ καλοκαμωμένη. Θαρροῦσε πῶς εἶχε βρῇ τὴν ὀνειρεμμένη σύζυγο στὸ πρόσωπο μιᾶς νεαρᾶς γειτονοπούλας του, τῆς δεσποινίδος Ἰρενὲ ντὲ Μιντετούρ.

Μολονότι ὁ κ. Ντὲ Βιλλενσιὲν εἶχε τὴν ἡλικία ποὺ θὰ μποροῦσε νἆναι μπαμπᾶς τῆς κόρης των, οἱ Μοντετοὺρ, ποὺ εἶχαν καταστραφῇ ἀπ' τὸν πόλεμο, τὸν καλοκυττάζανε. Καὶ γι' αὐτὸ προσπαθοῦσανε νὰ πείσουν τὴν δίδα Ἰρενὲ πῶς κάθε γυναῖκα συμφέρον τῆς εἶναι νὰ διαλέξῃ γιὰ ἄνδρα της ἕναν ἄνθρωπο μεστωμένο στὰ χρόνια. Ἦταν πραγματικὰ ὁ μόνος τρόπος νὰ τὴν περιποιεῖται, νὰ τὴν χαϊδεύῃ, νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὅλη του τὴ ζωή, καὶ ὅλη ἡ εὐτυχία ἔγκειται σ' αὐτό, ἐνῷ ἕνας νέος, σύζυγος σᾶς ἀπατᾷ ἀσύστολα, ἀφοῦ σβύσουν ἡ ἐφήμερες φλόγες τοῦ μῆνα τοῦ μέλιτος.

Ἡ συμβουλὲς αὐτὲς δὲν διαφεύγανε βέβαια τὴν ἀντίληψι τῆς δίδος Ντὲ Μοντετούρ, μολονότι θὰ προτιμοῦσε γι' ἀντρα της κανένα νεαρό, παρὰ ἕνα γεροντοπαλλήκαρο. Ἤξευρε ὡς τόσο πῶς ἦταν ἀληθοιση καὶ ὅτι εἶχε ἐλάχιστες ἐλπίδες νὰ τὴν ξετρυπώσουνε οἱ ὑποψήφιοι γαμπροί γιὰ τὰ ὄμορφά της τὰ μάτια, στὰ βάθη τοῦ μισογκρεμισμένου πύργου, ὅπου ἐμένε μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς της. Ἄ! τρεμουλιάζανε ἀρκετὰ στὸν πύργο τοῦ Μοντετούρ, καὶ μέσα στὴς ὑγρὲς καὶ παγωμένες αἴθουσες τοῦ ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ περιπέσῃ στὸ ἀμάρτημα τοῦ φθόνου, συλλογιζόμενος τὴν κεντρικὴ θέρμανσι τοῦ κ. Ντὲ Βιλλενσιέν. Καὶ ὅμως ὑπῆρχαν στιγμὲς ποὺ ἡ νεαρὴ κοπέλλα ἐξανίστατο καὶ ἀγανακτοῦσε μὲ βαθειά, ὑπόκωφη ὀργή.

—Ποτέ, συλλογιζότανε ἐκείνη, δὲν θὰ μπορέσω νὰ γίνω γυναῖκα αὐτουνοῦ τοῦ μετανοιωμένου γεροκολασμένου !...

Τότε προσπαθοῦσε νὰ πληροφορηθῇ καλλίτερα :

—Λένε, μαμᾶ, πῶς ὁ κύριος Ντὲ Βιλλενσιὲν εἶναι ἐξαιρετικὰ μὴ μοῦ ἄπτου.

Ἀλλοτε πάλιν :

—Ἡ γενικὴ γνώμη τοῦ κόσμου εἶναι, μπαμπῶ, ὅτι ὁ κύριος Ντὲ Βιλλενσιὲν ἔχει φοβερὰ ξεσπάσματα θυμοῦ !

Τῆς ἀπαντοῦσανε πάντα πῶς ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἐλαττώματα ποὺ μιὰ ἔξυπνη γυναῖκα ξεύρει καὶ τὰ διορθώνει. Καὶ ἡ καϋμένη ἡ Ἰρενὲ φαινόταν ἀποφασισμένη νὰ δεχθῇ.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν οἱ Ντὲ

Εὔχομαι ὁλοψύχως νὰ βρῇ εναν σύζυγο, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ ἐπιδοκιμάζῃ τὰ καμώματά της.

Μοντετοὺρ δεχθήκανε μιὰ ὡραία Κυριακὴ τοῦ περασμένου Αὐγούστου νὰ πᾶνε νὰ πάρουνε τὸ τσάϊ τους στὸν πύργο τοῦ κ. Ντὲ Βιλλενσιέν. Μάλιστα, ἡ ἴδια ἡ νεαρὴ κόρη εἶχεν ἑτοιμάσῃ τὴν ἀπάντησι.

—Θὰ δῇ τί ὄμμορφο γράψιμο ποὺ ἔχεις ! εἶπε ἡ μαμᾶ.

Ἡ δεσποινὶς Ἰρενὲ τοῦ εἶχε γράψει :

«Οἱ γονεῖς μου καὶ ἐγὼ θὰ τὸ θεωρούσαμε εὐχαρίστησί μας, ἀγαπητὲ κύριε, νὰ δεχθοῦμε τὴν εὐγενικὴ πρόσκλησί σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε βαθύτατα».

Ὁ κ. Ντὲ Βιλλενσιὲν, σὰν ἕνας δεκαεξαετὴς ἐρωτευμένος, περιέφερε ἐπὶ δύο ὁλόκληρες μέρες τὸ παρφουμαρισμένο γραμματάκι πάνω στὸ στῆθος του. Ὅλη ἡ καλὴ κοινωνία τῆς περιφερείας εἶχε προσκληθῇ σ' αὐτὸ τὸ γκάρντεν-πάρτυ.

Τὸ σαλόνι τοῦ κ. Ντὲ Βιλλενσιὲν εἶχε πολὺ ἀρχοντικὴ ὄψι. Πάνω σ' ἕνα ἐξαίσιο ἄγαλμα τῆς ἁγίας Τερέζας τοῦ XVI αἰῶνος, σκαλισμένο ἀπὸ δρῦ, τοῦ ὁποίου τὰ παλιὰ χρυσάφια διαγράφονταν πάνω σὲ μιὰ θαμπὴ ταπετσαρία τῆς Φλάνδρας. Ἀπέναντι ὅμως σ' αὐτὸ τὸ τόσον μνημειῶδες ἔργον τέχνης βρίσκονταν καὶ ἕνα ἄλλο, ποὺ τὸ βεβήλωνε μὲ τὴν παρουσία του : ἦταν μαρμάρινη ἀπομίμησις, πολὺ καλὰ κατασκευασμένη, τῆς «Λουομένης» τοῦ Φαλκονιέ.

Ὁ κ. Ντὲ Βιλλενσιὲν δὲν κατώρθωσε νὰ τ' ἀποφασίσῃ νὰ ἐξαφανίσῃ αὐτὸ τὸ ἀβρὸ σουβενὶρ τοῦ αἰῶνος τῶν Χαρίτων. Μονάχα, ὅσο ἀγνὸ κι' ἂν ὑπῆρξε τὸ γυμνό, ἐκεῖνος τὸ ἐκάλυψε σεμνότυφα μὲ ἕνα ὕφασμα ποὺ εἶχε ἄλλως τε τὴν πρόνοια νὰ ἐκλέξῃ τὴν ἐποχὴ στὴν ὁποία ἀνῆκε.

—Ἡ «Λουομένη» τοῦ Φαλκονιὲ...ντεμένη ! Μὴ χειρότερα ! φώναξε ἡ δίς Ἰρενέ.

Καὶ ἔσκασε στὰ γέλια. Ἀλλ' ὅμως δὲν εἶχε προσέξει πῶς ὁ κ. Ντὲ Βιλλενσιὲν ἦταν μερικὰ βήματα ἀπὸ πίσω της, ὅτι τὴν ἄκουσε καὶ ὅτι σούφρωσε τὰ φρύδια μ' ἕνα ὕφος ποὺ δὲν προέλεγε καθόλου εὐχάριστα πράγματα σ' ἕναν ἄνθρωπον, τόσο πολὺ ἐρωτευμένο.

Τὸ τσάϊ εἶχε σερβιρισθῇ ἔξω, κάτω ἀπὸ μιὰ πέργκολα. Ἔκανε μιὰ ζέστη ἀποπνιχτική. Ἡ Δὶς Ἰρενέ, ποὺ εἶχε τὴν ἰδέα της, ξαναγύρισε σὲ λιγάκι στὸ σαλόνι, συντροφευμένη μὲ μιὰ φιλενάδα της. Τράβηξε γοργὰ τὸ κομμάτι τοῦ ὑφάσματος ποὺ ἐκάλυπτε τὴν «Λουομένη» μὲ τόσο ἀλλόκοτο τρόπο καὶ κρέμασε στὸν τράχηλό της ἕνα μικρὸ χαρτάκι μπριστόλ, παρμένο ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Βιλλενσιέν, ὅπου εἶχε γράψῃ μὲ καλλιγραφικὰ γράμματα :

«Καλὲ ἄντες ! Κάνει πολὺ ζέστη ! κι' ἐγὼ θέλω τὴν ἄνεσί μου !»

Ὅταν μπῆκαν οἱ καλεσμένοι στὸ σαλόνι, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα διώγμένοι ἀπὸ τὴν μπόρα ποὺ πλησίαζε, δυνατὰ καὶ ἀκράτητα χάχανα δονήσανε τὴν ἀτμόσφαιρο.

Ὁ κ. Ντὲ Βιλλενσιὲν πλησίασε τ' ἀγαλματάκι, ἀναγνώρισε τὸ γράψιμο, κιτρίνισε, κοκκίνισε, ἔπειτα γυρίζοντας στὸν κ. Ντὲ Μοντετοὺρ τοῦ εἶπε μὲ μιὰ στεντορεία φωνή :

—Ἀναγνωρίζω, ἔκανε θυμωμένος, τὸ λεπτὸ πείραγμα τῆς δεσποινίδος Ντὲ Μοντετούρ. Τῆς εὔχομαι ὁλοψύχως νὰ βρῇ ἕναν σύζυγο ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ ἐπιδοκιμάζῃ τὰ καιμώματά της ὅπως θὰ ἔπρεπε.

Οἱ Ντὲ Μοντετούρ, πεσμένοι ἀπὸ τὰ σύννεφα, φύγανε μαζὶ μὲ τὴν κόρη τους καὶ ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους ἐσπευσε ν' ἀπομακρυνθῇ...

Εἶναι περιττὸ νὰ προσθέσουμε ὅτι ὁ κ. Ντὲ Βιλλενσιὲν δὲν παντρεύτηκε βέβαια τὴν Δίδα Ἰρενέ. Μὰ ἕνας νεαρὸς γραμματεὺς μιᾶς πρεσβείας, ποὺ παρευρισκόταν στὸ γκάρντεν-πάρτυ τοῦ ἀναχρονισμένου τζέντλεμαν καὶ ὁ ὁποῖος ξετρελάθηκε καὶ διεσκέδασε τρομερὰ ἀπὸ τὸ ἀστεῖο τῆς νεαρῆς κόρης, ἀνεζήτησε καὶ βρῆκε πολὺ γρήγορα τὴν δίδα Ντὲ Μοντετούρ, δὲν ἄργησε νὰ τῆς ἀρέσῃ, καὶ μάθαμε ἀργότερα ὅτι τὴν περασμένη ἑβδομάδα ζήτησε τὸ χέρι της !...

ΖΑΚ ΣΕΖΩΝ

ΣΑΝ Η ΑΓΑΠΗ ΣΒΥΝΕΙ

Στὰ χείλη σου χαμόγελο γιατὶ πειὰ δὲν ἀ-
κούτα 'κεῖ κάτω τί γλυκὰ ὁ κάμπος πρασι-
Γιατὶ ἡ χαρὰ ἔχει σβυστῆ ἀφ' τὴ γλυκειά σου γιομάτη ἄλλοτε χαρὰ πῶς ἤσουνα στοχάσου.
Γιατὶ σὰν πρὶν χαρούμενη δὲν ἔρχεσαι σὲ γιὰ νὰ μοῦ φέρῃς λούλουδα δροσάτα, μυρω-
Πέσμου γιατὶ κρατᾷς κλειστὸ τ' ἀγγελικό σου στόμα
γιατὶ τὰ μάτια δὲν γυρνᾷς σὲ μένανε κι' ἀ-
γιατὶ λογάκια ἐρωτικὰ πειὰ δὲν μοῦ ψιθυ-
— Κύτταξε, ἡ ὥρα πέρασε, εἶνε καιρὸς νὰ

ΑΘΗΝΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΑΡ....

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Μάλιστα, κύριε. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἦταν αὐτός. Εἶπε ὅτι θὰ βρίσκεται ἐκεῖ στὰς πέντε καὶ θὰ σᾶς περιμένῃ στὸ σαλόνι.

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς ! ἀνεφώνησε ἡ νέα.

❁

Ὁ Τὶμ τὴν ὡδήγησε μὲ τὸ αὐτοκίνητο στὴν Γλασκώθη καὶ στὰς πέντε τὸ ἀπόγευμα φρισκότανε στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου Ἔτσον, περιμένοντας τὸν κ. Ἀουράϊτ. Ὁ θυρωρὸς δὲν εἶχε ἀκούσει καθόλου γιὰ τὸν κ. Ἀουράϊτ, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς δὲν ἔμενε στὸ ξενοδοχεῖο ἐκεῖνο. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐξέπληξε τὴν μὶς Μαίρη, γιατὶ ἤξερε ὅτι ὁ κ. Ἀουράϊτ κατέλυε συνήθως στὰ φθηνότερα ξενοδοχεῖα, ἐσυνήθιζε δὲ νὰ δίνῃ συνεντεύξεις στὰ σαλόνια ἄλλων ξενοδοχείων.

Ἐπερίμεναν ἐκεῖ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα, ἀλλὰ ὁ κ. Ἀουράϊτ δὲν ἐφάνηκε καὶ στὰς ἑξῆμισυ ὁ Τὶμ ὡδήγησε πάλι τὴν νέα μὲ τὸ αὐτοκίνητο στὴν ἔπαυλι Κλέντς, ἐνῷ ἔπεφτε ραγδαία βροχή.

Στὸ σπίτι βρισκότανε μόνο μιὰ ὑπηρέτρια, ἡ μαγείρισσα. Ὁ Στόκερ εἶχε δώσει στοὺς ἄλλους ὑπηρέτες μισῆς μέρας ἄδεια. Ὁ Τὶμ καὶ ἡ νέα ἀλληλοκυττάχθηκαν.

— Ποῦ εἶνε ὁ κ. Στόκερ ; ρώτησε ὁ Τὶμ.

Ἡ μαγείρισσα δὲν ἤξερε. Ἐπίστευε ὅτι ὁ Στόκερ θὰ ἦταν στὸ δωμάτιό του. Ὁ Τὶμ ἐφθασε τὸ δωμάτιο τοῦ ὑπηρέτη κλειδωμένο. Ἀλλὰ χτυπήματά του δὲν δόθηκε καμμιὰ ἀπάντησις καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὁ ἀστυνομικὸς ἔσπασε ἕνα κλειδὶ καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Τὸ δωμάτιο ἦταν ἄδειο. Τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου ἦσαν ἀνοιγμένα καὶ ἀδειασμένα. Ἦταν φανερὸ ὅτι ὁ Στόκερ εἶχε μαζέψει βιαστικὰ ὅλα τὰ πράγματα του.

— Γι' αὐτὸ ἦθελε νὰ μᾶς στείλῃ στὴν Γλασκώθη.... Γιὰ νὰ μείνῃ ἐλεύθερο τὸ πεδίον γι' αὐτόν, εἶπε ὁ Τὶμ.

Ἔβγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἐπῆγε στὸ γκαράζ. Ἡ πόρτα του ἦταν ἀνοιχτή. Ἄναψε τὸ φῶς καὶ ἐξήτασε τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὑποστέγου.

Τὸ καινούργιο μικρὸ φορτηγὸ ἔλειπε, ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἔκαμε μεγαλύτερη ἐντύπωσι στὸν Τὶμ ἦταν ὅτι τὸ ρυμουλκό, τὸ ὁποῖον βρισκότανε συνήθως στὸ βάθος τοῦ γκαράζ εἶχε μετακινηθῆ καὶ ἦταν τώρα κοντὰ στὴν ἔξοδο. Ἦταν φανερὸ ὅτι τὸ ρυμουλκὸ εἶχε χρησιμοποιηθῆ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα.

Κάτι στὸ πάτωμα προσείλκυσε τὴν προσοχή του. Εὑρῆκε ἕνα ἠλεκρτικὸ φανάρι στὸ σπίτι καὶ ξαναγύρισε στὸ γκαράζ γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν κηλίδα ἐκείνην. Ἦταν αἷμα.... τρεῖς μικρὲς κηλίδες αἵματος.

Σὲ μιὰ γωνία τοῦ γκαράζ ἔκαμε καὶ ἄλλη μιὰ ἀνακάλυψι. Εὑρῆκε ἕνα κουτὶ ἀνοιγμένο, μέσα στὸ ὁποῖον ὑπῆρχαν διάφορα ἐξαρμακα τῆς πρώτης ἀνάγκης. Ἀπὸ τὸν σωρὸ τὼν ἐπιδέσμων, ἦταν φανερὸ ὅτι εἶχαν χρησιμοποιηθῆ δύο, γιατὶ τὰ περιτυλίγματά τους βρέθηκαν πεταγμένα ἐκεῖ κοντά. Εἶχε ἐπίσης χρησιμοποιηθῆ καὶ ἰώδιο, γιατὶ τὸ μικρὸ μπουκαλάκι βρισκότανε στὸ πάτωμα, σπασμένο.

Ὁ Τὶμ ἐγύρισε στὸ σπίτι καὶ εἶπε στὴν Μαίρη τί εἶχε παρατηρήσει. Αὐτὴ εὑρέθηκε στὴν ἴδια ἀμηχανία μ' αὐτόν.

— Ἐκεῖνο τὸ τραῦμα στὸ κεφάλι του εἶχε κλείσει, εἶπε ὁ Τὶμ συλλογισμένος. Φαίνεται ὅτι χτύπησε πάλι...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔμαθε καὶ κάτι ἄλλο γιὰ τὶς κινήσεις τοῦ Στόκερ προτοῦ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἔπαυλι. Ἡ μαγείρισσα εἶχε ἕνα μικρὸ παιδί, τὸ ὁποῖον εἶχε δῆ τὸν Στόκερ νὰ πηγαίνῃ πολλὲς φορὲς στὸ νεκροταφεῖο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα.

Τὸ παιδὶ τῆς μαγειρίσσης εἶχε γίνει τυχαίως μάρτυς τῆς σκηνῆς αὐτῆς, γιατὶ τὸ εἶχε μαλλώσει ἡ μητέρα του καὶ αὐτὸ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν τιμωρία. Ἐπειδὴ ἔβρεχε εἶχε καταφύγει κάτω ἀπὸ ἕνα μικρὸ ὑπόστεγο ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ νεκροταφεῖο.

Ὁ Τὶμ ἐφώναξε τὸ παιδὶ καὶ τὸ ρώτησε, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ πῇ τίποτε ἄλλο

Ἄρχιζε ἕνας στενὸς διάδρομος, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν ὁ Τὶμ.

παρὰ ὅτι εἶχε δῆ τὸν Στόκερ νὰ χάνεται μέσα στὸ νεκροταφεῖο καὶ ὅτι κάθε ἐπίσκεψίς του ἐκεῖ διαρκοῦσε περίπου δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἐπῆγε ἐκεῖ κρατοῦσε στὸ χέρι του μιὰ κουλούρα σχοινιοῦ, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔφερε πίσω. Εἶχε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο ἐνδιαφέρον νὰ καταθέσῃ τὸ παιδὶ αὐτό. Εἶχε ἀκούσει τὸν κρότο τῆς μηχανῆς τοῦ ρυμουλκοῦ αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον εἶχε τεθῆ εἰς λειτουργίαν τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο.

Ὁ Τὶμ συνεδέθη τηλεφωνικῶς μὲ τὴν ἀστυνομίαν καὶ κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ πληροφορίες γιὰ τὶς κινήσεις τοῦ μικροῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου. Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ εἶχε θεαθῆ νὰ περνάῃ ἀπὸ ἕνα μικρὸ χωριὸ καὶ παρηκολουθεῖτο ἀπὸ ἕνα ἄλλο ἐπιδοτικὸ κλειστὸ αὐτοκίνητο.

—Αὐτὸ τὸ ἐπιδοτικὸ κλειστὸ αὐτοκίνητο μὲ ἀνησυχεῖ, εἶπεν ὁ Τὶμ. Μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶναι ὁ μυστηριώδης φίλος μας μέσα σ' αὐτό. Ἡ ἀστυνομία μὲ ρώτησε, ἂν ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσουν ὅλες τὶς ἄλλες ἀστυνομικὲς ἀρχὲς στέλοντας περιγραφὴ τοῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ τὸ κάνωμε αὐτό. Ὁ Στόκερ ἔχει κάθε δικαίωμα νὰ φύγῃ μὲ τὴν περιουσία τοῦ προϊσταμένου του καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ ἀναμιχθῶ στὶς ὑποθέσεις του ἂν δὲν μάθω τίποτε νεώτερο. Πάντως, ἀγαπητέ μου, μπορεῖτε νὰ κλειδώσετε τὴν πόρτα σας ἀπόψε καί, εἴτε σᾶς ἀρέσει τὸ Λονδῖνον εἴτε ὄχι, θὰ ξεκινήσετε αὔριο γιὰ ἐκεῖ..

Τὰ ἐξημερώματα ὁ Τὶμ εἶχε ἤδη σηκωθῆ καὶ ἐπῆγε στὸ νεκροταφεῖο. Τὸ μυστικὸ ποὺ τὸν εἴλκυε στὸ θλιβερὸ αὐτὸ μέρος ἦταν ἀσφαλῶς ὁ μεγάλος ἐκεῖνος τάφος μὲ τὴν ἐπιγραφήν του.

Ἐξήτασε προσεκτικὰ τὴν μεταλλικὴν πλάκα ἐπάνω στὴν ὁποίαν ἦταν χαραγμένη ἡ ἐπιγραφὴ αὐτή, ἐδοκίμασε νὰ τὴν μετατοπίσῃ, ἀλλὰ μάταια. Ἦταν ἔτοιμος νὰ φύγῃ, ὅταν ἐπάνω ἀπὸ ἕνα «Θ» παρετήρησε κάτι ποὺ ἐκίνησε τὴν προσοχή του. Ἦταν μιὰ στενή, πολὺ στενὴ χαρακιά.

Ἄνοιξε ἕνα σουγιὰ καὶ ἔχωσε τὸ λεπίδι του μέσα. Ἔπειτα διὰ μιᾶς κατάλαβε περὶ τίνος ἐπρόκειτο!

Ἔτρεξε πίσω στὸ σπίτι του καὶ ἐγύρισε πάλι φέροντας μαζύ του τὸ λεπτὸ ἐκεῖνο κλειδάκι, ποὺ εἶχε βρῆ στὴν τσέπη τοῦ ἐπονοφοριοῦ ποὺ εἶχε ἀφήσει ὁ ἄγνωστος στὸ γκαράζ. Τὸ κλειδὶ ἐταίριαζε ἀκριβῶς στὴ στενὴ τρύπα καὶ ἐγύρισε μὲ ἕνα ἐλαφρὸ «κλίκ», ἀλλὰ δὲν ἔγινε τίποτε ἄλλο. Ὁ Τὶμ ἐπίεσε μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του τὴν μεταλλικὴ πλάκα, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν ὑπεχώρησε.

Τυχαίως σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ δάχτυλά του ἄγγιξαν τὸ «Θ» τῆς πρώτης λέξεως. Τὸ γράμμα αὐτὸ ὑπεχώρησε ἀμέσως πρὸς τὰ μέσα. Ὁ Τὶμ ἐπίεσε τὸ δεύτερο γράμμα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐσάλευψε καθόλου. Ἕνα ἕνα ἄρχισε τότε νὰ πιέζῃ ὅλα τὰ γράμματα στὴ σειρά.

Στὴν δεύτερη λέξι ἕνα «Η» ὑπεχώρησε στὴν πίεσί του. «Θησαυρός !» Αὐτὴ ἦταν ἡ συνθηματικὴ λέξις ποὺ ἀπετελεῖτο μὲ ἕνα γράμμα ἀπὸ κάθε λέξι τῆς ἐπιγραφῆς. Μόλις ἐπίεσε τὸ τελευταῖο γράμμα ἄκουσε ἕνα μικρὸ κρότο καὶ καθὼς ἔσπρωξε τὴν πλάκα ὑπεχώρησε ὁλόκληρη, ἀνοίγοντας ἕνα ἀρκετὰ πλατὺ διάδρομο.

Μιὰ σκάλα ἐφάνηκε μπροστά του κατεβαίνοντας πρὸς τὰ βάθος τοῦ τάφου. Ὁ Τὶμ ἔκλεισε τὴν πόρτα, ἐγύρισε στὸ σπίτι γιὰ νὰ βρῇ ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι καὶ γυρίζοντας πάλι ἐξηκολούθησε τὴν ἐρευνάν του.

Ἐφρόντισε νὰ μὴ κλείσῃ πίσω του τὴν πόρτα βάζοντας ἕνα κομμάτι ξύλο στὴν κόχη της ἀλλὰ καθὼς παρετήρησε, αὐτὸ ἦταν περιττό, ἐπειδὴ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ὑπῆρχε μιὰ μεταλλικὴ λαβὴ ποὺ ἐπέτρεπε ἀπὸ μέσα τὸ ἄνοιγμά της.

Ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὴν σκάλα. Ἐμέτρησε τριάντα σκαλοπάτια καὶ τέλος ἔφθασε στὸ βραχώδες δάπεδο τοῦ τάφου. Βρισκότανε μέσα σ' ἕνα μεγάλο θολωτὸ δωμάτιο, στοὺς τοίχους τοῦ ὁποίου ὑπῆρχαν πέτρινα βάθρα. Τὰ βάθρα αὐτὰ προωρίζοντο προφανῶς γιὰ τὴν ἀπόθεσι τῶν φερέτρων. Ἀλλὰ ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἀσμαλῶς δὲν ὑπῆρχε κανεὶς νεκρὸς ἐκεῖ.

Στὸ βάθος τοῦ δωματίου αὐτοῦ ὑπῆρχε μιὰ σκουριασμένη καγκελόπορτα, ἀνοιχτή. Κατέρα ἀπ' αὐτὴν ἄρχιζε ἕνας στενὸς διάδρομος, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν ὁ Τὶμ.

Ὁ διάδρομος αὐτὸς ἐφαίνετο ἀτελείωτος. Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπελόγισε, ὅτι θὰ εἶχε διανύσει κάπου ἑκατὸν μέτρα, ὅταν ὁ διάδρομος ἐστρίβε ἀπότομα πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ἔπειτα πάλι δεξιά. Ἐπροχωροῦσε ἔπειτα ἴσα καὶ κατέληγε σὲ μιὰ καγκελόφρακτη πόρτα, ποὺ ἦταν ἀνοιχτή.

Ὁ Τὶμ βρισκότανε τώρα μέσα σὲ μιὰ μεγάλη στοά. Ὕψωσε τὸν πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ εἶδε ὅτι τὸ ταβάνι ἀπετελεῖτο ἀπὸ σιδερένια δοκάρια καὶ μεγάλες πέτρινες πλάκες. Χωρὶς διισταμὸ συνεπέρανε ὅτι βρισκότανε κάτω ἀπὸ τὸ γκαράζ.

Μιὰ πλάκα ἐκίνησε ἰδιαιτέρως τὴν προσοχή του, γιατὶ ἐφαίνετο σὰν νὰ ἦταν καταπακτή. Ἡ στοὰ δὲν ἦταν ἐντελῶς ἄδεια. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ δυὸ μεγάλα κιβώτια. Ἄνοιξε τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ καὶ εἶδε κάτι τυλιγμένο μὲ

λαδόχαρτο. Τὸ ἐξετύλιξε καὶ εὑρῆκε ἕνα μικρὸ ἀμερικανικὸ πολυβόλο.

Δίπλα σ' αὐτὸ ἦταν καὶ ἄλλο ἕνα.

Ἐν συνόλῳ εὑρῆκε ἓξ τέτοια πολυβόλα μέσα στὴ στοὰ καὶ σὲ μιὰ γωνία, εἴκοσι κουτιὰ ποὺ περιεῖχαν σφαῖρες. Μερικὰ ἀπὸ τὰ κουτιὰ αὐτὰ ἦταν ἀδειασμένα. Ρίχνοντας τὸ φῶς τοῦ προβολέως του ὁ Τὶμ στὸ πάτωμα, παρετήρησε καθαρὰ τὰ ἴχνη τῶν μερῶν ὅπου ἦσαν ἕως προσφάτως τοποθετημένα τετράγωνα κιβώτια.

Καὶ τότε ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ τὸ μυστικὸ τῆς ἐπαυλέως Κλέντς. Ἀλλὰ πῶς εἶχαν κατορθώσει νὰ μεταφέρουν τόσο μεγάλα κιβώτια ἐκεῖ κάτω; Οἱ διαδρομοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶχε περάσει ἦταν πολὺ στενοί. Ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατον τόσον μεγάλα κιβώτια νὰ περάσουν ἀπὸ αὐτούς.

Ἀλλὰ τὸ μυστήριον τῆς Ἐπαύλεως Κλέντς εἶχε διαλυθῆ πειὰ ἀπὸ τὸν Τὶμ καὶ ἡ ταυτότης τοῦ κ. Λεντμπέττερ εἶχε ἀποκαλυφθῆ. Τὸ σπίτι ἐκεῖνο ἦτο τοῦ Ντάνεῦ καὶ τὸ εἶχε νοικιάσει ἀντὶ ἑνὸς γελοίου ποσοῦ σ' ἕναν ἀξιοσέβαστο ἐνοικιαστὴ ἀφίνοντας τὸν Στόκερ γιὰ νὰ φρουρῇ τὸν θησαυρὸ ποὺ ἦταν κρυμμένος στὴ στοὰ ἐκεῖνη γιὰ νὰ ἀποτρέπῃ καθε ὑπόνοια ὡς πρὸς τὴν ταύτότητα τοῦ κ. Λεντμπέττερ.

Στὸ βάθος τῆς στοᾶς αὐτῆς ἦταν μιὰ ἄλλη καγκελόπορτα καὶ ἕνας πλατύτερος διάδρομος, ὁ ὁποιος ἀφοῦ ἐπροχωροῦσε μερικὰ μέτρα ἔστριβε καὶ αὐτὸς προς τὰ ἀριστερά. Ἐκεῖ ὁ Τὶμ ἑτοιμαζότανε νὰ ἀνεβῇ ὅταν τὸ πόδι του ἐσκόνταψε ἐπάνω σὲ κάτι καὶ σκύβοντας εὑρῆκε ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι. Ὁ φανὸς του ἦταν σπασμένος καὶ τὸ περικάλυμμά του γδαρμένο. Φαινότανε σὰν νὰ εἶχε πέσει ἐκεῖ ἀπὸ ὕψος.

Ἦταν τὸ φανάρι τοῦ κ. Ἀουράϊτ. Ὁ Τὶμ τὸ ἀνεγνώρισεν ἀπὸ τὴν περιγραφὴ ποὺ τοῦ εἶχε κάμει ἡ νέα. Ἐρεύνησε προσεκτικὰ τὸ δάπεδο καὶ κοντὰ στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι παρετήρησε μιὰ σκοτεινὴ κηλίδα.

Ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνῃ προσεκτικὰ τὴν ἀπροφύλακτη σκάλα, ποὺ ἦταν πολὺ ὀλισθηρὴ καὶ ἀπροφύλακτη. Τὰ σκαλοπάτια κατέληγον σ' ἕνα εἶδος ἐξώστου. Ἀριστερὰ του ἦταν ἕνας ξύλινος πίνακας, ἐπάνω στὸν ὁποῖον ἦταν στερεωμένοι δύο δυνατοὶ μοχλοί. Ἔπλεσε τὸν ἕνα καὶ εἶδε ὅτι ὁ μοχλὸς ὑποχωροῦσε. Βάζοντας ὅλην τὴν δύναμί του τὸν κατέβασε πρὸς τὰ κάτω διὰ μιᾶς, λίγο ὅμως ἔλειψε νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη ἐκείνη θέσι.

Ἕνα εἶδος καταπακτῆς εἶχε ἀνοίξει μπροστά του. Ὁ Τὶμ πέρασε ἀμέσως μέσα ἀπ' αὐτὴν καὶ βρέθηκε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Ἀουράϊτ. Μόλις ἐμπῆκε μέσα ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ ἐφάνηκε ἡ Μαίρη Γκρῆαρ. Ἡ νέα ἔμεινε ἄφωνη, ὅταν τὸν ἀντίκρυσε.

—Μὰ ἀπὸ ποῦ μπήκατε ἐδῶ μέσα; ἄρχισε... Ξαφνικὰ ὅμως τὰ μάτια της ἔπεσαν ἐπάνω στὴν ἀνοικτὴ καταπακτὴ καὶ ἐπρόφερε μὲ κομμένη φωνή:

—Πῶς τὸ ἀνακαλύψατε αὐτό;

Ἐπλησίασε γοργὰ στὸ σκοτεινὸ ἄνοιγμα καὶ θὰ ἐπροχωροῦσε μέσα ἀπ' αὐτό, ἂν ὁ νέος δὲν τὴν σταματοῦσε.

—Μείνετε αὐτοῦ ποὺ εἶσθε... Εἶνε λίγο ἐπικίνδυνο, τῆς εἶπε.

Ἐδοκίμασε νὰ κλείσῃ τὴν καταπακτή, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε ἀμέσως. Ἐπανέλαβε πάλι τὴν προσπάθειά του καὶ εἶδε ὅτι ὁ χειρισμὸς τῆς καταπακτῆς αὐτῆς ἦταν κάπως ἐπικίνδυνος. Γιατὶ μόλις τὴν ἐπίεσε τὴν δευτέρα φορὰ αὐτὴ ἔκλεισε ἀπότομα καὶ μὲ ὁρμή, μόλις δὲ ὁ Τὶμ ἐπρόλαβε νὰ ἀποτραβήξῃ τὸ χέρι του.

—Ἴδοὺ λοιπὸν τί συνέβη στὸν κ. Μπὲν Ἀουράϊτ, εἶπε ἤρεμα ὁ Τὶμ. Καθὼς κυνιότανε μὲ τὴν πολυθρόνα του φαίνεται ὅτι εἶχε ἀναποδογυρισθῆ καὶ ἔπεσε ἐπάνω στὴν καταπακτὴ αὐτήν. Ἡ καταπακτὴ ἀνοιξε καὶ αὐτὸς θὰ ἐπῆρε τὸ φανάρι του γιὰ νὰ ἐρευνήσῃ στὸν σκοτεινὸ διάδρομο. Τὸ φανάρι αὐτὸ τὸ εὑρῆκα κάτω ἀπὸ τὶς σκάλες...

Ἡ Μαίρη τὸν ἐκύτταζε χωρὶς νὰ μιλήσῃ. Σὲ λίγο κατώρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ:

—Τὸν εὑρήκατε κι' αὐτόν;

Ὁ νέος ἐκούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνητικά.

—Ὄχι, εἶπε καὶ ἐξέθεσε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν του. Ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι κατέβηκε ἀπὸ τὴ σκάλα, ἔφθασε ἀπὸ τὸν ὑπόγειο διάδρομο στὸν πέτρινο τάφο καὶ ἐκεῖ κατώρθωσε ἴσως νὰ ἀνοίξῃ ἀπὸ μέσα τὴν μεταλλικὴ πόρτα του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΕΝ ΣΜΙΘ ΑΠΟ ΕΝΑ ΤΗΣ ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΟΝ ΑΡΗ

Πῶς ζοῦν καὶ πῶς διασκεδάζουν οἱ κάτοικοι τοῦ γειτονικοῦ μας πλανήτου.— Τὰ τοπεῖα τοῦ Ἄρεως, οἱ κῆποι του, τὸ πολύχρωμα νερὰ του καὶ ἡ θάλασσα ποὺ δὲν ὑπάρχει !...—Ἡ γλῶσσα τῶν Ἀρηίνων, τὸ ἀλφάβητόν των καὶ τὰ φιλολογικά των βράδυα.—Ἡ εὐγένεια καὶ ἡ λεπτότης τῶν γειτόνων μας ποὺ ὑποχρεώνει κλπ.

Ἡ δὶς Ἑλένη Σμίθ, ἡ ὁποία ἔκαμε τὸ περίφημον νοοβατικὸν ταξεῖδι εἰς τὸν πλανήτην Ἄρην, διηγεῖται τί εἶδεν εἰς αὐτόν.

□□□

«.....

Μερικοὶ κηποι κάμνουν τὴν ἐντύπωσιν τῆς μυυολογικῆς ἐοέμ. Ἡ μεγαλοπρέπεια δὲ καὶ ἡ τεχνη των κρεμαστῶν κήπων της Βαουλωνος — ἑνὸς των επτα θαυματων του κοσμου — οὲν εινε τιποτε, απολυτως τιποτε, εμπρὸς εἰς τοὺς κήπους τοὺς ἀφανταστους του πλανητου Ἄρεως !

Τὰ τοπεια τοῦ Ἄρεως εἶνε καταπληκτικὰ εἰς καλλονάς.

Αἱ διώρυγες, αἱ εὐθεῖαι καὶ γεμάται ἀπὸ πολύχρωμα ιριοίζοντα νερά, εἶνε ενα θαυμα, καθως προχωροῦν εὐθύτατα ὡς ἀτελείωτοι λεωφοροι, απὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τοῦ πλανήτου εἰς τὸ αλλο καὶ χάνονται εἰς τὸ χάος τῆς ἀποστάσεως...

Ἔξαφνα αἱ διώρυγες καταλήγουν εἰς λίμνας. Καὶ τὰ τοπεια ρυθίζονται εἰς λιμνην ολόκληρα. Δηλαδὴ τὰ δένδρα τὰ κατάμαυρα καὶ τὰ χόρτα τὰ κατακόκκινα, ἐκεῖ ὅπου αρχίζει τὸ νερὸ συνεχίζονται μέσα εἰς τὰς λιμνας καὶ χανονται σιγὰ - σιγὰ μέσα στὰ πολύχρωμα νερά...

Ἐπάνω στὰ νερὰ τῶν διορύγων καὶ τῶν λιμνῶν βάρκες πλατεῖαι ὡς φύλλα μουριᾶς πλέουν ἡσυχα καὶ μεταφέρουν μερικοὺς επιβάτας...

Γαλήνη καὶ ἡσυχία βασιλεύει εἰς τὰς διώρυγας αὐτὰς καὶ εἰς τὰς λίμνας.

Θάλασσα δέ; Δὲν ὑπάρχει θάλασσα;

—Ναί. Εἰς τὸν πλανήτην αὐτὸν δὲν ὑπάρχει καθόλου θάλασσα ! Αὐτὸ ἴσως εἶνε τὸ παραδοξότερον ἀπὸ ὅλα !

□□□

—Ἡ ζωὴ τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως.

Ἀφοῦ ἐξητάσαμεν ἔτσι σύντομα - σύντομα τὴν φυσικὴν σύστασιν τοῦ πλανήτου Ἄρεως, τώρα ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῶν κατοίκων.

Ὅταν ἐπῆγα εἰς τὸν πλανήτην Ἄρην, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐστενοχωρήθην πολύ. Δὲν ἤξευρα οὔτε ποῦ εὑρίσκομαι, οὔτε ἠμπορεῦσα νὰ ἐνωήσω τοὺς ὅρους τῆς παραδόξου ζωῆς. Κατόπιν ὅμως προσανατολίσθην τελείως. Καὶ μάλιστα πολὺ γρήγορα ἐσχετίσθην μὲ ἀρκετοὺς κατοίκους τοῦ Ἄρεως.

Αἱ κυρίαι τοῦ Ἄρεως εἶνε ἀρκετὰ κομψαὶ εἰς τὰς κινήσεις των. Καίτοι εἶνε ἀπλούστατα ἐνδεδυμέναι ἡ κομψότης τῆς ἐμφανίσεώς των κάμνει ἐντύπωσιν.

Ἀλλ' ὅ,τι ἰδίως μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἶνε ἡ εὐγένειά των καὶ ἡ λεπτότης των τρόπων των.

Οἱ κύριοι εἰς τὸν Ἄρην εἶνε ὁμοίως εὐγενεῖς. Ἀλλ' ὄχι καὶ τόσον ἱπποτικοί. Εἶνε ἐξαιρετικὰ ἁπλοί, κλασσικοὶ εἰς τὰς κινήσεις των καὶ ὀλιγόλογοι. Ἀπεναντίας ὅμως αἱ γυναίκες, ὅπως καὶ εἰς τὴν γῆν — γιατὶ νὰ τὸ κρύψωμε—εἶνε φλύαροι !

Ἀλλ' ἡ κοινωνικὴ ζωὴ εἰς τὸν Ἄρην ἔχει πολλὰ ἰδιαίτερα θέλγητρα. Αἱ συναναστροφαί, αἱ ὁποῖαι εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βεγγέρες φιλολογικο - μουσικαί, εἶνε κάτι τι ἔκτακτον !

Ἄλλως τε ἡ διεθνὴς γλῶσα — ἡ μουσικὴ — εὐχαριστεῖ τόσον τοὺς γηίνους ὅσον καὶ τοὺς κατοίκους τοῦ Ἄρεως.

□□□

—Ἡ γλῶσσα τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως

Ἡ γλῶσσα εἰς ὅλον τὸν πλανήτην Ἄρην, καθὼς μ' ἐπληροφόρησαν εἶνε μία καὶ μόνη, εἶνε δὲ περιεργοτάτη εἰς τὴν προφοράν. Ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ τὴν κινεζικὴν ἀπὸ ὅλας τὰς γλώσσας τῆς γῆς. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν γραφὴν μᾶλλον ὁμοιάζει πρὸς τὴν κινεζικὴν παρὰ μὲ τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Ἐδῶ πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ ζήτημα τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς γλώσσης εἰς τὸν Ἄρην εἶνε κάπως ὀλιγώτερον σπουδαῖον παρὰ εἰς τὴν γῆν. Δι' αὐτὸ ἴσως καὶ ἡ γλῶσσα ἐκεῖ δὲν διεσχίσθη εἰς ἀπείρους διαλέκτους.

Καὶ διατὶ αὐτὴ ἡ μικροτέρα χρησιμοποίησις τῆς γλώσσης; θὰ εἰπῆτε.

Διότι ἡ «οὐρίτσα τῆς διαισθήσεως» ἀντικαθιστᾷ τὴν ὁμιλίαν ὅταν δύο ἄνθρωποι εὑρίσκωνται πλησίον, ἢ δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι μαζί, ὥστε αἱ σκέψεις των νὰ συγχέωνται μέσα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν.

Οὕτω ὁύο ἄνθρωποι τοῦ Ἄρεως εἰμποροῦν νὸ συνεννοοῦνται κάλλιστα χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν. Ἐξαποστέλλουν διὰ τῆς διαισθήσεως τὰς σκέψεις των ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, ἐξωτερικεύουν τὰς ἀποφάσεις των καὶ ἀνταλλάσσουν τὰ διανοήματά των.

Αὐτὰ εἶνε τόσον περίεργα ! Καταντοῦν ἀληθινὸ μυθῶδη...

□□□

—Τὸ ἀλφάβητον τοῦ Ἄρεως.

Τὸ ἀλφάβητον τῆς μοναδικῆς γλώσσης τῆς ὁμιλουμένης καὶ γραφομένης εἰς τὸν πλανήτην Ἄρην, ἔχει 24 γράμματα. Καθένα ἀπὸ αὐτὰ ἀναλογεῖ περίπου πρὸς ἕνα γράμμα τοῦ Λατινικοῦ ἀλφαβήτου.

Τὰ σχήματα τῶν γραμμάτων τούτων εἶνε πολὺ περίεργον σχημάτων. Ὁμοιάζουν πρὸς τὰ γράμματα τῆς κινεζικῆς γλώσσης, ὁποία ὅμως ἔχει πολυπλοκότερα καὶ ἀσυγκρίτως πολυαριθμότερα.

Τὸ ἀλφάβητον τῆς γλώσσης τοῦ Ἄρεως κατόρθωσα νὰ συγκρατήσω εἰς τὴν μνήμην μου καὶ νὰ σᾶς τὸ μεταδώσω ἀκριβῶς.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως γράφουν ἄνω καὶ ἡμεῖς οἱ Ἑλληνοπαῖοι ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, καὶ ὄχι ὅπως οἱ Τοῦρκοι, οἱ ὁποῖοι ἔγραφον ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά. Προσέτι οἱ Ἀρηίνοί, ὅταν γράφουν, χωρίζουν τὰ γραφόμενα εἰς παραγράφους, ἀκριβῶς ὅπως καὶ ἡμεῖς.

Ἡ γλῶσσα τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως καὶ ἡ γραφή της εἶνε ἁπλουστάτη. Εἰς ἐλάχιστον διάστημα χρόνου εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἐκμάθῃ τελείως καὶ νὰ συνεννοῆται θαυμάσια, ὡς τέλειος Ἀρηίνός.

□□□

—Εἰς τοὺς κήπους τοῦ κ. Τσιχίν.

Μία ἐκ τῶν πρώτων γνωριμιῶν μου εἰς τὸν Ἄρην ἦτο ἡ κυρία Τσιχίν. Αὐτὴ ἡ κυρία ἦτο ἐξόχου μορφώσεως γυναίκα, σύζυγος πλουσιωτάτου ἰδιοκτήτου ἐργοστασίου ἀτμο - ἀεροπλάνων.

Ἡ φιλία μας ὑπῆρξεν ἐγκάρδιος. Αὐτὴ δὲ μὲ ἐγνώρισε μὲ πλείστους ἐξέχοντας Ἀρηνούς.

Εἰς τοὺς ἀπεράντους κατακόκκινους κήπους της ἐδέχετο χιλιάδες ἐξεχόντων καὶ ἐξεχουσῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως, οἱ ὁποῖοι ἐφθαναν ἕως ἐκεῖ μὲ τὰ ἀεροπλάνα των.

Ἀλλεπαλλήλως κατέβαιναν ἀεροπλάνα, ἄφηναν τοὺς ἐπισκέπτας καὶ ἡ κυρία Τσιχὶν ἐσπευδε πρὸς ὑποδοχήν των.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχές.

ΝΟΡΒΗΓΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ — ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΕΓΚΕ

ΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Τὸ σπιτάκι ὅπου κατοικοῦσε ἡ γυναῖκα τοῦ Πέτερ Σόλβεργ, τοῦ ναύτη, ἔβλεπε στὸ ἀφῆμο τῶν κήπων. Τὸ παράθυρο ἦταν ἀνοικτό. Ἦταν ἀπόγευμα ἑνὸς ζεστοῦ Ἰουνίου. Στὴν ἄκρη τοῦ δωματίου, ἡ γυναῖκα καθόταν γυρίζοντας τὶς πλάτες στὸ φῶς. Ἔφαβε, ἀλλ' ἡ ἐργασία της εἶχε γλυστρίσει ἀπὸ τὰ γόνατά της στὸ πάτωμα, φρεσκοπλυμένο, χαρὰ Θεοῦ.

Σὲ κάποιαν ἀπόστασι, ἡ κόρη της ἦταν καθισμένη σιμὰ σ' ἕνα τραπέζι, γυρμένη πάνω σὲ μιὰ ραπτομηχανή.

Πλάγι ἀπὸ τὴ μηχανὴ ἦταν ἕνα γράμμα ποὺ εἶχε διαβάσει ἡ κόρη δυνατὰ στὴ μάνα της. Τώρα κ' οἱ δυὸ σιωποῦσαν, χωρὶς νὰ κινοῦνται. Ἀλλὰ κάθε τόσο ἡ κόρη, ἔπαιρνε τὸ γράμμα, τοῦ ἔρριχνε μιὰ ματιὰ κ' ἔπειτα τὸ ξανάβαζε στὴ θέσι του.

—Ναί, τώρα πειὰ δὲν εἶνε ψέμμα, εἶπε ἡ μάνα μαζεύοντας τὴν ἐργασία της.

—Ναί, αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σπίτι ὁ πατέρας...

Ἦταν ἡ κόρη ποὺ μίλοῦσε. Τὴν ἔλεγαν Γουτέδλη. Εἶχε ἔλθει τὴν προηγούμενη μέρα στὴ μάνα της, γιατὶ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ ὑπηρετοῦσε καὶ δὲν θὰ ξανάπιανε ἐργασία στὸ νέο σπίτι ποὺ πήγαινε παρὰ μετὰ δύο ἡμέρες.

Ἦταν μόλις δέκα ὀκτὼ χρονῶν, ἀλλ' ἡ πλάτες της ἦταν τόσο πλατειὲς καὶ δυνατὲς ὥστε ἡ λύπη φαινόταν ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὶς συντρίψῃ καὶ τὸ στῆθος της ἐπρόβαινε περήφανο καὶ τολμηρό.

—Τὸν ἐρχόμενο μῆνα κλείνουν πέντε χρόνια ποὺ ἔφυγε... ναί !

—Ναί ! εἶπε ἡ Γουτέδλη, ἐνῷ ἄρχιζε νὰ γυρίζῃ τὴ μηχανή.

Ἡ μάνα ξανάπιασε τὴν ἐργασία της. Ἔπρεπε νὰ μὴ χάσουν τὸν καιρό των τὶς δυὸ ἡμέρες ποὺ ἡ κόρη της μποροῦσε νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Τώρα καμμιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ δὲν μιλοῦσε πιὰ γιὰ τὸ γύρισμα τοῦ πατέρα.

Ἀργὰ τὸ βράδυ, ἐνῷ ἐγδύνοντο γιὰ νὰ κοιμηθοῦν, εἶπε ἡ μάνα :

—Ἂν ἔλθῃ προτοῦ φύγῃς, μποροῦμε νὰ βάλωμε τὸ κρεββάτι σου ἐκεῖ. Κ' ἔδειξε τὴ γωνιὰ σιμὰ στὸ παράθυρο.

—Ναί, μποροῦμε νὰ τὸ βάλωμε !

Κ' ἔπειτα μίλησαν γι' ἄλλα πράγματα.

❁

Τὴν μεθεπομένη, τὸ πρωί, ἡ Γουτέδλη ἔφυγε ἐνωρὶς γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὴν ὑπηρεσία της στὰ νέα ἀφεντικά. Ἕνας μορτάκος ξυπόλητος ἐπροχωρε τὸ μπαοῦλο της σ' ἕνα καρόμι. Περίμενε ἔως τὸ μεσημέρι τὸ βαπόρι ποὺ θὰ ἔφερνε ἀπ' τὴν Ἀγγλία τὸν Πέτερ Σόλβεργκ. Διότι εἶχε ἀφήσει τὸ καράβι στὸ Λονδίνο. Ἀλλὰ τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἐρχόταν τὸ βαπόρι κανεὶς δὲν τὴν ἤξερε. Μποροῦσε νὰρθῇ γρήγορα, μποροῦσε κι' ἀργά.

Ὅταν τὸ φαγητὸ τελείωσε, ἡ γυναῖκα ἔπλυνε τὰ πιάτα κ' ἔπειτα ξανάπιασε τὴν ἐργασία της. Ἡ ραπτομηχανὴ ἐρουχάλιζε, γιατὶ τὴν ἔβιαζε νὰ ἐργασθῇ ὅσο τὸ δυνατὸ γρηγορώτερα.

Ναί, ὁ Πέτρος ἦταν σαράντα ἕξη χρονῶν, ἀκριβῶς τὴν ἴδια ἡλικία μ' ἐκείνη. Ἀλλαγὲς θὰ εὕρισκε πολλὲς αὐτὴ τὴ φορὰ γυρίζοντας... Ὁ Ἀντώνης κι' ὁ Γιάννης, τὰ δίδυμά των, ἐμπορκαρίσθηκαν κι' αὐτὰ τὸ φθινόπωρο... Ὡρισμένως δὲν θὰ τὸ ἤξερε ἐκεῖνος... γιατὶ δὲν θὰ τοὺς συνήντησε στὰ Λιμάνια. Κι' ὁ θάνατος τῆς Χρηστίνας... Ἀλήθεια, τὸν γνόριζε. Ὄχι, δὲν ἤξερε γράμματα ἐκείνη κι' ὁ Πέτρος τῆς ἀκόμη λιγότερα. Μιὰ φορὰ μάλιστα ἑνόμισε πὼς τὴν ἐλησμόνησε στὰ καλά. Ἀλλ' ὁ Ἄγγλος καπετάνιος ποὺ τὸν εἶχε πάρει στὸ καράβι του θὰ ἦταν σκληρός... Καὶ νάτον τώρα τὸν Πέτρο ποὺ ξαναγυρίζει !

Τόσες φορὲς εἶχε ἀποφασίσει νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του, ἀλλὰ τὸ ταξεῖδι ἦταν μακρυνὸ — εἶνε τόσο μακρὰ ὁ Βορράς ! — καὶ ποιὸ δάπανο... Κι' ὁ μισθὸς ἑνὸς ναύτη δὲν εἶνε τίποτε ὅταν κανεὶς ἔχει παιδιὰ νὰ ἀναστήσῃ, ἢ ὅταν τοῦ πεθαίνουν καὶ τοῦ χρειάζονται ἔξοδα γιὰ νὰ τὰ βάλουν μέσα στὴ γῆ. Γι' αὐτὸ ἀναγκάσθηκε νὰ τὸ ἀναβάλῃ τόσες φορὲς αὐτὸ τὸ ταξεῖδι γιὰ τὴν πατρίδα.

Ἐγύριζε μὲ ὅλη τὴ δύναμί της τὴ ρόδα τῆς μηχανῆς, ρίχνοντας ὅμως μερικὲς ματιὲς στὸ δρόμο ὅταν σταματοῦσε. Ἦταν πολὺ βιαστική.

Θὰ ἦσαν βέβαια ἑπτὰ ὧρες ὅταν ἄκουσε ἀνθρώπους ποὺ ἔφθαναν κ' ἔμπαιναν στὴν κουζίνα, σύρνοντας κάτι.

Γρήγορα σηκώθηκε καὶ βγῆκε. Ὁ Πέτρος, ὁ ἄνδρας της ἦταν ἐκεῖ, μὲ τὸ πορτοφόλι

—Κι' ἔπειτα ξανάπιασε τὴ δουλειά.

στὸ χέρι. Θὰ ἐπλήρωνε ἕνα μορτάκο ποὺ τὸν εἶχε βοηθήσει νὰ φέρῃ τὸ μπαοῦλο του ποὺ τὸ εἶχε ἀπιθώσει στὴ γωνιά. Ὁ μορτάκος ἔφυγε.

Ὁ ἄνδρας κ' ἡ γυναῖκα ἔμειναν ἀμίλητοι γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα ἐκείνη τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι καὶ εἶπε :

—Καλῶς ἤρθες στὸ σπιτικό μας !

—Εὐχαριστῶ !

Ἐκείνη πέρασε μπροστά, ἐκεῖνος τὴν ἀκολούθησε μὲ βῆμα βαρὺ κι' ἀργό. Ἔμπηκαν στὴν κάμαρα. Ἔβγαλε τὸ πλατὺ καπέλλο του κ' ἐκάθησε σιμὰ στὴν πόρτα. Τὰ μάτια του ἦσαν σκοτεινὰ καὶ βαθουλωμένα κ' ἐκύτταζε εὐχαρίστως λίγάκι πλαγίως. Συχνότερα ἐμισογύριζε τὸ κεφάλι. Τὸ πρόσωπό του ἦταν χλομό. Ἡ γυναῖκα εἶπε :

—Ἄλλαξες, καθὼς βλέπω !

—Ἄ, ναί !

Ἄφηκε νὰ περάσῃ ἕνα δευτερόλεπτο γιὰ νὰ προσθέσῃ :

—Δὲν μπορῶ πειά !

Ἡ γυναῖκα ἐκούνησε λίγο τὸ κεφάλι. Δὲν μίλησε, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της σὰν νὰ ἔλεγε : «Τὸ φανταζόμουν...» Ἔπειτα μουρμούρισε :

—Χωρὶς ἄλλο ἐκεῖνο τὸ ναυάγιο στὴ Μεσόγειο θὰ σὲ σύντριψε...

—Ναί !

—Ἂν γύριζες στὸ σπίτι σου ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ τὸ ναυάγιο, δὲν θὰ ἦταν καλλίτερο ; Θὰ μποροῦσες νὰ συνέλθῃς γρήγορα, εἶπεν ἐκείνη.

Πάντα, πρὶν ν' ἀποκριθῇ, ὁ Πέτρος ἐφαίνετο διστακτικός :

—Ἀλήθεια, τὰ δυὸ χρόνια ἔπειτα ἀπὸ τὸ ναυάγιο δὲν ἦσαν καλά ! Ὄχι !...

Ἔγυρε μπροστά, ἀκούμησε τοὺς ἀγκῶνας στὰ γόνατα κι' ὅλο τὸ σῶμα του ἀκολούθησε τὴν ἀναταυτικὴ αὐτὴ στάσι. Σὲ μιὰ στιγμὴ ρώτησε :

—Ἐδῶ εἶνε τὰ παιδιά ;

—Ὄχι, ἔφυγαν... μπαρκαρίσθηκαν τὴν ἄνοιξι.

—Τὸ φαντάσθηκα κ' ἐγώ. Πέρυσι μοῦ εἶχες γράψει πὼς θὰ πήγαιναν στὸ τέλος τοῦ χειμῶνα.

Κ' οἱ δυὸ ἔμειναν ἄφωνοι γιὰ λίγες στιγμές. Ἔπειτα τοῦ εἶπε :

—Θὰ σοῦ δόσω ἀμέσως νὰ φᾷς... καὶ καφέ.

Ἐπέρασε στὴν κουζίνα, ἀφήνοντας τὴν πόρτα ἀνοικτή. Ἐκεῖνος ἔμεινε καθισμένος. Κάθε τόσο σήκωνε τὸ κεφάλι κ' ἐγύριζε τὰ μάτια πρὸς τὸ παράθυρο. Ἐνῷ ἔβραζε ὁ καφές, ἐκείνη μπῆκε μιὰ στιγμὴ στὸ δωμάτιο, μάζεψε τὴν ἐργασία της καὶ τὴν φύλαξε.

—Δὲν σοῦ λείπει δουλειὰ ποτέ, εἶπεν ἐκείνος κυττάζοντας τὸ ὕφασμα.

—Ὄχι, ὄχι,... ἀλλὰ δὲν εἶμαι φίνα ράφτρα καὶ δὲν πληρώνομαι καλά !

Ἀποτόμως τὸν ρώτησε, δείχνοντας μὲ τὸ δάκτυλο :

—Τί ἔχεις στὸ χέρι, γιατὶ τὸ κρύβεις ;

Ἐκεῖνος κύτταξε τὸ δεξί του χέρι. Τὸ λιανὸ του δάκτυλο καὶ τὸ ἄλλο τὸ σιμωτεινὸ ἔλειπαν.

—Ἄ, ναί ! Δὲν στὸ ἔγραψα ποτέ ;

—Ὄχι !

—Ἐνόμιζα πὼς στὸ εἶχα γράψει ! Ὁ γιατρὸς μοῦ τὰ ἔκοψε !

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐκείνη κύτταξε τὸ σακατεμένο χέρι :

—Θεέ μου !

Ἔφερε ψωμί, βούτυρο καὶ καφέ. Ἐκεῖνος σίμωσε στὸ τραπέζι. Ἔτρωγε κ' ἔπινε. Μὲ ἐκείνη δὲν πεινοῦσε διόλου. Γι' αὐτὸ ἤπιε μισὸ φλυτζάνι καφὲ μόνο.

Σὲ λίγο ἐπῆγε στὸ παράθυρο καὶ τ' ἄνοιξε. Ἦταν σχεδὸν δέκα ὧρες. Ἀπὸ τὸ δωμάτιο δὲν φαινόταν πιὰ ὁ ἥλιος, ἀλλ' ὁ μισὸς οὐρανὸς ἦταν κατακόκκινος κ' ἡ ἀκτῖνες ἔπεφταν σ' ὅλα τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ μ' ἕνα φῶς πορφύρας, ποὺ ὅλοι τὸ κύτταζαν μὲ θαυμασμό. Γιατὶ — ἦταν ἀπίστευτο — ὁ ἥλιος συνήθως, ὅταν κατεβαίνει ἔτσι τὸ χωριό του, εἶνε ὡραιότερος ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου.

—Εἴδες πόσο ὡραία μοσχοβολοῦσε ἡ ἀγριοκερασιὰ τῆς ἐκκλησίας ; τὸν ρώτησε.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τῆς ἀπήντησε :

—Ναί, σὰν ἐκείνη τὴ βραδυὰ ποὺ ἔφυγα. Πέντε χρόνια τώρα !

—Ἀλήθεια, πέντε χρόνια ! Πόσο μακρυὰ ἦταν !

Ἑτοίμαζε τὸ κρεββάτι. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔστεκε καθισμένος σιμὰ στὸ τραπέζι ὅπου ἔφαγε καὶ κανεὶς ἀπ' τοὺς δυὸ δὲν μιλοῦσε. Καὶ τὸ κόκκινο τοῦ ἥλιου ὡς ἀδυάτισε, ἐχάθηκε. Ὁ οὐρανὸς γίνηκε γαλάμπιος καὶ ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἐξεχύνετο ἕνα λευκὸ φῶς.

—Καὶ τώρα τί νὰ κάνω, ἀφοῦ ἡ θάλασσα δὲν μὲ θέλει πιά ; Τί λὲς κ' ἐσύ ;

Ἐκείνη τὸν παρηγοροῦσε μὲ τὸ βλέμμα, λέγοντας :

—Θὰ ζήσῃς κ' ἐσὺ ὅσο ζήσω κ' ἐγὼ καὶ μπορῶ νὰ ράβω !

Πάλι γίνηκε σιωπὴ καὶ σιγὰ οἱ δυὸ των γδύθηκαν κ' ἔπεσαν στὸ κρεββάτι. Τὴν ἔσφιξε στὰ δυὸ μεγάλα μπράτσα του καὶ τὴν κράτησε γιὰ πολλὴν ὥρα ἔτσι. Ἔπειτα :

—Ναί, εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή, νάμαι ποὺ γύρισα, κι' αὐτὸ πολὺ εἶνε !

Τότες ἐκείνη ἐτραβήξε τὸ κεφάλι της, ποὺ ἐκεῖνος τὸ εἶχε ἀγκιάσει ἐπάνω στὸ στῆθος του κ' ἐκύτταξε τὸ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΤΑΚΤΗΤΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΣΤΗΝ ΙΩΣΗΦΙΝΑ

Ὁ φλογερὸς ἔρως τοῦ Βοναπάρτου πρὸς τὴν Ἰωσηφίναν.—Ἐπιστολαὶ πλήρεις πάθους καὶ ἀγάπης.—Τὸ μαρτύριον τοῦ Ναπολέοντος μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην του.

Ὅταν ὁ λίαν γνωστὸς διὰ τὰ ἀφορῶντα τὸν Μέγαν Ναπολέοντα ἔργα του ἐκδοτικὸς οἶκος τοῦ Ρομπὲρ Λίστ τῆς Στουτγάρδης, ἐξέδωκε τρίτομον βιβλίον περὶ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ πρὸς τὴν Ἰωσηφίναν ἔγραφεν ὁ πολὺς κριτικὸς Βίλλυ Ρά, εἰς τὴν «Ἡμερησίαν Ἐπιθεώρησιν» ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐπιστολὰς αὐτάς: «Εἶναι καθαραὶ ἐπιστολαὶ ἀγάπης ποὺ ἀνήκουν εἰς τὴν καλλιτέραν γαλατικὴν καὶ παγκόσμιον φιλολογίαν....».

Δὲν στερεῖται καὶ ἱστορικοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ ὅτι ὁ εἰκοσιεξαετὴς νικητὴς πολλῶν —τῶν πρώτων του—μαχῶν— ὁ «νέος ἀνὴρ» τῆς Γαλλίας ἀποκαλύπτεται ἕνας τρελλὸς ἀπὸ ἐπιθυμίαν, ἀπὸ ἔρωτα καὶ ζηλοτυπίαν. Πῶς καταράται αὐτὴν τὴν ἐπίζηλον δόξαν του, ἥτις τὸν ἀπομακρύνει τῆς μνηστῆς του, πῶς καταλαμβάνεται πολλάκις ἀπὸ τῆς σκέψεως νὰ ἐγκαταλείψῃ χάριν αὐτῆς τοὺς στρατιώτας του! Βεβαίως τοῦτο δὲν θὰ μειώσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Ἀποδεικνύει ὅμως ὅτι καὶ εἰς τὰς καρδίας τῶν πλέον μεγάλων ἀνδρῶν τῆς ἱστορίας ἐγεννήθη τὸ αἴσθημα ἐκεῖνο τὸ πάγκοινον τὸ ὁποῖον τοὺς κθαιστᾷ τελείως κοινοὺς μὲ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους.

Ἰδοὺ ἐν πιστῇ μεταφράσει ὀλίγαι ἐπιστολαὶ τῆς τρικυμιώδους ἐκείνης ἐποχῆς, αἵτινες μολονότι καθαρῶς ἀτομικαί, θίγουν σπουδαιότατα σημεῖα τῆς μεγάλης τοῦ Ναπολέοντος δράσεως, δράσεως ἥτις τοσοῦτον συχνάκις σήμερον ἀναφέρεται.

❁

....Πόρτο Μορίτσιο - Ἰταλίας
3 Ἀπριλίου 1796

Ἔλαβα ὅλας σου τὰς ἐπιστολάς, ἀλλὰ καμμία δὲν μοῦ ἔκαμε τόσην ἐντύπωσιν ὅσον ἡ τελευταία. Τί νομίζεις λοιπόν, ἀξιολάτρευτός μου φίλη, ὅταν γράφεις, σὲ μένα μὲ τέτοιες ἐκφράσεις; Μήπως νομίζεις, ὅτι ἡ θέσις μου δὲν εἶναι ἀρκετὰ σκληρά, χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ αὐξηθῇ ἡ θλῖψις μου καὶ νὰ διεγερθῇ ἡ ψυχή μου; Τί ἐπιστολή! Τί αἰσθήματα μοῦ ἀποδίδεις! Εἶναι φωτιὰ ποὺ μοῦ καταστρέφει τὴν φτωχή μου καρδιά. Ἀκριβή μου Ἰωσηφίνα, μακράν σου δὲν γνωρίζω καμμίαν χαράν, μακράν σου ὁ κόσμος μοῦ εἶναι μία ἔρημος, στὴν ὁποία βρίσκομαι μόνος μου, χωρὶς νὰ ἀπολαμβάνω τὴν γλυκύτητα, τοῦ νὰ σκορπίζω νὰ αἰσθήματά μου εἰς τὰ ἰδικά σου. Νὰ ἔπῃρες κάτι περισσότερο ἀπ' τὴν ψυχή μου. Εἶσαι ἡ μόνη σκέψις τῆς ζωῆς μου... Ὅταν εἶμαι κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν μου, ὅταν ζητῶ ἔξοδο ἀπ' αὐτήν, ὅταν ἀποστρέφομαι τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν κοντεύω νὰ καταρασθῶ τὴν ζωήν μου, τότε... βάζω τὸ χέρι που στὴν καρδιά μου, ἡ εἰκόνα σου ζῇ ἐκεῖ μέσα, τὴν κυττάζω, καὶ ἡ ἀγάπη εἶναι γιὰ μένα μιὰ εὐτυχία, τῆς ὁποίας δὲν μπορῶ νὰ στερηθῶ. Πῶς συνέβη, ὥστε νὰ ἀφιερώσω ὅλα μου τὰ προτερήματα σὲ σένα, νὰ ἑνώσω μαζύ σου ὅλη μου τὴν ὕπαρξι; Αὐτὸ ποῦ μοῦ συμβαίνει εἶναι μία μέθη, γλυκειά μου φίλη, ποὺ μόνο μαζὺ μὲ μένα θὰ τελειώσῃ. Νὰ ζῆσω γιὰ τὴν Ἰωσηφίνα, αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μου! Μάχομαι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἔλθω σὲ σένα, πεθαίνω γιὰ νὰ σὲ πλησιάσω! Ὁ ἀνόητος ἐγώ! δὲν ἔννοω, ὅτι ὁλονὲν ἀπομακρύνομαι ἀπὸ σένα! Ὁποῖαι ἀποστάσεις, ὁποῖαι χῶραι μᾶς χωρίζουν! (Σημ. Ἡ Ἰωσηφίνα εὑρίσκετο εἰς Παρισίους). Πόσος χρόνος πρέπει νὰ περάσῃ, ἕως ὅτου διαβάσῃς αὐτὸ τὸ γράμμα, τὴν ἀσθενῆ ἀπόδειξιν μιᾶς ταραγμένης ψυχῆς, τὴν ὁποίαν μόνη σὺ κυβερνᾶς! Ἀξιολάτρευτός μου φίλη, δὲν ξεύρω ὁποία τύχη μὲ περιμένει, ἀν ὅμως μὲ κρατήσῃ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη μακρυὰ σου, θὰ μοῦ εἶναι ἀνυπόφορος. Δὲν φθάνει τόσον μακρυὰ τὸ θάρρος μου! Ὑπῆρχε καιρός, ὅπου ἔλαμπα μὲ τὸ θάρρος μου, καὶ μάλιστα ὅταν ἐσκεπτόμην τὴν δυστυχία, στὴν ὁποία μποροῦσαν νὰ μὲ φέρουν οἱ ἄνθρωποι, τὸν λαχνὸ ποὺ μποροῦσε νὰ μοῦ ἑτοιμάσῃ τὸ πεπρωμένον, ἐπαρουσίαζα μπροστά μου τὴν μεγαλείτερη δυστυχία, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ τὸν ἑαυτό μου συγκινημένο! Ἡ σκέψις ὅμως ὅτι ἡ Ἰωσηφίνα μου μποροῦσε νὰ εἶναι ἀσθενῆς καὶ μάλιστα ἡ φοβερὰ καὶ σκληρὰ σκέψις, ὅτι μποροῦσε νὰ μ' ἀγαπᾷ λιγώτερο, μοῦ συντρίβει τὴν ψυχή μου, μὲ κάμνει θλιμένο, καὶ οὔτε μοῦ δίδει τὸ θάρρος γιὰ ὀργὴ καὶ ἀπελπισία. Ἀλλοτε ἔλεγα ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ λυποῦνται καθόλου γιὰ κεῖνον ποὺ εἶναι ἕτοιμος νὰ πάῃ ἄφοβος στὸν θάνατο. Ἀλλὰ τώρα ἀνὰ πεθάνω, χωρὶς νὰ ἀγαπῶμαι ἀπὸ σένα, ρα νὰ πεθάνω, χωρὶς νὰ ἀγαπῶμαι ἀπὸ σένα, τηνα, αὐτὸ εἶναι βάσσνος τῆς κολάσεως, εἶναι ἡ ζωηρότερα εἰκὼν μιᾶς ὁλοτελοῦς συν-

Ὁ Ναπολέων

τριβῆς. Ἡ σκέψις μόνο μοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ἀναπνοή. Φιλτάτη μου σύντροφος, σὺ τὴν ὁποίαν μοῦ ὥρισεν ἡ τύχη, νὰ κάμῃς μαζύ μου τὸ ἐπαχθὲς ταξεῖδι τῆς ζωῆς· τὴν ἡμέρα ποὺ δὲν θὰ κατέχω πλέον τὴν καρδιά σου, θὰ χάσω πλέον τὴν θερμότητά μου, θὰ χάσω τὴν ζωή μου. Σταματῶ, γλυκειά μου φίλη. Ἡ ψυχή μου εἶναι λυπημένη, τὸ σῶμα μου κουρασμένο, τὸ πνεῦμα μου ἐρεθισμένο. Οἱ ἄνθρωποι μὲ στενοχωροῦν, θὰ τοὺς καταρῶμην διότι μὲ τραβοῦν ἀπὸ τὴν καρδίαν, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ...

Μὴν ἀνησυχεῖς· ἀνάπα με, σὰν τὰ δυό σου μάτια. Ὄχι, αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρκετὸ, σὰν τὸν ἴδιο ἑαυτό σου, περισσότερο ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου, σὰν τὴν ψυχή σου, τὰς σκέψεις της, τὴ ζωή σου, τὸ πάν σου. Γλυκειά μου φίλη, συγχώρησέ με, ὁμιλῶ τρελλά. Ἡ φύσις ἐκείνου, ποὺ αἰσθάνεται ζωηρά, ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς, εἶνε ἀδύνατος...

Χαῖρε! Χαῖρε! Κατσκλίνομαι χωρὶς ἐσένα, θὰ ἡσυχάσω χωρὶς ἐσένα. Σὲ παρακαλῶ, ἄφησέ με νὰ κοιμηθῶ. Σὲ κλείω εἰς τὴν ἀγκάλη μου συχνά. Ὦ γλυκὸ ὄνειρο! Μόνος μου εἶμαι· δὲν εἶσαι σὺ ἡ ἰδία!»....

❁

Στρατηγεῖον Τόρτονα(**) Ἀπόγευμα, 15 Ἰουνίου 1796.

Ἡ ζωή μου εἶναι ἕνα ἀδιάκοπο βάρος. Μία φοβερὰ προαίσθησις μοῦ κόβει τὴν ἀναπνοή. Δὲν ζῶ πλέον· ἔχασα κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴν ζωή μου, κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴν ζωή μου. Εἶμαι τελείως ἄπελπις. Σοῦ στέλλω ἕνα ταχυδρόμον. Θὰ μείνῃ μόνον τέσσαρας ὧρας εἰς τοὺς Παρισίους καὶ ἔπειτα θὰ μοῦ φέρῃ τὴν ἀπάντησίν σου. Γράψε μου ὅσα σελίδες... μόνο αὐτὸ μπορεῖ νὰ μὲ παρηγορήσῃ ὀλίγο. Εἶσαι ἀσθενῆς, μὲ ἀγαπᾷς, εἶμαι ἐλύπησα; Σοῦ ἔκαμα μεγάλην ἀδικίαν, ποὺ δὲν ἠξεύρω καθόλου πῶς θὰ μπορέσω νὰ τὴν ἐπανορθώσω. Σὲ κατηγόρησα ὅτι μένεις εἰς τοὺς Παρισίους καὶ σὺ εἶσαι ἀσθενῆς. Συγχώρησέ σε, ἀγαπητή μου φίλη, ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐνέπνευσες, μοῦ ἀφήρεσε τὴν συνείδησίν μου. Ἀλλὰ τὸ ἔπραξα ἐπὶ τῆς ἐπανεύρω ποτέ. Αἱ προαισθήσεις μου εἶναι τόσον τρομεραί, ὥστε θὰ ἤμουν εὐχαριστημένος νὰ σὲ ἴδω, νὰ σὲ σφίξω δύο ὧρες στὴν καρδιά μου καὶ ἔπειτα νὰ πεθάνω μαζύ σου. Ποιὸς σὲ περιποιεῖται; Σκέπτομαι ὅτι θὰ ἐφώναξες τὸν Ὀρτάνς. Ἀγαπῶ αὐτὸ τὸ χαριτωμένο παιδὶ χίλιες φορὲς περισσότερο, ἀφ' ὅτου σκέπτομαι, ὅτι μπορεῖ λίγο νὰ σὲ παρηγορήσῃ. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα δὲν ἔχω καμμιὰ παρηγοριά, καμμιὰ ἡσυχία, καμμιὰ ἐλπίδα, ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ ταχυδρόμος ποὺ ἔστειλα καὶ μοῦ ἐκθέσεις εἰς μίαν μακρὰν ἐπιστολήν σου, πῶς εἶσαι μὲ τὴν ἀσθένειά σου καὶ πόσο θὰ διαρκέσῃ. Ἂν εἶναι ἐπικίνδυνος τότε θὰ ἔλθω εἰς Παρισίους. Ἡ παρουσία μου θὰ νικήσῃ τὴν ἀρρωστεια σου. Ποτὲ ἡ τύχη δὲν ἀντισταθῆκε στὴ θέλησί μου! Τώρα ὅμως ἐπληγώθηκα στὸ πιὸ λεπτὸ μέρος. Ἰωσηφίνα, πῶς μπορεῖς νὰ ἀφήσῃς νὰ μὴ μοῦ γράψῃς τόσο καιρὸ; Τὸ τελευταῖο σύντομο γράμμα σου—θὰ τὸ πιστεύσῃς;—εἶναι ἀπὸ τὴν 22αν τοῦ μαΐου (Μαΐου). Ἀλλὰ τὸ φέρω παντοῦ καὶ πάντα μαζύ μου. Ἡ εἰκόνα σου, τὰ γράμματά σου εἶναι πάντοτε μπροστὰ στὰ μάτια μου. Δὲν εἶνε τίποτε χωρὶς ἐσένα. Ἀμφιβάλλω ἀκόμη, ἂν θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω, χωρὶς νὰ σὲ γνωρίσω. Ἄχ! Ἰωσηφίνα, ἂν εἶχες γνωρίσει τὴν καρδιά μου δὲν θὰ ἐδίσταζες μὲ τὴν ἀναχώρησί σου. Ἴσως ἄκουσες τοὺς λόγους στοὺς φίλους ποὺ ἤθελαν νὰ σὲ κρατήσουν μακρυὰ μου. Ὑποψιάζομαι τὸν καθένα, μολονότι ὅλα ἐκεῖνα ποὺ σὲ περιβάλλουν. Λογαριάζω ὅτι στὰς 5 θὰ ἀναχωρήσῃς καὶ στὰς 15 θὰ φθάσῃς εἰς Μανιὰν. Ὅλαι μου αἱ σκέψεις ἑνώνονται στὸ δωμάτιό σου, εἰς τὸ κρεββάτι σου, εἰς τὴν καρδιά σου. Ἡ ἀσθένειά σου μὲ ἀπασχολεῖ μέσα καὶ νύκτα. Δὲν ἔχω πλέον μίαν ὄοεξι, κανέναν ὕπνο. κανένα μυαλὸ γιὰ τὴ φιλία, γιὰ τὴ δόξα, γιὰ τὴν πατρίδα! μόνον σύ,—ὁ ἄλλος κόσμος δὲν μὲ ἐνδιαφέρει πλέον καθόλου—σὰν νὰ εἶναι κατεστραμμένος! Πλησιάζω τὴν δόξα γιατὶ πλησιάζει σένα. πλησιάζω τὰς νίκας διότι σοῦ φέρνουν εὐτυχίαν. Χωρὶς αὐτὸ θὰ τὰ εἶχα ἀπόβλητα ποὸ πολλοῦ ὅλα. διὰ νὰ ρίαθῶ στὰ πόδια σου. Συχνὰ λένω στὸν ἑαυτό μου ὅτι φθάνει συνὸ γοῦς λόνο· ὅτι ἤδη θὰ ἔνινες ἀναγκορεῖς. Θὰ ἀναλάμπαρε ἄλλη ἔτος εἰς τὴν Λυόνην. Ματαία πεποίθησις! Εἶσαι στὸ κρεββάτι σου πάσνουσα. ἀλλὰ ὥσπαρα καὶ ἀξιολάτρευτος ὅσον οὐδέποτε. Εἶσαι ὡνὸὰ καὶ τὰ μάτια σου θὰ εἶνιν λιγωμένα. ἀλλὰ πότε θὰ νείνις καλά: Ἐὰν πόνεσαι.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας νὰ εἶναι ἀσθενῆς, γιατὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ εἶμαι ἐγώ; Εἶμαι πολὺ δυνατὸς καὶ θαρραλέος καὶ θὰ ὑπέφερα εὐκολότερα τὴν ἀσθένεια. Ἡ τύχη εἶναι σκληρά, μὲ κτυπᾷ, σὲ σένα. Ὅ,τι μὲ παρηγορεῖ εἶναι μόνη ἡ σκέψις ὅτι ἀπὸ τὴν τύχη ἐξαιρεῖται νὰ σὲ κάμῃ ἀσθενῆ, ἀλλὰ ἀπὸ κανένα δὲν εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ ζήσω, μετὰ ἀπὸ ἐσένα».

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANTRÉ LAMANTÉ

Η ΦΟΒΕΡΗ ΣΤΙΓΜΗ

Ἡ Λίνα Κουσταρὶλ παντρευότανε. Σχημάτιζαν ἕνα θελκτικὸ ζευγάρι μαζὶ μὲ τὸν Ζὰκ Ρουσσέλ. μπροστὰ στὸ ἱερό, ἐνῷ τὸ χωριό τους ἐκτείνονταν ἔξω ἀπὸ τὴ χωριάτικη ἐκκλησία, γεμάτο ἀρώματα θυμαριοῦ, βρεγμένου χόρτου καὶ σκοίνων. Ἦταν μιὰ εὔμορφη νυφοῦλα ντυμένη στὸ ὁλόλευκο νυφικό της φόρεμα.

Ὁ παπᾶς προχωροῦσε κοντά τους καὶ σταμάτησε. Ἕνα μουρμούρισμα ἀπὸ ψαλμῳδίες ἀντήχησε καὶ ἔπειτα πρόφερε :

—Ζὰκ Ρουσσέλ, δέχεστε γιὰ νόμιμη γυναίκα σας...

Ὁ Ζὰκ ἀναπετάχτηκε μονομιᾶς. Τὸν εἶδαν ποὺ χλόμιασε, ἔγινε κατακίτρινος σὰν τὸ πανί.

Καὶ πάλιν ὁ παπᾶς ἐπανέλαβε :

—Ζὰκ Ρουσσέλ, δέχεστε γιὰ σύζυγό σας τὴν...

Μεσολάβησε μιὰ μικρὴ σιωπή. Περάσανε τάμποσα δευτερόλεπτα σιγῆς ποὺ φαινότανε σὰν νὰ μὴ ἤθελε νὰ φύγῃ πιά.

Ἔπειτα γιὰ τρίτη φορὰ ὁ παπᾶς εἶπε :

—Δέχεστε γιὰ σύζυγό σας τὴν...

Μιὰ μικρὴ κίνησι, μόλις ὁρατή, τοῦ Ζὰκ Ρουσσέλ, ἕνα «ὄχι» ἀκατάληπτο σ' ὅλους, μὰ ποὺ ἡ Λίνα τ' ἄκουσε. Ἔφερε τὸ χέρι στὴν καρδιά της σὰ νὰ εἶχε πάψει ξαφνικὰ νὰ χτυπᾷ. Τὸ μαρμάρινο ἱερό, οἱ μαῦροι στύλοι, τὰ σπασμένα τζάμια, ὅλα ἄρχισαν νὰ στριφογυρίζουν ὁλόγυρά της.

. . . . . .

Τ' ἀπόγευμα, μέσα στὸ δωμάτιό της ποὺ ἔβλεπε ἀπὸ ποτάμι, ἡ Λίνα παραμιλοῦσε, βυθισμένη στὸν ἑαυτό της. Ἐχόρτασε πιὰ ἀπὸ κραυγές, ἀπὸ δάκρυα. Ἀναθυμότανε τὴν τραγικὴ μοῖρα της... Στὰ εἰκοσί της χρόνια, ἀγάπησε κι' ὅλας μ' ἔρωτα δυὸ ἄντρες· ὁ ἕνας πνίγηκε, ὁ ἄλλος, ἔπειτα ἀπὸ μῆνες τρυφερότητος, τὴν ὠδήγησε στὴν ἐκκλησία καὶ τὴν ἔκανε νὰ δοκιμάσῃ μιὰν ὀδυνηρὴ καὶ ἀκατανόητη ταπείνωσι. Ξαφνικὰ ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της, μὲ τὰ μάτια σκληρὰ κι' ἀγριεμένα. Κάποιος χτυποῦσε τὴν πόρτα της.

—Νάναι αὐτός ;

Ἔφερε τὰ δυό της χέρια στὸ πρόσωπο καὶ τὸ κρυψε μέσα σ' αὐτά. Ἀλλὰ μιὰ σύντομη καὶ σκληρὴ πάλη συνήφθηκε ἀνάμεσα στὴν ὑπερηφάνειά της καὶ στὴν ἄμεση ἀνάγκη νὰ μάθῃ... Δὲν ἤθελε πιὰ νὰ τὴν ζυγώσῃ καὶ ὅμως ταύτοχρόνως ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν ξαναδῇ, ν' ἀκούσῃ τὴ φωνή του ποὺ θὰ πρόφερε τὰ ἀπαραίτητα λόγια τῆς δικαιολογίας. Τί θὰ μοιαλοδοῦσε ἄραγε, ἕνα ὁριστικὸ τέλος, ἡ μιὰ καινούργια ἐλπίδα ; "Ἤθελε νὰ γλεντήσῃ τὴ λίγη χαρὰ ποὺ τῆς ἐπεφύλαττε ἀκόμη ἡ ζωή.

—Ἐμπρός ! εἶπεν ἐκείνω.

❁

Ἐκείνος δὲν διέκρινε στὶς ἀρχὲς παρὰ μιὰ ἀχτίδα φωτεινὴ ἀπὸ σκόνη, καὶ στὴν ἄκρη ἑνὸς ἐπίπλου ἀπὸ ἀκαζοῦ μιὰ βοῦλα ἥλιου. Ἔπειτα εἶδε μέσα στὸ σύθαμπο μιὰ σκιὰ ἄσαρη.

—Λίνα, ἐψέλλισεν ἐκεῖνος.

Μὰ ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε παραπονεμένα, σὰν ξεχείλιζε ὅλος ὁ πόνος της :

—Σήμερα τὸ πρωΐ, στὴν ἐκκλησία, γιατὶ τάμπες αὐτό ;

Ἐκείνος ἔκλαιγε μ' ἀναφυλλητὰ καὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ. Τότε ἐκείνη μὲ μιὰ κίνησι μητρική, μεγάτη στοργή, ἀγκάλιασε τὸ κεφάλι του καὶ ἁπαλά, λυπητερὰ τὸν ἐχάϊδεψε. Τότε ἐκεῖνος πρόφερε σιγανά :

—Σήμερα τὸ πρωΐ ; Ναί, θὰ στὰ πῶ ὅλα. Συγχώρεσέ με ! Δὲν ξέρω πιὰ πῶς ἔγινε αὐτό. Παλῆς ἀναμνήσεις ξεχειλίσανε μέσα μου... Λοιπόν, αἰσθάνθηκα ντροπὴ πού, ἀπὸ ἀγάπη, σοῦκρυψα κάτι.

—Τί πράγμα, Ζάκ ;

Εἶχαν συνειθίσει πιὰ στὸ μισόφωτο τοῦ δωματίου κι' ὁ Ζὰκ θὰ μποροῦσε νὰ διαβάσῃ μέσα στὰ μάτια τῆς Λίνας ἕνα φριχτὸ πόνο. Ἡ καρδιά του ἀναστατώθηκε καὶ τότε μονομιᾶς πέταξε τὸ μυστικό του :

—Λίνα,, Λίνα ! θυμήσου τὸν Ρενέ !

—Τὸν Ρενέ ! φώναξε ἐκείνη. Γιατὶ μοῦ μιλᾷς σήμερα γιὰ τὸν Ρενέ ;

. . . . . .

Μεσολάβησε μιὰ σιγὴ τόσο μεγάλη ποὺ ἄκουε κανεὶς νὰ πάλλωνται οἱ ἐξωτερικοὶ θόρυβοι. Ἡ ροὴ τοῦ ποταμιοῦ ἔμπαινε μέσα στὸ δωμάτιο. Πάνω στὰ μάγουλα τῆς Λίνας τὰ δάκρυα κυλούσανε.

—Λίνα, ἔλεγε ὁ Ζάκ, θὰ σὲ κάνω νὰ ὑποφέρῃς ἀκόμη, μὰ πρέπει νὰ μὲ νοιώσῃς, νὰ δικαιολογηθῶ μπροστά σου, νὰ μὲ συγχωρέσῃς...

Ἔπειτα πιὸ ἁπαλὰ ἐπανέλαβε :

—Θυμήσου τὴ περασμένη χρονιά, στὶς 25 Ἀπριλίου, ὁ Ρενὲ εἶχε πεθάνει.

Ἤθελε νὰ πῇ ἀκόμη, μὰ σώπασε. Τὰ χείλη του ἀνοίγανε σιωπηλά, ἔπειτα πρόσθεσε μὲ ἄτονη φωνή :

—Πέθανε πνιγμένος ! Κανένας δὲν ἔμαθε πῶς συνέβηκε αὐτό.

Ἦταν μιὰ ὥμμορφη νυφοῦλα, ντυμένη στὸ νυφικό της φόρεμα.

—Ἀλήθεια, κανένας !

—Κι' ὅμως, ἐγὼ τὸ ξέρω.

—Σύ !

—Ναί, ἤμουνε ἐκεῖ.

Ἐκείνη σηκώθηκε ἀπότομα μὲ τὰ μάτια διάπλατα ἀνοιγμένα καὶ τὴ φρίκη.

—Σύ ; Καὶ σώπαινες πάντα γι' αὐτὸν τὸ θάνατο ! Ἤσουνε ἐκεῖ ! Μὰ τότε τί εἶχε συμβῆ λοιπόν ;... Μίλησε, μίλησε....

Τότε ἐκεῖνος γονάτισε μπροστά της :

—Τ' ἀπόγευμα τῆς 25ης Ἀπριλίου, εἶπεν ἐκεῖνος, βρισκόμουνα στὸ Μπροντὼ, στὸ Καὶ τῆς Σαλινιέρ. Ἦταν δεκαπέντε μέρες μετὰ ἀπ' τὸ γυρισμό μου ἀπὸ τὶς Ἀντίλλες. Ἑτοιμαζόμουνα νὰ πάρω μιὰν ἀτμάκατο γιὰ νὰ περάσω ἀπέναντι. Κατέβαινα λοιπὸν τὸ Καί, ὅταν εἶδα τὸν Ρενέ. Εἶχε περάσει ἕνας χρόνος νὰ ἰδωθοῦμε. Λοιπόν, μὲ προσκάλεσε νὰ τὸν συνοδέψω μὲ τὸ κανό του ἴσαμε τὴ Ντροντὸν γιὰ νὰ ψαρέψωμε. Τὸ ψάρεμα, ξέρεις, ἦταν τὸ πάθος μου. Δέχθηκα... Ἀμέσως κι' ὅλας, ἄρχισε νὰ μοῦ μιλᾷ γιὰ σένα, κ' ἐγὼ εἶχα μαντέψει, ὅτι στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου, κατώρθωσε νὰ σὲ κατακτήσῃ. Ἔπειτα φθάσαμε σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Ὁ Ρενὲ κάρφωσε τὴ ματιά του πάνω στὸ σπίτι σου καὶ δὲν τὴν ἀπέσυρε πιά. Κατάλαβα, δὲν εἶν' ἔτσι ; Τὸ ψάρεμα ; δὲν ἦταν παρὰ μιὰ πρόφασι γιὰ νἄρχεται νὰ σοῦ μιλᾷ. Μὰ ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ γίνῃ αὐτό : «Ἄς κάνωμε γρήγορα, τοῦ εἶπα. Ξέρεις πολὺ καλὰ πῶς τὸ ρεῦμα ἐδῶ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο». Τότε τραβήξαμε πάλι γιὰ τὴ Ντροντόν, ρίξαμε τὴν ἄγκυρα καὶ τὰ δίχτυα. Στὶς ἀρχὲς δὲν πιάσαμε τίποτε καὶ ὁ Ρενὲ τἄβαζε μαζί μου ποὺ τὸν ἔσπρωξα ἴσαμ' ἐκεῖ. Γκρίνιαζε, νεύριαζε, ὅταν κατὰ τὸ βραδάκι, ἔπειτ' ἀπ' τὴ φουσκοθαλασσιὰ τὰ ψάρια κόντευαν νὰ σπάσουν τὸ δίχτυ. Χαρούμενες στιγμές ! Ἡ πλατιὰ θάλασσα, ἡ ἐπιτυχία, ὅλα αὐτὰ μᾶς ἔνεθουσίαζαν. Κατόπιν ἅμα εἴδαμε ὅτι τὸ χορτό μας ἦταν ἀρκετό, ἀπεφασίσαμε νὰ γυρίσωμε. Ἤμασταν χαρούμενοι κ' οἱ δυό. Χόπ ! χόπ ! ἀνασηκώναμε τὸ δίχτυ, χόπ !... Τί συνέβη ὅμως τότε ; Ὁ Ρενὲ γλύστρησε, ταλαντεύτηκε στὸ κενό, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του κ' ἔπεσε ἀνασκελὶς μέσα στὸ νερό. Δὲν ἤξευρε καλὸ κολύμπι, μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα παρὰ νὰ τοῦ ρίξω τὴν ἄκρη ἑνὸς σκοινιοῦ, ἑνὸς παλαμαριοῦ... Τὸ παλαμάρι ἦταν ἐκεῖ, κάτω στὰ πόδια μου. Ἔσκυψα βιαστικά, τ' ἅρπαξα στὰ χέρια μου, ὅταν ἄξαφνα... σοῦ τ' ὁρκίζομαι Λίνα, ὅτι σοῦ λέγω τὴν ἀλήθεια καὶ μόνη !... ἄξαφνα, καθὼς σηκωνόμουνα, μὲ τὸ μπράτσο τεντωμένο, ἕτοιμος νὰ τοῦ πετάξω τὸ σκοινί, εἶδα τὸ πρόσωπό σου ἀνάμεσα στοὺς δυό μας... τὸ πρόσωπό σου !...

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη σιωποῦσε πάντα, ἐκεῖνος ἐπανέλαβε :

»Μονομιᾶς, ὅλη ἡ ὁρμὴ τῆς ἀγάπης μου ξέσπασε μέσα μου. Ὅλο μου τὸ μίσος καὶ ὅλη μου ἡ ἐπιθυμία νὰ σὲ κάνω δική μου, φούντωσε ἐντός μου... Ἀμέσως...— εἶνε ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ σοῦ λέγω, ἀλήθεια ! —μιὰ φριχτὴ σκέψι γεννήθηκε στὸ μυαλό μου, ἄθελά μυο... Ἂν χανότανε ἐκεῖνος, θὰ μποροῦσα ἐγὼ νὰ πάρω τὴν θέσι του κοντά σου. Ἐδίστασα ἕνα λεπτό... ἴσως καὶ πιὸ λίγο... Μὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἦταν μεγάλο, πολὺ μεγάλο ὡς τόσο... Ἐδίστασα, ναί... Μὰ ἐκεῖνος, ὁ Ρενέ, χτυποῦσε τὰ χέρια του φωνάζοντας... Τότε ἀντίκρυσα γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἀνανδρία μου. Εἶδα πὼς ἤμουνα συγκαμένος, ταπεινός... Κι' ὅμως ἤμουνα ἕνας ναυτικός, δὲν εἶν' ἔτσι ;... Ἔπεσα στὴ θάλασσα... Ἔκανα ἕνα μακροβούτι... Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά. Ἐκεῖνος ἐξαφανίστηκε. Τὸν ἀναζήτησα... Τίποτα... Βυθίστηκα ἄλλη μιὰ φορά, ἄλλη φορὰ ἀκόμη, Πάλι τίποτε, Βούτηξα γιὰ τέταρτη φορά... Μ' ἀκοῦς ; βούτηξα γιὰ τέταρτη φορά !... Τίποτε. Ἀπελπισμένος, σαλπάρισα πρὸς τὴν ἀκτή, ἀποβιβάστηκα κι' ἄφισα τὸ κανὸ στὴ διάθεσι τοῦ ρεύματος... Τὰ λοιπὰ τᾶς ξέρεις...

Ἡ Λίνα συντριμμένη μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψι, δὲν ἔβλεπε παρὰ μονάχα ἕνα πρᾶγμα : ἀνάμεσα σὲ δυὸ τοῦφες ἀπὸ καλάμια καὶ γυαλιστερὰ χόρτα, ἕνα κανὸ ποὺ ἔφευγε τὴν παλίρροια μέσα στὰ σκότη τῶν βουνῶν.

Μὲ τὰ μάτια ἄγρια, ἐκείνη δὲν ἔλεγε τίποτε κι' ὁ Ζάκ, μὲ διακεκομμένα λόγια, ποὺ μόλις τὰ διέκρινε κανείς, πρόσθεσε :

—Ἀγάπη μου, τί λές ;... Τώρα θὰ σκέφτεσαι γιὰ μένα : «Ἀνανδρος, ἄνανδρος, ἀνανδρος !» Συγχώρεσέ με, δὲν ξέρω νὰ βρῶ ἄλλες λέξεις ποὺ θἄπρεπε νὰ σοῦ πῶ... Δὲν ξέρω, παρὰ ἕνα μονάχα : πὼς σ' ἀγαπῶ μέχρι τρέλλας... Ἡ ἀνανδρία μου, ὄχι, ἡ στιγμιαία ἀφηρημάδα μου, δὲν ἦταν παρὰ μιὰ παραζάλη ποὺ τὴν προξένησε ἡ ὑπερβολικὴ μου ἀγάπη γιὰ σένα... Πέρασα μιὰ φοβερὴ στιγμή !... Λίνα, Λίνα μου λατρευτή, θὰ μὲ συγχωρέσῃς καμμιὰ φορά ;

ΑΝΤΡΕ ΛΑΜΑΝΤΕ

Ἱερεῖς γυναῖκες τῆς νέας θρησκείας τοῦ καοδαΐσμοῦ.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΕΟΣΟΦΙΣΜΟΝ

Ο ΚΑΟΔΑΪΣΜΟΣ, ΜΙΑ ΝΕΑ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ἡ τεραστία ἐξάπλωσίς της εἰς τὴν Κίναν.—Δύο ἑκατομμύρια μέλη ἐντὸς πέντε ἐτῶν.—Πιστεύουν ὅλους μαζὶ τοὺς θεούς!—Τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ἐκκλησιῶν. Αἱ δοξασίαι τῆς νέας θρησκείας.—Ἡ μετὰ θάνατον ζωὴ καὶ ὁ πνευματισμός. Ἡ ἐπιρροὴ τῶν καουδαϊστῶν εἰς τὴν πολιτικήν.—Ἀπειλεῖται ἡ διάδοσις τῆς νέας θρησκείας καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην.—Τὸ χρηματοκιβώτιον τῆς ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν γαλλικὴν Ἰνδοκίναν ἐξαπλοῦται ταχύτατα μία νέα θρησκεία, ὁ καοδαΐσμός, καὶ ἀποκτᾷ ἐπιβολὴν καὶ δύναμιν ποὺ αὐξάνουν μὲ τὸν καιρόν.

Μόλις πρὸ πενταετίας ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του τὸ νέον αὐτὸ θρησκευτικὸν δόγμα καὶ εἰς τὸ ὀλιγοχρόνιον αὐτὸ διάστημα κατώρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ μίαν πολυάριθμον θρησκευτικὴν κοινότητα εἰς τὴν Ἰνδοκίναν καὶ Καμπότσαν, ἡ ὁποία ἀριθμεῖ σήμερον δύο ἑκατομμύρια ὀπαδῶν.

Οἱ ὀπαδοὶ τῆς θρησκείας αὐτῆς πιστεύουν εἰς τὸ ἀνώτατον Ὄν, ποὺ ἐδημιούργησε τὸν κόσμον καὶ λατρεύουν τὰς θεότητας ὅλων τῶν ἄλλων θρησκειῶν, δηλαδὴ τὸν Χριστόν, τὸν Μωάμεθ, τὸν Βούδαν κλπ. Ἡ νέα αὐτὴ θρησκεία, ὁ καοδαΐσμός, διδάσκει τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον καὶ προτρέπει τοὺς ὀπαδούς του νὰ λέγουν πάντοτε τὴν ἀλήθειαν εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς των. Προσπαθεῖ νὰ ἀναπτύξῃ τὴν συνείδησιν τῶν ἀνθρώπων, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ὡς τὸν κυριώτερον παράγοντα εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν καὶ τὴν ἁρμονίαν εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων.

Αἱ ἐκκλησίαι των ἔχουν ρυθμὸν ἀνάλογον καὶ διακόσμησιν ὁμοίαν πρὸς τὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας, εἰς τὸ βάθος δὲ τοῦ ἱεροῦ ὑπάρχει μεγάλη σφαῖρα, δηλοῦσα τὸν κόσμον, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶναι ζωγραφισμένος ἕνας ὀφθαλμός, τὸ ἀνώτατον ὄν, ποὺ ἐπιβλέπει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὅλας τὰς πράξεις καὶ ἐνεργείας των, ἢ ὁ ὀφθαλμὸς τῆς συνειδήσεως ὅπως θέλουν ἄλλοι. Πρὸ τῆς σφαίρας αὐτῆς ὑπάρχουν τὰ ἀγάλματα καὶ αἱ εἰκόνες ὅλων τῶν θεοτήτων τῶν ἄλλων θρησκειῶν. Ἡ λειτουργία ποὺ γίνεται εἰς τὰς ἐκκλησίας αὐτὰς εἶναι μία μυστικοπαθὴς τελετουργία καὶ περιλαμβάνει ἄσματα καὶ ὠδάς, ποὺ ψάλλονται ἀπὸ κόρας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Ἡ θρησκεία αὐτὴ πρεσβεύει τὴν ἀπόλυτον ἰσότητα, ὄχι μόνον μεταξὺ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, διὰ τὸν λόγον δὲ αὐτὸν ἔχει καὶ γυναῖκας ἱερωμένας.

Ἔχει ἐκκλησίας εἰς ὅλας τὰς μεγαλυτέρας πόλεις τῆς Ἰνδοκίνας καὶ ὁ ἀνώτατος ἀρχιερεὺς τοῦ καοδαΐσμοῦ εἶναι ὁ σοφολογιώτατος Λὲ - Βὰν - Τρούγκ, ἕνας Ἀνναμίτης, ποὺ ἐσπουδασε θεολογίαν εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἔχει τιμηθῆ παρὰ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως μὲ τὸν Σταυρὸν τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἐκκλησίας βοηθᾶται ἀπὸ συμβούλιον, ἀποτελούμενον ἀπὸ 6 καρδιναλίους. Ἀντιπρόσωποι τῆς θρησκείας τοῦ καοδαΐσμοῦ εἰς τὰς διαφόρους πόλεις καὶ χωρία τῆς Ἰνδοκίνας, ὅπου ὑπάρχουν ὀπαδοί της, εἶναι 36 ἀρχιεπίσκοποι, 72 ἐπίσκοποι καὶ 3.000 ἱερεῖς. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε γυναῖκες.

Ἐπίσης ἡ θρησκεία αὐτὴ διδάσκει τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν καὶ οἱ ὀπαδοί της πρεσβεύουν τὸν πνευματισμὸν καὶ τὴν θεοσοφίαν. Ἐκ τούτου εἶναι πολὺ συνήθεις πνευματιστικαὶ συγκεντρώσεις καὶ καὶ διάφορα μέντιουμ, ποὺ κατορθώνουν νὰ ἐμφανίζουν τὰ πνεύματα τῶν τεθνεώτων καὶ ἀπολαμβάνουν μεγάλης ἐκτιμήσεως ἀπὸ τοὺς πιστούς.

Σχεδὸν ἡ μόνη ἀσχολία τῶν ὀπαδῶν τοῦ καοδαΐσμοῦ εἶνε αἱ πνευματιστικαὶ συγκεντρώσεις, εἰς τὰς ὁποίας καλοῦνται διάφορα πνεύματα καὶ οἱ πιστοὶ πίπτουν εἰς ἔκστασιν καὶ πιστεύουν μὲ φανατισμὸν εἰς τὴν θρησκείαν αὐτήν, ἡ ὁποία κατορθώνει νὰ φέρῃ εἰς ἐπικοινωνίαν τοὺς ζῶντας μὲ τὰ πνεύματα τῶν ἀποθαμένων.

Κόρο ἀπὸ κορίτσια, ποὺ ψάλλουν εἰς μίαν λιτανείαν θρησκευτικὸν ὕμνους.

Ὁ ἀνώτερος ἀρχιερεὺς τοῦ καοδαΐσμοῦ, ὁ Ἀνναμίτης καὶ ἱππότης τοῦ σταυροῦ τῆς γαλλ. λεγεῶνος τῆς τιμῆς, σεβασμιώτατος Λὲ-Βὰν-Τρούγκ

Ἱερεῖς τῆς νέας θρησκείας, δεόμενοι εἰς τὸν ναὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν των. Εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς εἰκόνος διακρίνεται καὶ τὸ ταμεῖον τῆς ἐκκλησίας, εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ρίπτουν τὴν συνδρομήν των οἱ πιστοί, γιὰ νὰ γίνουν ὀπαδοὶ τῆς νέας θρησκείας καὶ νὰ θεωρηθοῦν μέλη.

Ἡ θρησκευτικὴ ὀργάνωσις τοῦ καοδαΐσμοῦ, ἐκτὸς τῆς πνευματικῆς της ὄψεως, ἔχει καὶ μίαν ἄλλην πλευράν, τὴν ὑλικήν, ποὺ γίνεται ἀμέσως ἐμφανὴς εἰς πάντα ἐπισκεπτόμενον μίαν ἐκκλησίαν τοῦ δόγματος αὐτοῦ. Ἐκεῖ, δίπλα εἰς τὸ ἱερόν, εἶναι ἐντοιχισμένον ἕνα μεγάλο σιδηροῦν χρηματοκιβώτιον, εἰς τὸ ὁποῖον φυλάσσεται ἡ ρευστὴ περιουσία τῆς ἐκκλησίας. Κάθε νεοφώτιστος εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ καοδαΐσμοῦ διὰ νὰ γίνῃ δεκτὸς ὀφείλει νὰ πληρώσῃ ἕνα χρηματικὸν ποσὸν ἀνάλογον πρὸς τὴν περιουσίαν του ἡ ἐὰν εἶναι τελείως πτωχός, πρέπει νὰ προσφερῇ προσωπικὴν ἐργασίαν, ἄλλως κανεὶς δὲν γίνεται δεκτός. Καὶ εἶναι ἀθρόα ἡ προσέλευσις ὀπαδῶν εἰς τὴν νέαν αὐτὴν θρησκείαν, ὄχι τόσον ἀπὸ τὴν εὐλάβειαν, ποὺ ἐμπνέει ἡ διδασκαλία της, ὅσον διὰ τὴν ὑποστήριξιν ποὺ ἔχουν οἱ προσήλυτοι ἀπὸ τοὺς ἱερωμένους καὶ γενικὰ ἀπὸ ὅλα τὰ μέλη τῆς θρησκευτικῆς αὐτῆς κοινωνίας.

Ἐπίσης αἱ πνευματιστικαὶ συγκεντρώσεις ἔχουν μεγάλην ἕλξιν εἰς τὰς μάζας τοῦ λαοῦ τῆς Ἰνδοκίνας καὶ τοῦ Ἀννάμ καὶ ἀπὸ τὸν λόγον αὐτὸν παρατηρεῖται μεγάλη συρροὴ ὀπαδῶν εἰς τὰς τάξεις τοῦ καοδαΐσμοῦ.

Ἡ αὔξησις τῶν ὀπαδῶν τοῦ καοδαΐσμοῦ εἰς τὰς γαλλικὰς ἀποικίας τοῦ Ἀνναμ καὶ τῆς Ἰνδοκίνας, ἐκτὸς τῆς ἠθικῆς δυνάμεως ποὺ δίδει εἰς τὴν θρησκευτικὴν αὐτὴν κοινότητα, τῆς δίδει ἐπίσης καὶ πολιτικὴν δύναμιν, καὶ οἱ καοδαΐσταὶ ἐπηρρεάζουν σήμερον μεγάλως τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς χώρας ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπίσημος θρησκεία εἶναι ὁ βουδισμός. Ἐὰν ἐξακολουθήσῃ ἡ μέχρι σήμερον παρατηρηθεῖσα προσέλευσις ὀπαδῶν εἰς τὸ νέον αὐτὸ θρησκευτικὸν δόγμα, προβλέπεται ὅτι ὁ καοδαΐσμὸς θὰ λάβῃ μεγάλην ἀνάπτυξιν καὶ ἰσχὺν εἰς τὰς χώρας ἐκείνας καὶ θ' ἀποβῇ ἡ μοναδικὴ θρησκεία τοῦ πληθυσμοῦ. Πολλοὶ προβλέπουν ὅτι πολὺ ταχέως ἡ θρησκεία τοῦ καοδαΐσμοῦ θὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ ὅρια τοῦ Ἀννὰμ καὶ τῆς Ἰνδοκίνας καὶ θὰ διαδοθῇ καὶ εἰς ἄλλας χώρας. Ἴσως αὐτὸ νὰ συμβῇ εἰς τὰς χώρας τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, τῆς ὁποίας οἱ πληθυσμοὶ ἔχασαν τὸν φανατισμὸν των εἰς τὴν πατροπαράδοτον θρησκείαν τοῦ Βούδα καὶ τὸν μωαμεθανισμὸν καὶ προσελκύονται ἀπὸ τὴν νέαν θρησκείαν ἐκ τῆς ὑποστηρίξεως ποὺ τοῦ χάνουν οἱ ὀπαδοί της.

Ἐπίσης ὁ πνευματισμὸς ἀσκεῖ εἰς τὰς πρωτογόνους ψυχὰς τῶν βαρβάρων κατοίκων τῆς ἀνατολικῆς ἐσχατιᾶς τῆς Ἀσίας μαγικὴν ἐπίδρασιν καὶ προκαλεῖ εἰς αὐτοὺς τὸ δέος, ὥστε νὰ πιστεύουν μὲ πεποίθησιν καὶ φανατισμὸν εἰς τὰ δόγματα τῆς νέας αὐτῆς θρησκείας.

Ἐὰν πράγματι ἡ θρησκεία αὐτὴ διαδοθῇ καὶ μεταξὺ τῶν Κινέζων τῆς Κίνας καὶ τῆς Μαντζουρίας, θὰ διαμορφωθῇ κατὰ διαφορετικὸν τρόπον ἡ πολιτικὴ κατάστασις εἰς τὰς χώρας ἐκείνας. Μάλιστα, λέγεται ἀπὸ πολλούς, ὅτι ὁ καοδαΐσμὸς θὰ εἶναι ἕνας δυνατὸς ἀντίπαλος τοῦ μπολσεβικισμοῦ, ποὺ προσπαθεῖ νὰ διαδοθῇ εἰς τοὺς πληθυσμοὺς τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς καὶ νὰ ὑποδουλώσῃ τὰς χώρας ἐκείνας εἰς τὴν δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου.

Ἀσφαλῶς φαίνεται ὅτι ἡ θρησκεία αὐτὴ δίδει νέαν ἠθικὴν δύναμιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὁ πνευματισμός τους κάνει νὰ ἐλπίζουν εἰς μίαν καλυτέραν αὔριον, ἐνῷ ὁ μπολσεβικισμὸς μὲ τὸν καθαρὸν ὑλισμόν του ἱκανοποιεῖ μόνον τὰ κακὰ ἐνστικτα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ καοδαΐσμὸς ἀριθμεῖ ζωὴν μόλις 5 ἐτῶν καὶ κατὰ τὸ μικρὸν αὐτὸ χρονικὸν διάστημα κατώρθωσε νὰ προσηλυτίσῃ 2 ἑκατομμύρια ὀπαδῶν, δὲν εἶναι δὲ ἀπίθανον νὰ προσελκύσῃ περὶ αὐτὸν μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ὁλόκληρον τὸν πληθυσμὸν τῶν χωρῶν ἐκείνων, διότι ἐκτὸς τῶν προτερημάτων του, εἶναι θρησκεία συγγενὴς ὅλων τῶν θρησκειῶν καὶ τιμᾷ καὶ λατρεύει τόσον τὸν Βούδαν ὅσον καὶ τὸν Χριστὸν καὶ τὰ δόγματά αὐτῆς εἶνε παρμένα ἀπὸ τὰ δόγματα ὅλων τῶν ἄλλων γνωστῶν θρησκειῶν.

Καὶ ἡ καοδαΐσμὸς ἠμπορεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα παντὸς ἀνθρώπου ἐμπεποτισμένου ἀπὸ τὴν πίστιν.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ — ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΟΥΓΧΕΛΜ

ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

Ὁ κόμης Νέλγιν παρέδωκε τ' αὐτοκίνητό του στὸ γκαράζ, ἔβαλε τὴν ἀπόδειξι τῆς παραλαβῆς στὴν τσέπη καὶ βγῆκε ξέννοιαστος ἔξω στὴν ὑγρὴ νύχτα. Σὰν διψασμένος ροφοῦσε τὸν ψυχρὸ ἀέρα καὶ ὅταν προχώρησε λίγα βήματα, εἶδε μπροστά του ἕναν ὑψηλὸ ἄνθρωπο νὰ στέκεται ἀκίνητος κάτω ἀπὸ τὴ χειμαρρώδη βροχή. Ὁ Νέλγιν τὸν ἐπλησίασε καὶ τότε κατάλαβε ὅτι ἦτο ὁ Θεόδωρος Ἴλιτς.

—Θεόδωρε, γιατί στέκεσαι μέσα στὴ βροχή ; Τί σοῦ συμβαίνει ;

Ὁ Ἴλιτς πετάχτηκε ἐπάνω, σὰν νὰ τὸν ξύπνησε κανεὶς ἀπὸ βαθὺ ὕπνο. Ἦταν ἕνας ὑψηλὸς κι' ἀδύνατος ἄνδρας, ὡς τριάντα ἐτῶν, μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ μεγάλο σαγόνι. Ἔβγαλε τὸν πέτσινο σκοῦφο του καὶ ἔστρωσε τὰ μαλλιά του μὲ τὸ χέρι. Ὕστερα εἶπε :

—Δὲν μοῦ συμβαίνει τίποτα, Σέργιε Γαβρίλοβιτς, ὄχι, τίποτα. Ὁ καιρὸς ὅμως. Ὅτσι ὁ καιρὸς εἶναι τέτοιος, τὰ χάνει κανείς. Ἐκουράστηκα πολὺ ἀπόψε.

Ὁ Νέλγιν ἔβαλε τὸ μπράτσο του ἐπάνω στοὺς ὤμους τοῦ συντρόφου του. Ἦταν κόπως χαμηλώτερος ἀπὸ τὸν Ἴλιτς, ἀλλὰ πιὸ γεμάτος καὶ δυνατώτερος.

—Ἔλα μαζί μου, Θεόδωρε. Ἀπόψε ἔχεις ἀσχημο κέφι. Πᾶμε νὰ πιοῦμε ἕνα ὀδζο.

Ἐπροχώρησαν στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο καὶ μπῆκαν μέσα σὲ μιὰ μικρὴ ταβέρνα, ποὺ διευκτέρευε γιὰ τοὺς σωφέρ. Ἡ μικρὴ σάλα, μὲ θαμπὸ φῶτισμὸ ἀπὸ τοὺς κατνούς, ἦταν γεμάτη πελάτες. Ὁ κάπελλας τοὺς ὑπεδέχθη μὲ εὐγένεια καὶ τοὺς ἔφερεν ὁ ἴδιος στὸ βάθος τοῦ μαγαζιοῦ, ὅπου ἦταν ἕνα τραπεζάκι ἀδειανό. Ὅταν προχωροῦσαν στὸ βάθος, ἐπέρασαν μπρὸς ἀπὸ δυὸ νέες, ποὺ σερβίριζαν τοὺς ξένους. Αὐτές, μόλις τοὺς εἶδαν, ἔκαναν νὰ σηκωθοῦν νὰ τοὺς ὑπηρετήσουν, ἀλλ' ὅταν ἐκατάλαβαν ὅτι ἦσαν σωφὲρ ἐκάθησαν πάλι στὴ θέσι τους. Ὁ Νέλγιν καὶ ὁ Ἴλιτς παρήγγειλαν οὔζο, σὰν κουρασμένοι δὲ ποὺ ἦσαν, ἀκούμπησαν τοὺς ἀγκῶνες στὸ τραπέζι κι' ἐστήριξαν τὸ κεφάλι στὶς παλάμες τους.

Μπροστὰ στὸ μπουφφέ, γύρω σ' ἕνα τραπέζι, καθόταν μιὰ θοουβώδης συντροφιά, ποὺ ἔπινε πολὺ καὶ γελοῦσε δυνατά. Ἦσαν ξένοι κύριοι, πολυτελέστατα ντυμένοι, καὶ μαζί τους εἶχαν μιὰ κυρία, πραγματικὴ ἀριστοκράτισσα.

Ἡ κυρία κυττοῦσε μὲ τὰ λορνιὸν γύρω της καὶ ἔλεγε στὸν κάπελλα νὰ τῆς δείξῃ ποιὸς ἀπὸ τοὺς σωφὲρ ποὺ καθόνταν στὸ καπηλειὸ ἦταν πραγματικὰ εὐνεκὴς ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς καὶ ἕαν πράγματι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς σωφὲρ ἦσαν τέτοιοι. Ὁ κάπελλας ἐσήκωσε τοὺς ὦμους καὶ μίλαγε στὴν κυρία μὲ στενοχώρια. Ὕστερα ἔσκυψε καὶ κάτι τῆς εἶπε σταλτί. Ἐκείνη ἐγύρισε τὰ λορνιὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Νέλγιν καὶ ἐξήταζε μὲ τὸ βλέμμα της τὸ ψηλὸ του μέτωπο καὶ τοὺς πλατεῖς του ὤμους.

Ὁ Νέλγιν, ποὺ εἶχε καταλάβει ὅτι μίλοναν γι' αὐτόν, ἄρχισε νὰ βρίζῃ σιγὰ καὶ ὕστερα εἶπε στὸν σύντροφό του νὰ φύγουν. Ὁ Θεόδωρος τὸν παρακάλεσε νὰ μείνουν ἀκόμη καὶ τοῦ ἔλεγεν ὅτι δὲν μποροῦσε μὲ τὸν καιρὸ αὐτὸν νὰ μείνῃ μόνος, οὔτε στὸ σπίτι του νὰ πάῃ.

—Καὶ τί σοῦ κάνει ὁ καιρὸς αὐτός, Θεόδωρε Ἴλιτς ;

❁

Ὁ Νέλγιν ἐγέμισε καὶ πάλιν τὸ ποτήρι του, ἀναστέναξε, τ' ἄδειασε στὸ στόμα του μὲ μιᾶς καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ μὲ χαμηλὴ φωνή :

—Ὅταν βρέχει ἔτσι, σκέπτομαι πάντοτε τὸ πτῶμα, ποὺ ἦταν πεταμένο μέσα στὴς λάσπες. Τὸ κεφάλι του εἶχε μιὰ μεγάλη πληγὴ καὶ τὰ μαλλιά του ἦσαν μα κρυά, ἐσέρνονταν μέσα στὸν πηλό. Τὰ ὄσπρα του γένεια ἦταν γεμᾶτα ἀπεξηραμένο αἷμα. Ἤθελα νὰ τὸν τραβήξω κάτω στὴ στέγη, γιατί ἦταν ὁ πατέρας μου. Τὸν εἶχε σκοτώσει ὁ ἀμαξᾶς μας, ὅταν ξέφυγε ἡ ἐπανάστασις. «Νά, πάρε κι' αὐτή, πατερούλη, τοῦ ἔλεγε, γιὰ τὴς βριοὶὲς ποὺ μοῦλεγες. Κι' αὐτή, πατερούλη, γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ μοῦ πῆρες. Κι' αὐτή, πατερούλη, γιὰ τὸν ἀδελφό μου. Κι' αὐτή, πατερούλη, γιὰ τὴν Ἐλισσάβετ Ἰβάνοβνα. Κι' αὐτή, πατερούλη, γιὰ τὸ καμιουτσί ποὺ ἔσπασες στὴ ράχη μου».

Εὰν ἀφίνῃς τὸν καθένα νὰ παίρνῃ, τότε ἐκεῖνος πρέπει καὶ νὰ πληρώνῃ.

—"Ἀφησέ με, εἶπε ἡ νέα ρωσσικά, μὲ ὡραία καὶ σκοτεινὴ φωνή.

Ὁ καβαλλιέρος της ἄρπαξε τὸν Ἴλιτς ἀπὸ τὸν ὦμο.

—Λοιπόν, τελείωνε, σοῦ εἶπα, μεθυσμένο γουροῦνι. φώναξε

Ὁ Θεόδωρος ἄφησε τὴν νέα καὶ ἐσηκώθηκε ἐπάνω. Τρίκλιζε λίγο. Ὅλα χαθῆκαν ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ ἔβλεπε μόνο τὸ κόκκινο πρόσωπο τοῦ καβαλλιέρου μὲ τὸν μονύελον. Ὁ Θεόδωρος ἐμούγγρισε βαθειὰ καὶ ἔπεσε ἐπάνω του. Ὁ Νέλγιν, ὁ κάπελλας καὶ πολλοὶ ἄλλοι πελάται ἔσπευσαν στὴ μέση κι' ἔσπρωξαν τὸν Ἴλιτς πίσω ἀπὸ ἕνα παραβάν. Ἐκεῖ ὁ Νέλγιν τὸν ἀνάγκασε νὰ βάλῃ τὸ κεφάλι του κάτω ἀπ' τὸν κρουνὸ τῆς βρύσης. Ὁ κάπελλας βγῆκε ἀμέσως ἔξω στὴ σάλλα, ὅπου ὁ ξένος, θυμωμένος, ἐφειαγνε τὴ γραβάττα του.

—Κέντρο καθὼς πρέπει, ἔ ; ἄρχισε νὰ λέγῃ ἀγανακτησμένος. Πρέπει νὰ φωνάξετε τὴν ἀστυνομία. Εἶναι σωστὸ σκάνδαλο.

Ὁ κάπελλας καὶ ἡ νέα προσπαθοῦσαν νὰ τὸν κοθησυχάσουν.

—Κύριέ μου, μὴ τὸ πέρνετε ἄσχημα Ἦταν πολὺ μεθυσμένος. Ἕνας φταχὸς μεθυσμένος. Τώρα τὸν ξεμεθοῦν ἐκεῖ πίσω. Δὲν θὰ ξανάλθῃ πιὰ στὴ σάλλα. Ἔχετε τὸ λόγο μου, ὅτι δὲν θὰ ξαναμπῇ μέσα στὴ σάλλα. Σᾶς παρακαλῶ, καθήσατε... Τί διατάσσετε ; Σαμπάνια, οὔζο, κονιαλίγ ;

Ἡ νέα τὸν εἶχεν ἀγκαλιάσει καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Ἐκεῖνος ἔπαυσε νὰ φωνάζῃ κι' ἐκάθισε μουμουρίζοντας σ' ἕνα τραπέζι κοντὰ στὴν ἐξώπορτα καὶ παρήγγειλε σαμπάνια.

—Ἐὰν δὲν εἶναι πρώτης ποιότητος δὲν θὰ τὴν πληρώσω, καταλαβαίνεις ; εἶπε.

Ἔσυρε τὸ κάθισμά του στὸ πλευρὸ τῆς νέας, ἐσήκωσε τὸ σαγῶνι της, μὲ τὸ δάχτυλο ψηλά, χωρὶς ἐκείνη ν' ἀντιστέκεται, καὶ τὴν ἐκύτταξε μέσα στὰ μάτια.

—Νά, ἀγάπη μου, εἶσαι εὐχαριστημένη ;...

Ἡ κόρη ἔγνεψε μὲ χαμόγελο, ἐνῷ τὰ μάτια της τὸν ἐκύταγαν περίλυπα.

—Εἶσαι ἡ ὡραία μου κοῦκλα, εἶσαι ἡ κουκλίτσα μου, τῆς ἔλεγεν ἐκεῖνος, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶσαι περισσότερο χαρούμενη. Ξέρεις, ἡ ἱστορία ποὺ μοῦ εἶπες γιὰ τὰ φρόνιμα κορίτσια, εἶναι πολὺ καλὴ γιὰ τὴν ἀρχή, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἐξακολουθῆς νὰ κάνῃς τὴν ἅγια. Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω.

Ἡ κόρη ἔγνεψε πάλι πειθήνια. Ἔπιναν κρασὶ καὶ ἐκεῖνος στριμωγνόταν ἐπάνω της.

Πίσω στὸ παραβάν, ὁ Ἴλιτς, μὲ κρεμασμένα χέρια καὶ ἄτακτα βρεμμένα τὰ μαλλιά, εἶχε ξεμεθοῦσι, ἀλλὰ τὸ κεφάλι του τὸν πονοῦσε, σὰν νὰ τῶσφιγγε ἕνας βαρὺς σιδερένιος κλοιός. Ὁ Νέλγιν τοῦ μιλοῦσε σὰν σ' ἕνα μικρὸ παιδὶ καὶ ἐκεῖνος τὰ παραδεχόταν ὅλα.

—Καλά, πᾶμε. Τώρα ξεμέθυσα.

Ὅταν περνοῦσαν τὴ σάλλα γιὰ νὰ βγοῦν ἔξω, τὰ μάτια τοῦ Ἴλιτς ἔπεσαν πάλι στὴν κόρη, τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ καβαλλιέρος της τὴν φιλοῦσε στὸ λαιμό. Ἐσταμάτησε, ἐνῷ ὁ Νέλγιν τὸν τραβοῦσε. Τώρα ἦσαν δίπλα στὸ ζευγάρι καὶ ὁ Ἴλιτς ξαναστάθηκε. Ἔβλεπε τὴν κόρη στὰ μάτια κι' ἐκείνη τ' ἄνοιγε ὅλο καὶ περισσότερο. Τὸ στόμα του συσπόταν, σὰν νὰ ἤθελε κάτι νὰ εἰπῇ, ποὺ κανεὶς δὲν καταλάβαινε. Μόνον ἡ κόρη φαινόταν νὰ καταλαβαίνῃ. Τί ἤθελε νὰ πῇ ; γιατί ἄοχισε νὰ φωνάζῃ σιγανά, σὰν τὸ θανάσιμα πληγωμένο ζῶο ; Ὁ καβαλλιέρος της ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ εἶδε τὸν Θεόδωρο. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε κατακόκκινο ἀπὸ τὸν θυμό.

—Ἐδῶ εἶσαι ἀκόμα, μεθύστακα ; ἄρχισε νὰ φωνάζῃ στὸν Ἴλιτς. Τί στέκεσαι σὰν κούτσουρο καὶ μὲ κυττᾷς ; Γκρεμοτσακίσου, ἄλλως θὰ φωνάξω τὴν ἀστυνομία.

Ἐφώναζε ἔτσι στὸν Ἴλιτς, ἐνῷ κρατοῦσε τὴν κόρη στὴν ἀγκαλιά του, ποὺ φαινόταν σὰν νεκρή.

—Ἄφησε τὸ κορίτσι, εἶπε τώρα μὲ ἡσυχία ὁ Ἴλιτς.

—Ἔξω !... ἐβρυχήθη τότε ὁ ἄλλος.

Ἡ γροθιὰ τοῦ Ἴλιτς τὸν ἐπέτυχε στὸ πρόσωπο. Ἐσήκωσε τὸ μπράτσο του γιὰ νὰ προφυλαχθῇ, ἀλλὰ ἡ γροθιὲς ἔπεφταν ἐπάνω του σὰν βροχή. Ὁ Νέλγιν καὶ οἱ ἄλλοι ἐκοπίαζαν νὰ συγκριτήσουν τὸν Ἴλιτς, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν. Εἶχεν ἄξαφνα ἀποκτήσει δύναμι γίγαντος καὶ κτυποῦσε τὸν ξένο μανιασμένος, χωρὶς νὰ βγάζῃ μιλιά.

Μόνον ὅταν ἔφθασεν ἡ ἀστυνομία ἄφησε νὰ τὸν πιάσουν, χωρὶς νὰ φερῃ τὴν παμμικραν ἀντίστασι. Ὁ ξένος ἔβριζε καὶ παρεπονεῖτο. Εἶχε ἕνα μάτι μαῦρο ἀπὸ τὸ ξύλο καὶ ὁ μονύελός του εἶχε γίνῃ συντρίμματα. Ἐτράβηξαν τὸν Ἴλιτς στὸ τμῆμα καὶ ὁ Νέλγιν ἐπῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι του στενοχωρημένος. Καθὼς ἐπήγαινε, εἶδε δίπλα του τὴν νέαν ποὺ ἦταν στὸ καπηλειὸ κι' ἐκείνη ἄρχισε νὰ τοῦ μιλᾷῃ, ἐνῷ ἔκλαιγε σιγανὰ καὶ ἀδιάκοπα

❁

Ἡ ὑπόθεσις δὲν ἦταν καὶ τόσον εὐχαριστη γιὰ τὸν Θεόδωρο Ἴλιτς. Στὴ δίκη ὅλοι οἱ μάρτυρες κατέθεσαν ὅτι δὲν ἦταν μεθυσμένος ὅταν ἐπιάστηκε μὲ τὸν ξένο γιὰ δεύτερη φορά. Ὁ κατηγορούμενος ἐσιωποῦσε σ' ὅλες τὴς ἐρωτήσεις τοῦ δικαστοῦ. Τελευταῖος ἀπ' ὅλους τοὺς μάρτυρας ἐξητάσθη ὁ Νέλγιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ πῇ περισσότερα. Ὁ δικαστὴς ἐπεράτωσε τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, ἀγανακτισμένος ἀπὸ τὴν πεισματώδικη σιωπὴ τοῦ κατηγορουμένου, ὅτε ὁ Νέλγιν ἐζήτησε κάτι νὰ προσθέσῃ ἀκόμη, καὶ εἶπεν ὅτι ὁ Θεόδωρος Ἴλιτς ἐγνωρισε στὸ κοριτσι ποὺ εἶχεν ὁ ξένος καὶ διεσκέδαζε τὴν ἀδελφή του Ναταλία.

Ὁ σωφὲρ Θεόδωρος Ἴλιτς κατεδικάσθη σὲ φυλάκισι ὀκτὼ ἡμερῶν, ποὺ συνεχωνεύθη μὲ τὴν προφυλάκισίν του καὶ ἔτσι ἀφέθη ἐλεύθερος μετὰ τὸ τέλος τῆς δίκης.

Ἀπὸ τὸ δικαστηριο ἐτράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του, μὲ σκυμένο κεφάλι. Ἔβρεχε τάλι τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ἐνῷ προχωροῦσε, τὸν ἐπλησίασε μιὰ γυναῖκα κι' ἐλάδιζε πλάϊ του, χωρὶς νὰ μιλήσῃ. Οὔτε ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταζε. Ἀφοῦ ἐπροχώρησαν πολὺ διάστημα σιωπηλοί, ἐκείνη τοῦ ἐψιθύρισε :

—Θεόδωρε... δὲν ἤξερα ὅτι ὑπάρχεις στὴ ζωή...

—Καλλίτερα νὰ μὴν ἐζοῦσα, παρὰ νὰ σὲ συναντήσω σὲ τέτοια κατάστασι, τῆς ἀπήντησεν ἀπότομα.

—Πάρε με μαζί σου, Θεόδωρε. Θὰ σὲ περιποιοῦμαι, θὰ σοῦ φιάχνω τὸ δωμάτιο, θ' ἀνάβω τὴ φωτιὰ νὰ τὸ βρίσκεις ὅταν ἔρχεσαι ζεστό. Ἐὰν θέλεις, φυσικά.

Δὲν τῆς ἀπήντησε κι' ἐπροχώρησαν σιωπηλοί. Ἅμα ἔφθασαν στὸ σπίτι του, ἐκείνη ἐστάθηκε. Στὰ κόκκινα μάγουλά της κυλιόντουσαν δάκρυα.

—Συγχώρησέ με, ἄρχισε πάλι νὰ τοῦ λέγῃ. Σ' ἔκανα νὰ πᾷς φυλακή.

Ἐκεῖνος τῆς ἐχαμογέυασε περίλυπα.

—Ἔχω καὶ ἄλλοτε καθήσει στὴ φυλακή. Ναί, ἔκανα παντοῦ.

—Ἔλα μαζί μου, λοιπόν, τῆς εἶπε μετὰ μία στιγμή, κυττάζοντάς την στὰ μάτια. Καὶ ἀφοῦ τὴν εἶδε νὰ διστάζῃ, τὴν ἀγκάλιασε μὲ τὸ μπράτσο του. Τὸ κεφάλι της ἀκούμπησε στὸ στῆθός του.

—Ἔλα λοιπόν, ἀδελφοῦλα μου, τῆς εἶπε.

Καὶ ἔτσι ἀγκαλιασμένοι ἀνέβαιναν τὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ....

ΓΚΡΕΤΑ ΟΥΓΧΕΛΜ

ΑΙ ΑΔΙΚΙΑΙ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΑΝΑΠΗΡΟΙ

Τὸ ἀριστούργημα ἑνὸς τυφλοῦ καλλιτέχνου.—Ὁ ἐξηγηριωμένος λέων.—Ἕνας μονόχειρ μουσικοσυνθέτης.—Ὁ ζωγράφος ποὺ ζωγραφίζει μὲ τὰ πόδια.—Ὁ «ἄνθρωπος κορμός».—Μερικὰ περίεργα περιστατικά.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι καὶ ἡ φύσις ἔχει μερικὰς ἰδιοτροπίας π.χ. τοῦ νὰ μᾶς παρουσιάζῃ ἀνθρώπους ἄχειρας ἢ κεφαλάλους κλπ. Ἐπίσης ὅμως εἶναι γνωστὸν ὅτι τοὺς δυστυχεῖς τούτους ἡ ἰδία ἔχει προικίσει μὲ ἰσχυροτάτην θέλησιν πρὸ παντὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἔχει ἀναπληρώσει τὴν φυσικήν των ἔλλειψιν διὰ τῆς τελειοποιήσεως τῶν λοιπῶν ὀργάνων τοῦ σώματός των. Οὕτως εἰς ἕνα τυφλὸν εὑρίσκονται εἰς μέγιστον βαθμὸν ἀνεπτυγμένα τὰ αἰσθήματα τῆς ἀφῆς καὶ τῆς ἀκοῆς, οἱ δὲ μονόχειρες συνήθως ἔχουν τεραστίαν ἀντοχὴν εἰς τὴν μοναδικήν των χεῖρα.

❁

Ὁ Ἰωάννης Γκονέλλι, διάσημος Ἰταλὸς γλύπτης τοῦ ΙΖ΄ αἰώνος, ὅστις κατεσκεύασε τὰς προτομὰς τοῦ Δουκὸς δὲ Γκονζάγκ καὶ τοῦ Πάπα Ὀρβανοῦ τοῦ Η΄ ἦτο τυφλός. Περὶ τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τοου κατόπιν ὀδυνηρᾶς ἀσθενείας ἀπώλεσε τὴν ὅρασιν. Ἐν τούτοις δὲν ἀπεθαρρύνθη. Ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον του μετὰ θάρρους καὶ ἐπέτυχε τὸ ὑπεράνθρωπον ἀληθῶς ἔργον τοῦ νὰ ἀντιγράψῃ διὰ τῆς γλυφίδος πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔβλεπε!

Ἀνάλογόν τι ἐπέτυχε πρό τινων ἐτῶν καὶ ὁ τυφλὸς γλύπτης Βιδάλ. Οὗτος διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὰς καμπυλότητας τοῦ σώματος τοῦ λέοντος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κλωβὸν του καὶ περιφέρων χαϊδευτικὰ τὴν χεῖρα του ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ θηρίου ἠδυνήθη νὰ σπουδάσῃ τὴν σωματικὴν διασκευὴν τοῦ μοντέλου του. Μετὰ τινα χρόνον πάντες ἔμενον ἔννοοι πρὸ τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ τυφλοῦ καλλιτέχνου «Ὁ ἐξηγριωμένος λέων». Τὸ ἄγαλμα τοῦτο, κατὰ τὴν ὁμολογίαν πάντων σχεδὸν, εἶναι ἡ τελειοτέρα ἀπεικόνισις τοῦ βασιλέως τῶν ζώων.

❁

Ὁ Θεόφιλος Δεβούκον τριετὴς ἔτι ἐστερήθη τῆς ὁράσεως. Εἰς ἐπαύξησις δὲ τῶν δεινῶν του ἐν ἡλικίᾳ 7 ἐτῶν ἡ φύσις τοῦ ἐστέρησε τὴν χρῆσιν τῆς δεξιᾶς χειρός. Τυφλὸς καὶ μονόχειρ! Ἐν τούτοις τίς θὰ πιστεύσῃ, ἀπὸ τοῦ 1900, μόλις εἰκοσιπενταετής, διωρίσθη καθηγητὴς τοῦ Ἰνστιτούτου τῶν τυφλῶν τῆς Λίλλης ; Εἶναι συνθέτης ἔξοχος καὶ τὸ σπουδαιότερον ἐκτελεστὴς ἀπαράμιλλος. Κατὰ τὸ 1921 ἔδωκε μίαν συναυλίαν ἐν Παρισίοις, ἥτις ἐξέπληξε τὸν μουσικὸν κόσμον. Ἡ εὐκινησία τῆς μοναδικῆς χειρός του εἶναι ἀπαράμιλλος. Δύναται νὰ ἐκτελέσῃ ἐπὶ τοῦ πιάνου καὶ τὰς πολυπλοκωτέρας μελωδίας χωρὶς νὰ καθίσταται καταφανὲς καθόλου, ὅτι παίζει μὲ μίαν χεῖρα.

❁

Ὁ διάσημος Βέλγος ζωγράφος Κάρολος Φελὸν εἶναι ἄχειρ ἐκ γεννετῆς. Αἱ εἰκόνες του ὅλαι εἶναι ζωγραφισμέναι μὲ τὰ... πόδια! Ἐνθυμεῖται ὅτι ὅτε ἦτο μικρὸς ἡ μήτηρ του τὸν ἐμάνθανε νὰ κόπτῃ ἄνθῃ μὲ τοὺς δακτύλους τῶν ποδιῶν του. Εἰς ἡλικίαν 25 ἐτῶν ἐννόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ εὕῃ μέσον αὐτοσυντηρησίας καὶ ἐτράπη εἰς τὴν ζωγραφικήν, ἂν καὶ ἦτο ὑπὸ σωματικὴν ἐποψιν ὀλίγον κατάλληλος πρὸς τοῦτο. Καὶ πρῶτον κατέγινε μὲ ὑπομονὴν γιγάντιον εἰς τὸ ν' ἀντιγράφῃ τὰς εἰκόνας τῶν καλλιτέρων ζωγράφων, ἰδίως τῶν Φλαμμανδῶν, ἐννοεῖται διὰ τῶν ποδῶν. Τὰ ἔργα ταῦτα ἐπωλήθησαν κυρίως ἐν Ἀμερικῇ, ἥτις ἰδιαιτέρως ἀρέσκεται εἰς παντοειδεῖς ἐκκεντρικότητας. Τῷ 1886 ἡ Βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας ἠγόρασε μίαν εἰκόνα του καὶ τῷ ἀπένειμε τὸ παράσημον τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος τῆς Ἰσαβέλλας. Ὁμοίως ἀντίμειψε τὴν φιλοπονίαν τοῦ ἀνδρὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας ἀπονείμας εἰς αὐτὸν τὸ παράσημον τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος.

Ὅταν ζωγραφίζει, ἀναφέρει ὁ χρονογράφος, τοποθετεῖ τὸ σκαμνί του εἰς τοιαύτην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ὀθόνης, ὥστε νὰ δύναται ν' ἀνυψώνῃ ἐλευθέρως τὸν δεξιόν του πόδα, δι' οὗ ζωγραφίζει, εἰς τὸ ὕψος τῆς εἰκόνος. Διὰ τοῦ ἀριστεροῦ δὲ ποδὸς ἀνοίγει τὸ κυτίον τῶν χρωμάτων. Ἀκολούθως περνᾷ τὸν μέγα δάκτυλον τοῦ αὐτοῦ ποδὸς εἰς εἰδικὴν ἐπὶ τούτῳ ὀπὴν τοῦ πυξίου διὰ νὰ δύναται νὰ τὸ κρατῇ. Τὸ πινέλο του τρέχει ἐπὶ τοῦ πίνακος μὲ ταχύτητα ἀράνταστον. Τοὺς πόδας του ὁ Φελὸν νοησιμοποιεῖ ἐπίσης καὶ διὰ τὰς ἄλλας του ἀνάγκας π.χ. νὰ κρατῇ τὸ πειροῦνι, νὰ πίνῃ νερὸ κλπ.

❁

Ὁπωσδήποτε οἱ ἀνώτεροι εἶχον τὴν χρῆσιν τῶν ποδῶν τοιλάχιστον. Ἀλλὰ τί θὰ πῇ κανεὶς περὶ μιᾶς τελείως παραλύτου; Φυσικὰ θὰ ὑποθέσετε, ὅτι ἡ ἀπέθανεν ἐξ ἀσιτίας ἢ κατέστη αἰώνιος ἐφιάλτης διὰ τοὺς γονεῖς της. Ἐν τούτοις ὄχι μόνον φορτικὴ δὲν εἶνε διὰ τοὺς τελευταίους τούτους, ἀλλὰ καὶ τὸ μόνον στήριγμά των. Μερικοὶ θὰ νομίσουν, ὅτιν πρόκειται περὶ ἐπαίτιδος. Ἐν τούτοις ἡ κόρη αὐτὴ διατρέφει τὴν οἰκογένειά της ἐργαζομένη, ἀλλὰ διὰ τῆς γλώσσης... καὶ τῶν ὀδόντων πλέον. Ὀνομάζεται Φανὴ Τούνισων καὶ εἶναι Ἀμερικανίς. Κόρη πτωχῶν γεωργῶν καὶ παράλυτος χειρὸς καὶ πόδας ῥάπτει μὲ... τοὺς ὀδόντας! Μὲ τὸν ἴδιο τρόπον κεντᾷ, ζωγραφίζει καὶ μὲ... τὴν γλῶσσαν! Καὶ αἱ εἰκόνες της εἶναι οὐχὶ ἄνευ ἀξίας. Εἶναι ἀληθῆ ἔργα τέχνης καὶ ἡ πόλησίς των ἀνακουφίζει μεγάλως τοὺς γέροντας γονεῖς της. Σημειωτέον ὅτι ἡ γλῶσσα της γράφει καὶ ζωγραφίζει μὲ ταχύτητα χειρὸς ἐξησκημένης.

ΕΝΟΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΣΩΣΣΙΑΣ ΤΟΥ κ. ΝΟΛΛΑΝ

Περπατώντας ὁ κ. Νολλὰν πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὸ περίφημο καφενεῖο τῶν καλλιτεχνῶν μὲ τὶς ταράτσες του ποὺ βούζιαν ἀπὸ τὸν πολυποίκιλο κόσμο. Πλουτίσας ἀπ' τὶς κόλλες καὶ τὰ βερνίκια ζοῦσε ἀπ' τὸ εἰσόδημά του καὶ μποροῦσε κάλλιστα νὰ περιγράψῃ τὸν ἑαυτό του μὲ τοὺς στίχους :

«Τώρα πιὰ μὲ τὸν παρᾶ μου ζῶ,
κι' ὅπου διαβαίνω τὸν σκορπῶ...».

Ζοῦσε λοιπὸν μὲ τὸν παρᾶ του καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ ἄρχισε νὰ παθαίνῃ ἀπὸ ἀνία, γιατὶ πλέον οὔτε τὸ διάβασμα, οὔτε τὸ θέατρο, οὔτε τὰ σπόρ, οὔτε ἡ κοῦρσες, οὔτε καὶ τ' αὐτοκίνητο τὸν προσείλκυον. Στὸν κινηματογράφο ἐσύγχαζε μόνον, καὶ ὅταν δὲν φιλοδωροῦσε τὸν ἑαυτό του μὲ καμμιὰ περιπετειώδη ἀμερικανικὴ ταινία, δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ χαζεύῃ στὸ δρόμο δῆθεν πὼς μελετοῦσε τὰ μνημεῖα τοῦ ἀρχαίου Παρισιοῦ... Ἐκείνη ἡ συγκέντρωσι ὅλου αὐτοῦ τοῦ ποικιλόνυμου κόσμου ποὺ ζε μαζευτῆ σ' ἐκεῖνες τὶς ταράτσες καὶ διηγκονίζετο, ἐνῷ τὰ γκαρσόνια θουρδωδῶς ἔδιναν τὶς παραγγελίες, τὸν τράβηξε. Ἕνα τραπεζάκι ἦταν ἐλεύθερο. Κάθησε.

Τὸ γκαρσόνι μὲ τὸ ἄσπρο σακκάκι παρουσιάσθηκε

— Διατάχτε.

Γιὰ λόγους ὑγείας, ἦταν ἕτοιμος νὰ παραγγείλῃ ἕνα ποτῆρι μεταλλικοῦ νεροῦ, ἀλλὰ κατόπιν σκέφθηκε νὰ γλεντήσῃ λιγάκι. Παρήγγειλε λοιπὸν ἕνα ποτηράκι πορτὸ ποὺ θὰ τὸ κουτσόπινε, ὅταν ἕνας χοντρὸς κύριος μὲ τὶς μαγοῦλες του σταμάτησε αἰφνίδια μπροστά του, τὸν χαιρέτισε ἐδαφαίλως μὲ ἕνα εἶδος συγκινήσεως καὶ μὲ τρέμουσα φωνὴ τοῦ εἶπε :

— Ἀγαπητέ μου μαίτρ...

Ὁ κ. Νολλὰν ἀνατινάχθηκε καὶ ἔγινε τόσο κόκκινος ὅσο καὶ ὁ συνομιλητής του. Σ' ὅλη του τὴ ζωὴ κανεὶς δὲν τὸν εἶχε ἀποκαλέσει ἔτσι, οὔτε οἱ ὑπάλληλοί του, οὔτε οἱ ὑπηρέται του, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του ποὺ τοῦ φερνόταν μὲ πολὺ σεβασμό. Δὲν εἶχε καμμιὰ ἀνάμνησι ἀπὸ κανένα του μαθητὴ ποὺ νὰ εἶχε γαλουχηθῆ μὲ τὶς θεωρίες του. Ὁ ἄλλος ἐξηκολούθησε :

— Τί εὐτυχὴς ποὺ εἶμαι ποὺ σᾶς συναντῶ. Ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἐπιθυμοῦσα νὰ σᾶς γνωρίσω.

— Κύριε, δὲν σᾶς γνωρίζω οὔτε ξέρω τί θέλετε νὰ πῆτε, ἀπήντησεν ὁ κ. Νολλὰν πολὺ ἀνήσυχος.

— Μὲ βρίσκετε λιγάκι ἀκριτόμυθον, ἀγαπητέ μου μαίτρ, ἀλλὰ ὁ μεγάλος μου θαυμασμὸς μ' ἔκανε... ἐτραύλισε.

Ὁ κ. Νολλὰν δὲν ἤξερε ποιὰ στάσι νὰ κρατήσῃ. Θαυμασμό ; Ἦταν μιὰ μεγάλη λέξι, καὶ γιὰ νάμαστε δίκαιοι στὸν πρῶην μεγαλέμπορο, χωρὶς νὰ περιφρονῇ τὸν ἑαυτό του δὲν εὕρισκε κανένα λόγο νὰ τὸν θαυμάζῃ.

«Δὲν εἶμαι ἄσχημος βέβαια, σκέφθηκε, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ τόσο ὡμορφος ποὺ νὰ σκοτώνονται ἡ γυναῖκες γιὰ μένα. Ἔκαμα μὲ πολὺ ἐντιμότητα τὸ καθῆκον μου σὰν οἰκογενειάρχης καὶ διηύθυνα πολὺ καλὰ τὸ ἐμπόριό μου, ἀλλὰ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ περάσω καὶ γιὰ εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος. Ποτὲ δὲν ἔσωσα κανένα μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς μου. Κατὰ τὸν πόλεμο ἤμουνα ἕνας καλὸς στρατιώτης στὴν τρίτη ζώνη... Τότε πρὸς τί ὁ θαυμασμὸς αὐτοῦ τοῦ κρεμανταλᾶ ;»

Ὁ ἄλλος ἐξηκολούθησε τὴν προσφώνησί του :

— Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὸ θάρρος μου, ἀλλὰ θὰ καταλάβετε ὅταν σᾶς πῶ ὅτι εἶμαι ὁ Ἀδαλβέρτος Οὔς, ὁ συγγραφεὺς τῶν «Λουλουδιῶν στὸ γκαζόμετρο» καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα τὸ περιοδικὸν «Ὁ μηνύτωρ τῶν κόκκινων παιδιῶν» μίλησε τόσον ἐπαινετικά. Θὰ τὰ διαβάσατε βέβαια τὰ ποιήματά μου, γιατὶ σᾶς ἔστειλα ἕνα τόμο μὲ μιὰν ἀφιέρωσι στὴν ὁποίαν σᾶς ἐξέφραζα τὸν θαυμασμό μου γιὰ τὸ λαμπρό σας ἔργο.

Ὁ κ. Νολλὰν σκέφθηκε πὼς εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἕναν τρελλό. Νόμισε λοιπὸν πὼς τὸ καλλίτερο ποὺ ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ ἦταν νὰ κολακεύσῃ τὴν ἀδυναμία του.

— Τὰ «Λουλούδια στὸ γκαζόμετρο» ; Ἔ ! βέβαια, τὸ ἐνθυμοῦμαι, μ' ἐνδιέφεραν πολύ.

— Τί εὐχαρίστησι μοῦ κάνετε ἀλήθεια. Σᾶς ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον. Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ πρέπει νὰ καθήσω, τὰ πόδια μου δὲν μποροῦν νὰ μὲ βαστήξουν. Καταλαβαίνετε πιὰ τὴ συγκίνησί μου... Νὰ φανταστῶ πὼς ὁ ποιητὴς τῶν «Νυχτιῶν τῆς Ραγούζας» καταδέχτηκε νὰ κυττάξῃ τὶς φτωχές μου ρίμες. !

—Δὲν παρετήρησες πῶς μὲ κυττάζουν ;

Κατακόκκινος ἀπὸ εὐτυχία ὁ χοντρὸς κάθησε κοντὰ στὸν κ. Νολλὰν ποὺ περίμενε κάτι τὸ καλλίτερο παρὰ νὰ πληρώσῃ διπλὰ ποτά. Αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ γκαρσόνι ἐνεφανίσθη μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα.

— Διατάχτε...

— Μπύρα καὶ μεζέδες, παρήγγειλε ὁ συγγραφεὺς τῶν «Λουλουδιῶν στὸ γκαζόμετρο». Ἐπιτρέπετε μαίτρ ; εἶνε ἡ σειρά μου...

Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς ὁ κ. Νολλὰν δὲν εἶχε νὰ φέρῃ καμμίαν ἀντίρρησιν. Ὁ Οὖς ἀνέπνευσε βαθειὰ καὶ ἐξηκολούθησε :

— Σᾶς παρακαλῶ, πέστε μου μερικοὺς ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ σᾶς ἤρεσαν τὰ «Λουλούδια μου στὸ γκαζόμετρο». Θὰ μποροῦσα νὰ διακηρύξω πὼς ὁ Τιμπούλ - Σοῦζα εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ποιητάς, ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα πνεύματα τῆς ἐποχῆς μας...

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ κ. Νολλὰν κατάλαβε. Μιὰ καταπληκτικὴ ὁμοιότητα ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Τιμπούλ - Σοῦζα, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἤκουσε παρὰ ἀόριστος νὰ γίνεται λόγος. Ἔκοψε λοιπὸν τὴ συνομιλία ποὺ ἄρχισε νὰ τὸν στενοχωρῇ. Ἂν καὶ ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ Ἀδαλβέρτου Οὖς, πλήρωσε τὸν λογαριασμό, ἐπιτρέψας στὸν θαυμαστή του νὰ τοῦ κάνῃ ὅσας ἐπισκέψεις τοῦ ἄρεσαν. Γυρίζοντας στὸ σπίτι του στὴν ὁδὸν Τουρμπεγκὸ παρετήρησε πὼς μερικοὶ διαβάτες τὸν κύτταζαν καθὼς περνοῦσε μὲ μιὰ ἀδιάκριτη ἐπιμονή. Μιὰ πολὺ κομψὴ καὶ ὡραία γυναικοῦλα τὸν χαιρέτισε μὲ μιὰ ὑπόκλισι καὶ μ' ἕνα χαμόγελο. Ἕνας πολὺ καθὼς πρέπει κύριος τὸν χαιρέτισε ἐδαφαίλως.

Ὁ κ. Νολλὰν εἶχε θυμηθῆ καὶ ἄλλες προηγούμενες ἐκδηλώσεις τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Ποτὲ δὲν τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ διαμφισβητήσῃ τὴν ὑπερ αὐτοῦ τιμήν.

Τώρα πιὰ ἤξερε σὲ ποιὸν ἐστρέφοντο αὐτὲς ἡ ἐκδηλώσεις τῆς τιμῆς, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν δυσαρεστοῦσε. Τὰ ἔργα τοῦ ποιητοῦ, ποῦταν ἐπίσης καὶ μυθιστοριογράφος καὶ δραματικὸς συγγραφεὺς, κριτικός, χρονικογράφος. Ἐδιάβασε λοιπὸν ὅλο τὸ ἔργο τοῦ Τιμπούλ - Σοῦζα καὶ ἄρχισε νὰ τρέφῃ βαθὺν σεβασμὸν σ' ἐκεῖνον ποὺ ἦταν σωσσίας του. Θέλησε νὰ δῇ τὸν συγγραφέα καὶ κατόπιν ντύθηκε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν σὰν κ' ἐκεῖνον. Δὲν ὑπῆρχε σ' αὐτὸ ἔλλειψις λεπτότητος. Ὁ οὐρανὸς δὲν εἶχε κάμει αὐτὴν τὴν εὐεργετικὴν ὁμοιότητα ; Κατ' ἀκολουθίαν τιμαὶ καὶ χαιρετισμοὶ τοῦ ἀνήκαν νομίμως. Ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ ἥρωάς του κατοικοῦσε στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ, ἄρχισε νὰ μπαίνῃ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Σὰν Λαζὰρ ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ Ἄμστερνταμ καὶ ὅλοι οἱ γείτονές του ποὺ ἔμπαιναν βιαστικοὶ τὴν ἴδια ὥρα ψιθύριζαν :

— Νὰ ὁ Τιμπούλ - Σοῦζα ποὺ γυρίζει στὸ σπίτι του.

Μὲ πολλὴ ἐπιδεξιότητα ἔστρεφε ἀριστερά, ἔμπαινε στὴν αἴθουσα ἀνομονῆς καὶ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἔξοδο τῆς Ρώμης, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἔλεγαν :

— Νὰ ὁ Τιμπούλ - Σοῦζα ποὺ πηγαίνει στὴν ἐφημερίδα του. Πάχυνε λιγάκι.

Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ παχαίνῃ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Τιμπούλ - Σοῦζα δὲν πάχαινε πραγματικά. Πρὸς τὸν σκοπὸ λοιπὸν αὐτὸν ἄρχισε νὰ κάνῃ σουηδικὴ γυμναστικὴ καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ καλέσῃ ἕνα μασσὲρ ποὺ ἐρχόταν κάθε πρωὶ νὰ τοῦ κάνῃ μασσάζ γιὰ νὰ μικρύνῃ ἡ κοιλιά του.

Ἕνα πρωὶ ρώτησε τὴ γυναῖκα του :

— Δὲν παρετήρησες πῶς μὲ κυττάζουν ;

— Καθόλου. Μᾶς περνοῦν γιὰ τὸν Τιμπούλ - Σοῦζα κ' ἐσένα γιὰ γυναῖκα μου, τίποτε περισσότερο. Καὶ ὅλα αὐτὰ χάρις στὸ μπεμπέ σου ποὺ μοιάζει σὰν δυὸ σταγόνες νεροῦ μ' αὐτὸν τὸν διάσημον ἄνδρα.

Καὶ δέκα λεπτὰ ἀργότερα τὴς ἔδειχνε μπροστὰ σ' ἕνα φωτογραφεῖο ὅλους τοὺς περίφημους ἄνδρες τῆς ἐποχῆς. Ἐκείνη μὲ κρυφὴ περηφάνεια κύτταζε, ἀλλὰ τοῦ εἶπε :

— Ἔχετε μιὰ μικρὴ διαφορά.

— Ὄχι, ὄχι, δὲν κύτταξες καλά.

Δὲν τόλμησε πιὰ νὰ ἀποκαλέσῃ τὸν ἄνδρα της ἠλίθιο. Ἔλεγε τὴν ὁμοιότητα αὐτὴ στὶς φιλενάδες της ποὺ ἔσκαζαν ἀπ' τὸ κακό τους.

Ἀλλὰ ἦλθεν ἡ καταστροφή. Ὁ Τιμπούλ - Σοῦζα πέθανε. Καὶ δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ κ. Νολλὰν ἄκουσε μιὰ μαντινέττα νὰ λέγῃ στὴ φιλενάδα της καθὼς περνοῦσε :

— Γιὰ κύτταξε αὐτόνε... Ὁ Τιμπούλ - Σοῦζα ! Τί διάβολο. ζωντάνεψε ; Ἡ μήπως ὁ θάνατός του ἦταν φάρσα ;

Ὁ κ. Νολλὰν γύρισε βιαστικὰ στὸ σπίτι του. Τὴν ἄλλη μέρα ξύρισε γένεια καὶ μουστάκια, ἄλλαξε ροῦχα καὶ περπατοῦσε δειλά, φοβούμενος μὴ τὸν περάσουν γιὰ βρυκόλακα. Μὰ δὲν ἔζησε πολύ, γιατὶ γάνοντας τὸ γόητρό του ἔχασε καὶ τὸ μοναδικὸ λόγο τῆς ὑπάρξεώς του...

ΚΑΡΟΛΟΣ ΤΟΡΚΕ

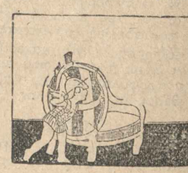

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

Ο ΠΕΘΕΡΟΦΑΓΟΣ

Ἡ ἐμπιστευτικὴ συνεργασία μὲ τὸν διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἡ κ. Γλυκερία ποὺ τὴν διακόπτει.—Ὁ κακοῦργος γαμβρὸς ποὺ δέρνει τὴν νύχτα τὴν πεθερά του.—Αἱ ἀνακρίσεις, ἡ παρακολούθησις καὶ ἡ ἰατρικὴ γνωμάτευσις.—Τὸ εἰσιτήριον γιὰ τὸ...Δαφνί.—Παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Πεθερά !

Ὁ τρόμος, τὸ φόβητρον τοῦ γαμβροῦ, ἡ διαρκὴς οἰκογενειακὴ ἀνησυχία !

Ποιός εἶδε τὸν διάβολο καὶ δὲν φοβήθηκε ! Καὶ ποιός δοκίμασε τὴν γλύκα τῆς πεθερᾶς, ἀπηλλάγη τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου του καὶ δὲν προτίμησε τὸν Γολγοθὰ παρὰ τὸν λεύτερον γάμον, ὅταν συνωδεύετο ἀπὸ πεθερᾶς !

Λοιπόν. Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ ἀνέλαβε νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν ἀνθρωπότητα ὁ φαρμακοποιὸς κ. Χ..... ἐφαρμόζων μίαν πρώτης τάξεως καὶ πρακτικωτάτην μέθοδον, ἡ ὁποία ἐφαρμοζομένη ἐπιτυχῶς ἔχει ἀναφισβητήτως σωτήρια ἀποτελέσματα.

Ἂς ἰδοῦμε λοιπὸν ποιὰ ἡ ἀνθρωποσωτήριος αὐτὴ ἐφεύρεις !

❁

Ἡ ὥρα εἶνε 11η π. μ. καὶ κρατῶντας ἕνα ὀγκωδέστατον φάκελλον ἐγγράφων, βρίσκομαι στὸ γραφεῖον τοῦ κ. διευθυντοῦ γιὰ τὴν καθημερινήν μας ἡμίωρον ἐμπιστευτικὴν συνεργασίαν. Δὲν εἶχε ὅμως καλὰ - καλὰ ἀρχίσει ἡ συνεργασία καὶ διεκόπημεν ἀπὸ τὰ σύρλιάσματα μιᾶς κυρίας, ἡ ὁποία, προφανῶς, φιλονικοῦσε μὲ τὸν σκοπὸν ἀστυφύλακα.

—Θέλω τὸν διευθυντή... ἡ... ἡ ! Θέλω νὰ καταγγείλω τὸν ἄτιμο !... τὸν κακοῦργο !... Ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μὲ ὁρμὴν ἕνα ὁλόκληρο θηρίο μὲ μορφὴν ἐξηγριωμένης πεθερᾶς !!

—Πάλι τὰ ἴδια κ. Γλυκερία ; ἠρώτησεν ὁ διευθυντὴς ἅμα τὴν ἀντίκρυσε.

—Κύριε διευθυντά μου, ἄχ... πάλι κύριε διευθυντά... πάλι... ὁ κακοῦργος, στὸν ὕπνο μὲ τέλεψε... στὸν ὕπνο... Ποὺ νὰ τὸν τελέψῃ ἡ μαύρη πλάκα... Νὰ μὴν ἰδῇ ἄσπρη ἡμέρα !!...

—Κυρία Γλυκερία, τῆς ἀπήντησεν ὁ διευθυντής, γιὰ νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ δουλειὰ θὰ ἀναθέσω στὸν κύριον ἀπὸ δῶ — καὶ μὲ ὑπέδειξε — τὴν ὑπόθεσιν μὲ αὐστηρὰ παραγγελία νὰ τὴν ἐκκαθαρίσῃ ἐντὸς 10 ἡμερῶν.

—Πέρασε λοιπὸν, κ. Γλυκερία, στὸ ἄλλο γραφεῖον καὶ περίμενε, τῆς εἶπα, ὅταν δὲ ἐπῆγα μέσα μοῦ ἐξέφρασε μὲ πόνο τὰ παράπονά της.

Παρεπονεῖτο λοιπὸν ὅτι ὁ γαμβρός της φαρμακοποιὸς κ. Χ..... κάθε βράδυ τῆς τὶς βρέχει καθ' ὃν χρόνον κοιμᾶται, μὲ ἕνα βοῤβοῦλα μαῦρον.

—Δὲν φανᾶξεις νὰ σ' ἀκούσῃ ἡ κόρη σου νὰ σὲ βοηθήσῃ ; Αὐτὴ μοῦ λέγει ὅτι ποτὲ δὲν εἶδε τὸν ἄνδρα της νὰ σὲ κτυπᾷ, τῆς εἶπα, ἀπαντῶν στὰ παράπονά της.

—Ἂχ παιδί μου, αὐτός, ὡς ποὺ νὰ νοιώσω καλὰ - καλά, μ' ἔχει σαπίσει στὸ ξύλο καὶ ἡ στὸ κρεββάτι του πέφτει, ἢ στὸ γραφεῖο του καὶ ἐργάζεται, ἀτάραχος παιδάκι μου !

—Χωρὶς προηγουμένην ἀφορμήν, εἶνε δυνατὸν ἕνας μορφωμένος ἄνθρωπος νὰ κάνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ;

—Ἂχ γυιέ μου, αὐτοὶ οἱ μορφωμένοι κάνουν καλὰ τὶς δουλειές τους !

—Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐγὼ θὰ ἐγκατασταθῶ στὸ κάτω πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ σας. Θὰ τὸ γνωρίζῃς μόνον ἐσὺ καὶ εἰς πρώτην στιγμὴν, ἀφοῦ καταρθώνῃς καὶ ἀφίνῃς τὴν πόρτα ἀνοικτή, θὰ φωνάξῃς, θὰ σὲ ἀκούσω καὶ θάρθω νὰ τὸν συλλάβω ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Τὰ πράγματα κανονίστηκαν ἔτσι, διότι ἡ ἀνάκρισις οὐδὲν ἀπεκάλυψεν. Ὁ γαμβρὸς ἰσχυρίζετο ὅτι συκοφαντεῖται ἀπὸ τὴν πεθερά του, ἡ ὁποία εἶνε... τρελλὴ καὶ παρακαλοῦσε νὰ τὸν ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸ μαρτύριον αὐτὸ τῆς ζωῆς του. Ἡ κόρη ἐπίσης προσέθετεν ὅτι οὐδέποτε ἀντελήφθη τι. Ὁ κ. ἰατροδικαστὴς ὅστις ἐξήτασεν ἐπανειλημμένως τὴν κ. Γλυκερίαν, δὲν διεπίστωσε... κακώσεις.

Ἀπέμενεν ἡ παρακολούθησις νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον. Ἐγκατεστάθην λοιπὸν εἰς ἕνα διαμέρισμα τῆς οἰκίας καὶ ἀνέμενε τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐκδηλωθοῦν. Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἡ φωνὲς τῆς κ. Γλυκερίας μὲ ὡδήγησαν εἰς τὸν κοιτῶνα της, ὅπου τὴν βρῆκα ὀδυρομένην, ὅτι ἐδάρη αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπὸ τὸν γαμβρόν της.

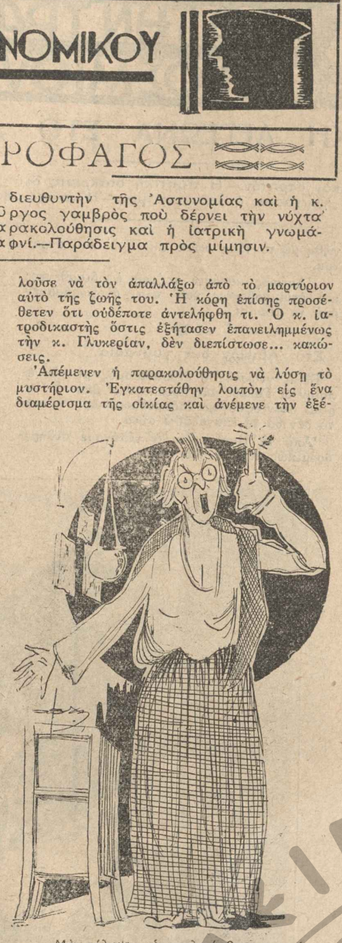

—Μὲ τέλεψε, ὁ παλιάνθρωπος, ὁ κακοῦργος !...

Τὸ γεγονὸς ὅμως ἦτο ἀπίστευτον καὶ τοῦτο διότι ὁ γαμβρός της εὑρέθη κοιμώμενος μετὰ τῆς συζύγου του, ἡ ὁποία πόλις εἶχεν ἀφυπνισθῆ χωρὶς νὰ ἀντιληφθῇ τίποτε.

Ἤμουν βέβαιος τώρα ὅτι ἡ κ. Γλυκερία δὲν ἦταν καλὰ καὶ ἀσφαλῶς ὄνειρα θὰ ἦτο τὸ ξυλοκόπημα, παρ' ὅτι οἱ πόνοι τὴν ἠνάγκαζον νὰ γογγύζῃ !

Ἡ πρώτη μου ἀπόπειρα ἄρχιζε νὰ μοῦ δημιουργῇ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ ἄτυχης γαμβρὸς εἶχε δίκαιον : ἡ πεθερά του δὲν τὰ ἔλεγε καλά !

Μετὰ τριήμερον ἐπανελήφθη τὸ αὐτό, ἀλλὰ καὶ πάλι βρῆκα τὴν κ. Γλυκερίαν κλαίουσαν τὸν δὲ γαμβρὸν στὸ γραφεῖον του ἐργαζόμενον μὲ τὴν σύνταξιν ἑνὸς βιβλίου.

Μπῆκα στὸ γραφεῖον του ὅπου διεπίστωσα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ἀπολύτως ἥσυχος, μὴ παρουσιάζων μηδὲ τὴν ἐλαχίστην ταραχήν, τὸ δὲ χειρόγραφόν του ἐξετασθὲν εὑρέθη μὲ νωπὴν τὴν μελάνην καὶ ὁ ἐγγεγραμμένος χῶρος τοῦ χάρτου ἀρκετός, ὥστε νὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ μετεκινήθη τοὐλάχιστον ἀπὸ ¼ τῆς θέσεώς του.

— Κύριε φαρμακοποιέ, μὲ συγχωρεῖτε, τοῦ εἶπα. Ἐπείσθην πλέον ὅτι πρόκειται περὶ παράφρονος καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσω στὸ μέλλον.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κ. ἀστυνομικέ, θὰ ἤθελα ὅμως τὴν ἐνίσχυσίν σας, ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὸ βάσανο αὐτό. Δὲν μὲ ἀφίνει νὰ ἐργασθῶ, διαβάλλει συνεχῶς τὴν καϊμένη τὴν γυναῖκα μου, μοῦ λέγει νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τόσα ἄλλα. Καὶ τὸ τρομερώτερον, ποὺ σηκώνει τὴν γειτονιὰ στὸ πόδι κάθε βράδυ!

— Θὰ ὑποβάλω ἔκθεσιν στὸν διευθυντὴ καὶ θὰ στείλω τὸ μεσημέρι τὸν ἰατρό νὰ τὴν ἐξετάσῃ, τοῦ εἶπα καὶ ἀπῆλθα.

Ἀφοῦ συνέταξα τὴν ἔκθεσίν μου, ὅτι ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀστυνομικῆς πλευρᾶς παρουσιάζει... παράφρονα γυναῖκα. συνωμίλησα μὲ τὸν ἰατρόν, ὅστις θὰ τὴν ἐξήταζε.

Πράγματι ἐξητάσθη ἀπὸ τὸν ἰατρὸν εἰς στιγμὴν κρίσεως, ὡς μοῦ εἶπε καὶ ἐγνωμάτευσεν ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ ψυχιατρεῖον.

Ἡ γνωμάτευσις παρελήφθη ὑπὸ τοῦ ὑποφαινομένου καὶ δύο ἀστυφυλάκων καὶ ὅλοι μετέθημεν πρὸς μεταγωγὴν τῆς κ. Γλυκερίας εἰς τὸ Δαφνί. Ὅταν ὅμως τῆς ἀνεκοίνωσα τὴν ἀπόφασιν εὑρέθην πρὸ τοῦ ἐξῆς περιέργου. Ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ἱκετεύῃ τὸν γαμβρόν της νὰ τὴν προστατεύσῃ, ὁρκιζομένη ὅτι οὐδέποτε θὰ τὸν ἠνόχλει εἰς τὸ μέλλον.

— Λυπήσου με, ἐφώναζε, μὲ τιμώρησες ἀρκετά, δὲν ἀρκεῖ τὸ ξύλο κατώρθωσες νὰ μὲ κλείσῃς καὶ στὸ τρελλοκομεῖο ;

Καὶ γονυπετήσασα ἤρχισε νὰ τοῦ φιλῇ τὰ πόδια.

Ἡ σκηνὴ ὁμολογῶ ὅτι μὲ συνεκίνησεν ἀρκετά, ἄρχισα δὲ νὰ πιστεύω ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ κάθε ἄλλο παρὰ τρελλὴ ἦτο. Ἐν τούτοις ὅμως εἶχα γνωμάτευσιν τοῦ ἰατροῦ καὶ ἔπρεπε νὰ τὴν ἐκτελέσω. Τὰς σκέψεις μου φαίνεται ἀντελήφθη ὁ κ. Χ....., ὅστις μὲ πῆρε στὸ γραφεῖον του, κλείδωσε τὴν πόρτα καὶ μοῦ εἶπε :

— Ξεύρετε, δὲν εἶνε τρελλή, καὶ εἶνε γεγονὸς ὅτι τὴν κτυποῦσα τὴν νύκτα γιὰ τὰ βάσανα ποὺ μοῦ ἔκανε τὴν ἡμέρα.

— Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν. κύριε, ἐνῷ σᾶς παρηκολούθησα.

—Δὲν ἀμφιβάλλω γι'αὐτό, ἀλλὰ καὶ σεῖς, παρὰ τὴν ἱκανότητά σας ἐξηπατήθητε, χάρις εἰς τὴν μεθοδικότητα νὰ τὴν κτυπῶ στὸν ὕπνο καὶ σύντομα, ὥστε σὲ 5΄ λεπτὰ νὰ βρίσκωμαι κάπου, ποὺ θὰ ἤμουν δικαιολογημένος.

— Καλά, ἐμένα μὲ ἐξαπατήσατε, τοῦ εἶπε, ἀλλὰ τὸν κ. ἰατροδικαστήν ;

— Μὰ φίλε μου, ἰδοὺ μὲ τὶ τὴν χτυποῦσα. Ἦτο δυνατὸν νὰ κάμῃ ἡμόλωπας ἢ τραύματα ;

Καὶ σὲ μιὰ κίνησι ἄνοιξε ἕνα σανίδι τοῦ γραφείου του καὶ μοῦ ἐνεχείρισε μία κάλτσα γεμάτη μὲ λεπτὴν θαλασσίαν ἄμμον !

Συμῆτησιν τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπιδέχετο περισσότερον. Τὰ περιστατικὰ ἦσαν πειστικότατα, γι' αὐτὸ καὶ ἐπεχείρησα νὰ σχίσω τὴν γνωμάτευσιν τοῦ ἰατροῦ.

— Μή, πρὸς Θεοῦ ! ἐξεφώνησεν ὁ κ. Χ.. καὶ μοῦ ἤρπασε μισοσπαλασωμένο τὸ ἔγγραφον. Θέλετε σεῖς τὴν καταστροφήν μου, προσεθέσε μὲ τόνον ἱκεσίας, τοῦ τόσον συνεβάλλατε νὰ σωθῶ ἀπὸ ἕνα μαρτύριον ;

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ, τοῦ εἶπα.

—Ἀδελφέ τὸ ἔγγραφον ! ὁ θὰ ἀποτελῇ ἀπειλὴν ἰσόβιον σὲ κάθε ἀντίδραστν τῆς.... Γλυκερίας μου !

—Δὲν ἔχετε ἀδικον, ἀτίντητα, καὶ ἐξελθὼν τοῦ γραφείου εἶπα πρὸς τὴν κ. Γλυκερίαν, ἥτις μὲ προσέθλεπε μὲ ἱκετευτικὸν βλέμμα :

—Ἔλα, πάλι καλὸς ὁ γαμβρός σου, δὲν ἐπιμένει γιὰ νὰ εἰσαχθῇς σήμερα, παρὰ ὅταν τοῦ ξανακάνῃς τὰ ἴδια. Ἀκοῦς ;

—Μάλιστα, μάλιστα, κύριε ἀστυνόμε... Ὅ,τι μοῦ λέγει θὰ κάνω.

— Χαίρετε.

—Ἀντίο σας, κύριε ἀστυνόμε, εἰς τὸ μέλλον θὰ εἴμεθα δύο καλοὶ φίλοι, μοῦ ψιθύρισε σφιχτοχαιρετῶν με ὁ κ. Χ....

Καὶ ἔκτοτε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς διέρχεται εὐτυχῆ βίον, ὡς μὲ βεβαιοῖ εἰς κάθε συνάντησίν μας, ἐνῷ ἐγὼ σκέπτομαι ἂν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐφαρμόσω τὴν μέθοδον ἐν δεδομένῃ στιγμῇ στὴν σεβαστὴν Ἰουλιάρα.

Ἀεμνήστε Ἀθανασόπουλε, ἂν ἐφήρμοζες ἠὴν μέθοδον... Χ.... θὰ βρισκόσουνα σήμερα στὴ ζωὴ καὶ ἡ Ἄρτεμις στὸ Δαφνί !

Ο ΜΙΣΤΕΡΧΑΟΥΖΕΝ

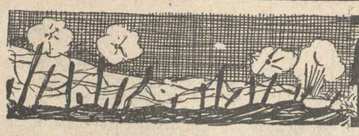

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑΝ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ...

ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΕΓΕΩΝΑ ΣΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Οἱ Ἕλληνες ἐθελονταὶ εἰς τὸν γαλλικὸν στρατόν.—Ἡ τιμητικὴ διάκρισις διὰ τοὺς Ἕλληνας.—Τὸ ἰδιαίτερον σῶμα τῶν Ἑλλήνων.—Τὰ γυμνάσια, ὁ ἐνθουσιασμός.—Ἡ ἀναχώρησις γιὰ τὸ μέτωπον.

Παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν στρατῶν τῆς Ἀντάντ, πλησίον τῶν ἐνθουσιωδῶν Γάλλων καὶ τῶν φλεγματικῶν Ἄγγλων καὶ εἰς τὸ πλάϊ τῶν μυστικοπαθῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν τρομερῶν Τούρκων καὶ τῶν ἡμιαγρίων Ἀφρικανῶν ἐμάχοντο καὶ Ἕλληνες ἐθελονταί. Στὴν ἀρχὴ ἐσχηματίσθη ἡ Ἑλληνικὴ λεγεών. Ἀλλὰ κατόπιν αὐτὴ ἐμισοδιαλύθη. Συγχρόνως ὅμως πολλοὶ Ἕλληνες κατετάχθησαν εἰς τὴν Λεγεῶνα τῶν Ξένων καὶ εἰς ἄλλα σώματα τοῦ μαχομένου κατὰ τῶν Γερμανῶν εἰς τὴν Βόρειον Γαλλίαν καὶ εἰς τὴν Φλάνδραν συμμαχικοῦ στρατοῦ.

Ἔτσι ἐμάχοντο εἰς τὰ χαρακώματα τοῦ Δυτικοῦ μετώπου πολλοὶ Ἕλληνες.

❁

—Ὁ Ἕλλην ἐθελοντής.

Εἶναι ἀληθινὰ πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα ὅλα τ' ἀφορῶντα τοὺς Ἕλληνας ἐθελοντὰς τοῦ Γαλλικοῦ Στρατοῦ. Ἔχουν καὶ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ καὶ ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρουν ἡμᾶς.

Δι' αὐτὸ θὰ παρουσιάσωμεν ἐδῶ τὰς ἀφηγήσεις ἑνὸς Ἕλληνος ἐθελοντοῦ, ποὺ ἐπολέμησεν εἰς τὸ Δυτικὸν μέτωπον ἐπὶ ὁλοκλήρους μῆνας παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Γάλλων.

Καὶ τώρα ἰδοὺ πῶς διηγεῖται ὁ ἴδιος τὰ πράγματα.

❁

—Τὰ ἐθελοντικὰ σώματα.

—Τὰ 12 Αὐγούστου 1914 ἔφθασα εἰς τὴν Μασσαλία. Ἐταξείδευα μαζὺ μὲ ἄλλους Ἕλληνας διὰ τὸ Παρίσι. Ἐπηγαίναμεν ὅλοι μαζὺ ἐκεῖ διὰ νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸν πόλεμον, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχεν ἀρχίσει.

Ἐκείνας τὰς ἡμέρας χιλιάδες ἐθελοντῶν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἐμαζεύοντο εἰς τὸ Παρίσι διὰ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν πόλεμον. Τὸ Φρουραρχεῖον δὲ τοῦ Παρισιοῦ ἐφρόντιζε σιγὰ-σιγὰ νὰ καταταχθοῦν ὅλοι αὐτοί, νὰ ἐνδυθοῦν, νὰ τοποθετηθοῦν εἰς τὰ διάφορα καταρτιζόμενα σώματα καὶ νὰ σταλοῦν εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κατατασσομένους ἦσαν ἐντελῶς ἀγύμναστοι. Ἀλλὰ τὰ σώματα, ὅταν ἀναχωροῦσαν ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἐσταματοῦσαν εἰς διάφορα σημεῖα, ὅπου ἐγυμνάζοντο οἱ ἄνδρες ἐπὶ ὀλίγας ἡμέρας. Καὶ ἔπειτα ὅλα τὰ σώματα ἔσπευδον εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός.

❁

—Ἡ ἑλληνικὴ λεγεών.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐσχηματίσθη καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Λεγεών.

Ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κ. Βαλσαμάκη, τοῦ γνωστοῦ Ἕλληνος τοῦ Παρισιοῦ, καὶ μὲ τὴν ὁδηγίαν τῶν Γαλλικῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν ἐσχηματίσθη ἡ Ἑλληνικὴ Λεγεών.

Κατ' ἀρχὰς, ἡ Ἑλληνικὴ Λεγεὼν ἀπετελεῖτο ἀπὸ 350 ἄνδρας. Ἤτο δηλαδὴ, ὅταν ἐσχηματίσθη, ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο σῶμα. Ἀλλὰ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὰ πλέον ἀνόμια στοιχεῖα. Σπουδασταί, γκαρσόνια καὶ ἄλλοι ἐργατικοὶ ἄνθρωποι ἦσαν μαζὺ ἀνακατεγμένοι.

Ἡ Ἑλληνικὴ Λεγεὼν ὅταν ἐσχηματίσθη ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τοὺς Γάλλους μὲ τὰς καλλιτέρας διαθέσεις καὶ μ' ἐνθουσιασμὸν ἀληθινόν. Δι' αὐτό, ἐνῷ οἱ ξένοι ἐθελονταὶ κατετάσσοντο συνήθως εἰς τὴν Λεγεῶνα τῶν Ξένων, ἡ Ἑλληνικὴ Λεγεών, ὅλως ἐξαιρετικῶς, προσεκολλήθη εἰς τὸ 15ον σῶμα τοῦ ταχτικοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ. Οὕτω οἱ Ἕλληνες ἐθελονταὶ ἐτέθησαν εἰς ἀνωτέραν μοῖραν ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς μονίμους στρατιώτας τῆς Λεγεῶνος τῶν Ξένων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς ἐθελοντάς, οἱ ὁποῖοι ὁμοίως ἐτοποθετήθησαν εἰς τὴν Λεγεῶνα τῶν Ξένων.

Τὴν 22αν Σεπτεμβρίου λοιπὸν ἡ Ἑλληνικὴ Λεγεὼν ἦτο τελείως κατηρτισμένη καὶ ἡνώθη μὲ τὸ 15ον σῶμα τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ.

Ἀμέσως κατόπιν τούτου ἐφοδιασθέντες καὶ ἐτοιμασθέντες καθ' ὅλα, ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὸ Παρίσι.

❁

Στὸ Ἀβινιὸν διὰ γυμνάσια.

Εἶναι γνωστὸς ὁ ἐνθουσιασμὸς μὲ τὸν ὁποῖον οἱ Γάλλοι μᾶς προέπεμψαν ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅταν ἐφεύγαμε σιδηροδρομικῶς. Δι' αὐτὸ δὲν θὰ τὰ ἐπαναλάβω αὐτά.

Ἀπὸ τὸ Παρίσι λοιπὸ νεπήγαμε σιδηροδρομικῶς εἰς τὸ Ἀβινιόν.

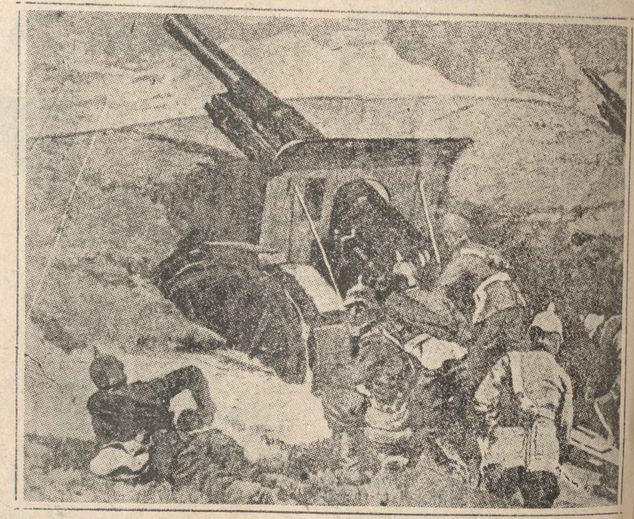

Ἀπὸ τὴν προετοιμασίαν τῆς Γερμανικῆς ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ Βερντέν. Δρᾶσις τοῦ πυροβολικοῦ.

Εἰς τὰ γύρω τῆς πόλεως αὐτῆς φρούρια μᾶς ἐγκατέστησαν καὶ ἄρχισαν ἀμέσως νὰ μᾶς γυμνάζουν.

Ἐκεῖ ἐκαθίσαμε μερικὲς ἡμέρες νὰ γυμναεθῶμεν πρὶν πᾶμε εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός. Μᾶς ἐδίδαξαν λοιπὸν τὴν χρῆσιν τοῦ γαλλικοῦ ὅπλου καὶ μερικὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα γυμνάσια παρατάξεως.

Αἱ ἡμέρες τῆς ἐκεῖ διαμονῆς μας ἦσαν ἀρκετὰ βαρειές.

Ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ ἐμέναμε κλεισμένοι μέσα εἰς τὰ φρούρια καὶ κατεγινόμεθα μὲ τὰ γυμνάσια. Καὶ ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἐπολεμοῦσαν, ἐμεῖς ἐμέναμε κλεισμένοι καὶ περνῶντες αὐτὴν τὴν μονότονον ζωήν. Δι' αὐτό, εἴμεθα ἀρκετὰ στενοχωρημένοι.

Ἐν τούτοις κατὰ τὸ βράδυ μᾶς ἄφιναν ὀλίγον ἐλευθέρους. Καὶ τότε ἐκατεβαίναμε καὶ στὴν πόλιν τῆς Ἀβινιόν.

Εἶναι δὲ ἡ Ἀβινιὸν παλαιὰ πόλις. Ἔχει ὡραῖα φρούρια γύρω-γύρω, τὰ ὁποῖα ἐκτίσθησαν ἀπὸ κάποιον πάπαν. Ἀκόμη ὑπάρχει ἐκεῖ καὶ ἕνα παλάτι, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται: Ἀνάκτορον τοῦ Πάπα.

Καὶ αὐτὸ ὅμως τὸ παλάτι ἔχει μεταβληθῆ εἰς στρατῶνα. Ἔμεναν καὶ ἐκεῖ μέσα στρατιῶται τοῦ 15ου σώματος τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ.

Ὅπως σᾶς εἶπα λοιπὸν ἡ ζωή μας στὸ Ἀβινιὸν ἦτο πολὺ μονότονος. Καὶ γρήγορα ἀρχίσαμε νὰ στενοχωροῦμεθα.

—Πότε τέλος πάντων θὰ πάμε νὰ πολεμήσουμε; ἐρωτοῦσαμε...

— Πότε θὰ βγοῦμε καὶ ἐμεῖς στὴν γραμμή;

—Γιατὶ μᾶς κρατοῦν κλεισμένους ἐδῶ μέσα;

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας, ἐθεωρήθη ὅτι ἔλληξεν ἡ στρατιωτική μας προπαίδευσις καὶ ἀπεφασίσθη νὰ πάμε κ' ἐμεῖς στὴ γραμμὴ τοῦ πυρός.

Μὲ χαρὰ καὶ μὲ φωνὲς ἀγαλλιάσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐδεχθήκαμε ὅλοι μας τὴν εὐχάριστη εἴδησιν.

—Τέλος πάντων θὰ πολεμήσουμε κ' ἐμεῖς! εἴπαμε.

❁

ΕΙΣ ΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ : Ἡ πρώτη μάχη στὸ Σαμεσοῦ.—Τὰ προχώματα τῆς Διξμούνδης.—Σὰν σπίτια,ἀλλὰ κρῦο! Τί ἔτρωγαν.—Τὰ περιεργότερα πράγματα τῆς Λεγεῶνος τῶν Ξένων.—Πᾶσα φυλή !—«Γιὰ τὴν «γκαμὲλ» ἤρθατε ;»—Οἱ Ἰταλοὶ ποὺ παίζουν μπόξ. Ἡ μάχη τοῦ Μάρνη κλπ.

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRI FALK

Η ΜΙΣ ΛΑΝΓΚΛΥΜΕ !

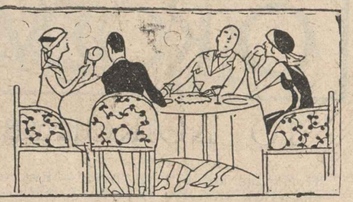

Ἡ ἱστορία ποὺ θὰ σοῦ διηγηθῶ, ἀγαπητέ μου, εἶνε ἀληθινή, ἐπειδὴ συνέβηκε τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤμουνα βοηθὸς τοῦ Φαριγκούλ. Ἐκεῖνος δέχθηκε νὰ γυρίσῃ ἕνα φίλμ γιὰ λογαριασμὸ μιᾶς καινούργιας ἑταιρείας. Ἀνάμεσα στὴς γυναῖκες ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παίξουν παρουσιάστηκε καὶ μία... "Α, φίλε μου ! . "Αμα μοῦ χαμογέλασε ἔννοιωσα κάτι σὰν σκοτοδίνη : ἦταν θαῦμα, ὄνειρο ! "Ενα κορμὶ θεᾶς καὶ ἕνα κεφαλάκι μελαχρινὸ, μὲ μάτια πρασινωπά, μὲ κοντὰ γυαλιστερὰ μαλλιά, χαριτωμένη! "Εξω ἀπ' ὅλ' αὐτά, ντυμένη μὲ τὴν τελευταῖα λέξι τῆς μόδας -καὶ ξέρεις πόσο τώρα τὸ καλὸ ντύσιμο εὐνοεῖ τὴν γυναῖκα ! Μὲ γνωρίζεις δά, δὲν εἶμαι κανένας γυναικᾶς ἐγώ, μὰ βλέποντας μιὰ τόσο ὄμορφη κοπέλλα, ταράχτηκα : ἕνα σὲξ-ἀππὴλ πρώτης τάξεως. Πέρνοντας ἕνα ὄφος ἀδιάφορο, τὴν πλησίασα—βρισκόμασταν μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ στούντιο—καὶ τὴ ρώτησα:

—Παίζατε ἄλλοτε στὸν κινηματογράφο, δεσποινίς ;

—"Οχι, μοῦ εἶπε. κύριε Μοριλώ (ἤξευρε τ' ὄνομά μου, αὐτὸ μ' ἐκολάκευε), ἐνδιαφέρομαι ὅμως πάρα πολὺ γιὰ τὸ κάθε τί ποὺ ἀφορᾷ τὸ σινεμά... Καὶ ἐπειδὴ ἔχω ἀνάγκη νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου...

Λέγοντας αὐτὰ ἀναστέναξε, ρίχνοντας ταὐτοχρόνως ἕνα λαθραῖο βλέμμα γεμᾶτο πικρία στὸ φόρεμά της... Παρακολουθῶντας καὶ ἐγὼ τὴ ματιά της, παρετήρησα πῶς τὸ κομψὸ φουστάνι της ἦταν τριμμένο ἀρκετὰ καὶ σκισμένο σὲ μερικὰ μέρη....

—Εἶσθε ξένη, δεσποινίς ;

—Ὦ ! εἶπεν ἐκείνη χαμογελῶντας, πῶς τὸ καταλάβατε αὐτό ;

—Ἀπὸ τὸ ἀξάν σας. Ἀμερικανίδα ;

—Ναί, μιὰ φτωχὴ Ἀμερικανίδα, μόνη, χαμένη στὰ πεζοδρόμια τοῦ Παρισιοῦ.

—Φτωχή ; εἶπα ἐγώ, κλείνοντας ἐλαφρὰ τὸ μάτι... "Ετσι ὄμορφη καθὼς εἶσαστε !..

—Φτωχή, μὰ ἠθική, κύριε Μοριλώ.

—Θὰ προσπαθήσουμε λοιπὸν νὰ σᾶς ἀμειφθοῦμε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο, εἶπα ἐγὼ ὑποκλινόμενος ἱπποτικώτατα.

Ἐκείνη μ' εὐχαρίστησε μ' ἕνα χαμόγελο, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ μὲ νικοῦσε, ὅν ἤμουνα ἕνας ἅγιος.

Δὲν ξέρω ἂν σοῦ ἀνέφερα τὸ φίλμ ποὺ γυρίζαμε : Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ τρία κρανία. "Ἦταν μιὰ ταινία ἀστυνομική. Ἀνέλαβα λοιπὸν νὰ δώσω στὴ μὶς Ντζέσσου Λανγκλυμὲ — ἔτσι λεγόταν ἡ θελκτικὴ προστατευομένη μου— ἕνα μικρὸ χαριτωμένο ρολάκο, τῆς φίλης τοῦ καταδότη ποὺ δολοφονήθηκε μέσα σὲ ἕνα ὕποπτο μπάρ. Ἡ μικρή μου φίλη ἦταν πολὺ προσεχτική, πολὺ ἐργατική καὶ ὑπερβολικὰ πρόθυμη, μπορῶ νὰ πῶ, ἐπειδὴ τὴν τρίτη ἡμέρα καὶ ὅλας τῆς ἐργασίας, μοῦ παραπονέθηκε πῶς ἔμενε πολὺ καιρὸ χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτε.

—Αὐτὸς εἶναι ὁ νόμος τοῦ φίλμ παρλάν, μὲς Ντζέσσου, τῆς ἐξήγησα ἐγώ. Μένετε πολλὲς φορὲς ὀκτὼ ὧρες στὸ στούντιο, ἰδίως γιὰ τοὺς μικροὺς ρόλους, γιὰ νὰ γυρίσετε μονάχα ὀχτὼ δευτερόλεπτα. Τὸ κάτω κάτω τί σᾶς νοιάζει, ἀφοῦ πληρώνεστε :

—Μὲ νοιάζει, ἀποκρίθηκε ἐκείνη μὲ ἕνα ὕφος ἐκνευρισμένο, ἐπειδὴ εἶμαι κατλεσμένη ἀπόψε σ' ἕνα «κοκταίϊλ-πάρτυ» καὶ δὲν θὰ φύγω ἀπὸ τὸ στούντιο παρὰ μονάχα στὴς πεντέμισι.

—Ναί, μωρό μου ! ἀποκρίθηκα ἐγώ εἰρωνικά "Ε, λοιπόν, πηγαίνετε νὰ τὸ πῆτε οὐτὸ στὸν Φαριγκούλ, θὰ δῆτε πῶς θὰ σᾶς δεχθῇ !

—Θὰ τὸ πῶ στὸν Φαριγκούλ, ὅπως τὸ λέγω καὶ σὲ σᾶς, φίλε μου.

Μοῦ πέταξε αὐτὴ τὴν ἀπάντησι μὲ ὕφος ἀγέρωχο, ποὺ δὲν δικαιολογεῖται παρ' ὅταν ἔχῃ κανεὶς δίκαιο. Καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φαριγκούλ, ποὺ συνομιλοῦσε πολὺ ζωηρὰ μὲ τὸν διευθυντὴ τῆς ὑπὸ κατασκευὴν ταινίας.

Λοιπὸν ἡ μὶς Ντζέσσου διευθύνθηκε ψυχρὰ πρὸς τοὺς δύο ἄνδρες, μολονότι προσπάθησα νὰ τὴν συγκρατήσω, στάθηκε ἀ

—Τὴν ὥρα ποὺ μπήκαμε σὲ τόσα ἔξοδα, θὰ μᾶς ἀναγκάσετε νὰ χαλάσουμε τὴ δουλειά ;

νάμεσά τους καὶ πρόφερε μὲ διαυγῆ φωνή :

—Δὲν μοῦ λέτε, Φαριγκούλ, δὲν εἶναι τάχα ἡ ὥρα νὰ πηγαίνω ; Λοιπόν,μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, βέβαια, ἐν' ἔτσι ; Χαίρετε.

Οἱ δύο ἄνδρες τὴν κυττάξανε σιωπηλοί, μὲ γουρλωμένα μάτια ἀπὸ τὴν ἔκπληξι. Πρῶτος συνῆλθε ὁ Φαριγκούλ καὶ μὲ μιὰ γερὴ φωνὴ τῆς ἀποκρίθηκε αὐστηρά :

—Δὲν μπορεῖτε νὰ ὁρίζετε σεῖς, δεσποινίς, τὴν ὥρα τῆς ἀναχωρήσεώς σας. Θὰ μείνετε ὅσο καιρὸ σᾶς χρειασθοῦμε.

—"Οχι δά, κύριε !

—Πῶς «ὄχι» ; ἀνεφώνησεν ὁ Φαριγκούλ, κατακόκκινος ἤδη. "Ε, λοιπόν, μοῦ κάνει κατάπληξη ἡ ἀναιδειά σας ! "Αν δὲν εἴχατε λάβει μέρος σὲ ὡρισμένα σημεῖα, θὰ σᾶς ἔλεγα νὰ φύγετε ἀμέσως.

—Σημεῖα, ξεσημεῖα, τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. Ἐγὼ φεύγω !...

Ὁ Φαριγκοὺλ ἔγινε μελιτζανῆς καὶ τείνοντας τὸ δάχτυλο στὴν Ντζέσσου οὐρλιαξε :

—Ἀκοῦτε σεῖς, θὰ σᾶς βάλω γνῶσι ἐγὼ !...

Ὁλόγυρά τους ἄρχισαν νὰ μαζεύωνται ἡ ἀρτίστες, οἱ ἠλεκτροτεχνίτες καὶ οἱ μηχανικοί. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρείας ἕνας κύριος κατσαρομάλλης, μὲ γυαλιά —καθησύχασε τὸν Φαριγκοὺλ, μὲ μιὰ κίνησι, καὶ ἀποτεινόμενος στὴ Ντζέσσου μὲ φωνὴ κλαυθμηρίζουσα :

—Τὴν ὥρα ποὺ μπήκαμε σὲ τόσα ἔξοδα, θὰ μᾶς ἀναγκάσετε νὰ χαλάσουμε τὴ δουλειά ! Αὐτὸ δὲν εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἀπὸ μέρους σας, δεσποινίς.

—Σεῖς τοὐλάχιστον, εἶπε ἡ Ντζέσσου μὲ ἕνα ἠχηρὸ γέλιο, σεῖς τοὐλάχιστον εἴπατε ἕνα πρᾶγμα λογικό. Θὰ γίνω καλή, κύριε ! Εἶμαι πάντα καλὴ καὶ γενναιόδωρη : ὁρίστε μονάχος σας τὴν ποινικὴ ρῆτρα ποὺ σᾶς ὀφείλω.

—Ἐμπρός, ἐμπρός ! Φτάνουν πιὰ ἡ σα χλαιώρες, φώναξε ὁ Φαριγκούλ.

—«Σαχλαμάρες» ; ἐπανέλαβε ἡ Ντζέσσου θυμωμένη. Βλάκα, κρεμανταλᾶ ! Καλέ, ἂν θέλω ἐγώ σᾶς πουλάω καὶ σᾶς ἀγοράζω ὅλους σας ἐδῶ μέσα ! Τὰ πληρώνω ὅλα : τὸ φίλμ, τὸ στούντιο ! τοὺς ἠθοποιούς ! .. Σᾶς πληρώνω καὶ σᾶς τὸν ἴδιε, γιὰ νὰ μὲ ξεφορτωθῆτε !

—Μὰ τί εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε, εἶπεν ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρείας μὲ βία.

—Πόσο κάνει τὸ φίλμ σας, κύριε ;

—"Ενα ἑκατομμύριο τριακόσιες χιλιάδες φράγκα, δεσποινίς.

—Μιὰ στιγμή, παρακαλῶ !

Καὶ ἡ Ντζέσσου ἔβγαλε ἀπ' τὸ τσαντάκι της ἕνα καρνὲ μὲ τσὲκ καὶ πρόφερε ἁπλᾶ :

—Τὸ πέρνω !...

Καὶ τραβῆξε ἐπ' ὀνόματι μιᾶς μεγάλης ἀμερικανικῆς Τραπέζης τοῦ Παρισιοῦ ἕνα τσὲκ ἑνὸς ἑκατομμυρίου τριακοσίων χιλιάδων φράγκων !

Μάλιστα, φιλαράκο μου ! Καὶ τὴν ἑπομένη κρατούσαμε πλέον στὰ χέρια μας τὸ κλειδὶ τοῦ μυστηρίου : ἡ Ντζέσσου δὲν ἦταν παρὰ ἡ ἐκκεντρικὴ κόρη ἑνὸς δισεκατομμυριούχου τοῦ Πίτσμπουργκ, ποὺ ἤρθε στὴ Γαλλία γιὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ ποὺ ἤθελε νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ τὴν ἀτμόσφαιρα τῶν στούντιό μας. Φόρεσε λοιπὸν ἕνα παλιὸ φουστάνι καὶ ἀγκαζαρίστηκε ὡς φιγκυράντ.

Μὰ μετὰ παρέλευσι δύο ἡμερῶν, δὲν εἶχε ἄλλο στὸ νοῦ της, παρὰ πῶς νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα. Γι' αὐτὸ ἐδημιούργησε ἐκείνη τὴ σκηνὴ ποὺ σοῦ διηγήθηκα παραπάνω.Καὶ νὰ σοῦ τώρα ὁ Φαριγκούλ μας, ποὺ τὴν πρόσβαλε κατάκαρδα... καὶ ποὺ κρατοῦσε τώρα τὸ φίλμ μας στὰ χέρια της !...

Λένε πῶς ὁ διευθυντὴς, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν Τράπεζα ὅπου ἔξαργύρωσε τὸ τσὲκ, ἄρχισε νὰ χορεύῃ ἀπὸ χαρὰ μέσα στὸ δρόμο... Ἡ ἐργασία ὡς τόσο ἐξακολούθησε κανονικά, ἐπειδὴ ἐννοεῖται, τὴν ἄλλη μέρα μαζευτήκαμε πάλιν ὅλοι στὸ στούντιο. Τί θὰ μᾶς κάνανε ἄραγε ; ἀναρωτιόμασταν. Ἀναμφιβόλως, μὲ μιὰ τέτοια ζουρλοπαντέρα σὰν τὴν μὶς Ντζέσσου Λανγκλυμὲ, δὲν τὤχαν τίποτε νὰ μᾶς σχολάσουν ὅλους, δίνοντάς μας μιὰ καλὴ ἀποζημίωσι... Περιμένω κι' ὅλας ν' ἀνοιχτῇ τὸ διαυγὲς γέλιο τῆς μ' ἕνα τρόπο χαρο : «Γκοὺτ μπάϊ !»

Μὰ ξαφνικὰ εἴδαμε νὰ μπαίνῃ ὁ Φαριγκούλ, ἕνας Φαριγκοὺλ ἐπίσημος καὶ σοβαρός. Κρατοῦσε τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ ἀπὸ πίσω του καὶ ἡ μὶς Λαγκλυμὲ παρουσιάσθηκε, ἐπιβλητικὴ καὶ μετρημένη. Ἐκεῖνος περίμενε ἕνα νεῦμα της γιὰ νὰ μιλήσῃ. Καὶ τότε εἶπε :

—Συνάδελφοι !

Τρέξαμε ὅλοι. Ἔπειτα μᾶς ἐδήλωσε :

—Κύριες καὶ κύριοι, ἡ μὶς Ντζέσσου Λαγκλυμὲ μοῦ ἀνέθεσε νὰ σᾶς ἀναγγείλω τὰ ἑξῆς : Ἐσκέφθηκε πολὺ αὐτὴ τὴ νύχτα καὶ δὲν σκοπεύει νὰ πετάξῃ ἕνα τσὲκ ἑνὸς ἑκατομμυρίου τριακοσίων χιλιάδων φράγκων στὸν ἀέρα... Λοιπόν, ἐμπρὸς στὴ δουλειά ! Τὸ φίλμ θὰ συνεχισθῇ. Μᾶς προειδοποιεῖ ὅτι κάθε ἀδικαιολόγητη ἀργοπορία καὶ ἀπουσία θὰ ὑπο-

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΤΗΣ ΜΠΕΜΠΕ ΝΤΑΝΙΕΛΣ

Ἡ Μπέμπε καὶ ὁ Μπὲν Λάϊον.—Ἕνα ταιριασμένο ζευγάρι τοῦ Χόλλυγουντ.—Τὸ κομψὸ σπιτάκι τους.—Ἡ συνήθειές τους.—Πῶς πίνει τὸν καφέ του ὁ Μπέν.—Ἡ Ντάνιελς κακὴ νοικοκυρὰ καὶ ὁ Λάϊον καλὸς νοικοκύρης.—Αἱ διασκεδάσεις των.—Οἱ εὐτυχεῖς...ἀνόητοι !

Ζοῦν σ' ἕνα κομψὸ σπιτάκι ἀπὸ 14 δωμάτια, ποὺ ἔχει γιὰ φόντο τοὺς φοίνικες τῆς Σάντα Μόνικα κι' ἡ πρόσοψίς του λούζεται ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Λίγα μέτρα μακρύτερα εἶναι τὸ σπίτι τῆς Μάριον Νταίβης, πού, ὅπως λέγουν, ἔχει ἑκατὸ δωμάτια.

Μιὰ ἄλλη καλὴ γειτόνισσα καὶ ἀγαπημένη φίλη τῆς Μπέμπε εἶνε ἡ Κόνη Ταλμάτζ Νέτσερ, μιὰ νεόπανδρη νοικοκυροῦλα ποὺ κεντᾶει μάρκες στὰ προσωπιά της καὶ παρατηρεῖ μὲ ἀγωνία τὰ τσιγαρα τῶν ἐπισκεπτῶν της, μήπως καὶ πέση ἡ στάχτη ἐπάνω στὰ χαλιά της.

Ἡ Μπέμπε ὅμως ὁμολογεῖ ὅτι, ὁ γάμος βὲν κατόρθωσε νὰ τὴν κάμῃ...νοικοκυρά.

—Στὰς ἀρχάς, λέγει, πήγαινα κάθε πρωὶ στὴν ἀγορὰ καὶ ἔκανα τὰ ψώνια τῆς ἡμέρας. Ἀγόραζα καθημερινῶς κρέας καὶ καρόττα, ἀλλ' ὅταν ἔφθανα στὸ σπίτι ἔβλεπα ὅτι τὸ κρέας ποὺ εἶχα ψωνίσει ἦταν ἐλεεινὸ καὶ τὰ καρότα...σάπια! Δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπὸ κρέας καὶ ὁ Μπὲν δὲν τρώγει ποτὲ τὰ καρότα. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ βαριέστησα κι' ἄφησα ὅλη τὴ φροντίδα στὸν Ἄντρελιους κι' ἔτσι ὅταν τὸ φαγητὸ δὲν εἶναι καλό, ὁ ἄνδρας μου δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ μαζί μου !....

Τὸ προσωπικὸ τοῦ σπιτιοῦ των ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν Ἄντρελιους καὶ τὴν γυναῖκα του, τοὺς δυὸ σωφερ κι' ἀπὸ τὴν Χίλντα, ποὺ εἶναι ἀπὸ πέντε χρόνια καμαριέρα τῆς Μπέμπε.

□□□

Ἡ Μπέμπε καὶ ὁ Μπὲν ἐσκέπτοντο νὰ κτίσουν ἕνα δικό τους σπίτι σὲ κανένα λόφο γύρω ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, ἕνα σπίτι μ' ἕναν πελώριο κῆπο καὶ μ' ἕνα «τένις κόρτ». Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πάντρεύτηκαν ἦσαν τόσο ἀπησχολημένοι μὲ τὴ δουλειά τους, ποὺ δὲν ἤβραν καιρὸ νὰ πραγματοποιήσουν τὸ ὄνειρό τους. Τὸ μένο ποὺ μπόρεσαν νὰ κάμουν ἦταν μερικὲς μεταρρυθμίσεις στὸ σπίτι τῆς Μπέμπε, νὰ τὸ μεγαλώσουν κάπως καὶ νὰ τὸ κάμουν μιὰ φωλίτσα γιὰ δυό.

Μόνοι τους ἐπεστάτησαν γιὰ ὅλα, ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν μικροτέρα λεπτομέρεια, ὁ καθεὶς διώρθωσε τὸ διαμέρισμά του σύμφωνα μὲ τὰ γοῦστα του. Ἡ Μπέμπε ἔχει ἰδιαιτέρα ἀδυναμία γιὰ ἔπιπλα καὶ ἀσημικὰ παλαιᾶς ἐποχῆς, ἐνῷ ὁ Μπὲν ἀγαπᾷ κάθε τί νέο καὶ μοντέρνο.

Στὸ κάτω-κάτω ὅμως τὸ ζεῦγος Λάϊον δὲν πολυσκοτίζεται γιὰ τὴν ἐπίπλωσι τοῦ σπιτιοῦ των, γιατί ὅλο τὸν ἐλεύθερο καιρό τους τὸν περνοῦν στὴν ἀμμουδιά, ποὺ εἶναι ἀποκλειστικῶς δική τους. Τὰ πρωϊνὰ ποὺ δὲν ἔχουν δουλειὰ θὰ τοὺς βρῆτε

Ὁ Μπὲν Λάϊον καὶ ἡ Μπέμπε Ντάνιελς

μὲ τὰ μπανιερά τους μέσα στὴ θάλασσα ἢ μὲ κανένα κοστοῦμι τῆς πλάζ ν' ἀπολαμβάνουν τὸν πρωϊνὸ ἥλιο. Ὅπως ὅμο λογοῦν καὶ οἱ ἴδιοι, ποτὲ δὲν θὰ τοὺς βρῆτε μὲ «κιμονὸ» ἢ «νεγκλιζέ». Ὁ Μπὲν ζυρίζεται πάντα προτοῦ καθήσῃ στὸ τραπέζι κι' ἡ Μπέμπε δὲν κάθεται ποτὲ νὰ φάγῃ χωρὶς νὰ περάσῃ πρὶν μπῇ ἀπὸ τὸν καθρέφτη της.

Ἡ τραπεζαρία τους εἶναι πολὺ ἁπλῆ, ὅπως ἄλλως τε καὶ ἡ ζωή τους. Ἕνα μικρὸ τραπεζάκι, ὅπου μὲ δυσκολία χωροῦν δυό, ἔτσι γιὰ νὰ εἶναι πιὸ κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ἕνα κεντημένο ἄσπρο τραπεζομάνδυλο καὶ ἄσπρη πορσελάνη, μὲ μιὰ λεπτὴ χρυσῆ γραμμή. Τὸ γεῦμα τους πολὺ λιτό, τρία πιάτα φροῦτα καὶ καφές.

—Ὁ Μπὲν δὲν εἶναι δύσκολος στὸ φαγητό του, λέγει ἡ κ. Λάϊον, ἀλλὰ τί ἰδιότροπος γιὰ τὸν καφέ του !... Πρέπει νὰ εἶναι φρέσκος, ὄχι πολὺ ζεστὸς καὶ νὰ μὴ ἔχει μείνῃ μέσα στὴν καφετιέρα παραπάνω ἀπὸ πέντε λεπτά...

Καὶ ἡ Μπέμπε ἐξακολουθεῖ :

—Τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε ἔξοδο ἡ μαγείρισσα ἀνελάμβανα ἐγὼ νὰ ἑτοιμάζω τὸ φαγητό. Ποτὲ ὅμως δὲν κατόρθωνα νὰ τὰ ἔχω ὅλα ἕτοιμα στὴν ὥρα. Ἂν τὸ κρέας ἦταν ἕτοιμο, ἡ πατάτες θὰ ἦσαν σκληρές, καὶ ὡς ποὺ νὰ κτυπήσω τὴν κρέμα γιὰ τὴς φράουλες, κρύωνε ἡ σοῦπα. Ἔτσι κι' ἐγὼ τὰ παράτησα ὅλα καὶ τώρα τρῶμε ἔξω μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα.

Ὅσο ὅμως ἡ Μπέμπε εἶναι ἀδαὴς στὸ νοικοκυριό, τόσον καλὸς εἶναι ὁ ἄνδρας της. Ἐκεινος φροντίζει γιὰ ὅλα μέσα στὸ σπίτι, βλέπει ἂν εἶναι ὅλα ἐν τάξει, κάθε πραγμα στὴ θεσι του, πληρώνει τοὺς λογαριασμοὺς καὶ κανονίζει τα ἔξοδα. Ἐὰν ὅμως ὁ Μπὲν φροντίζει γιὰ τὸ νοικοκυριὸ καὶ βάζει χαλινὸ σιὸ ἐξτραβαγκάνς τῆς γυναίκας του, ἡ Μπέμπε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἔχει τὴν διεύθυνσι τῆς κοινωνικῆς των ζωῆς. Ὅλοι οἱ φίλοι των εἶναι δικοί τους γνωστοί, αὐτὸ ὅμως δὲν ἀποκλείει νὰ δέχωνται καὶ τὴν Μάρλην Μίλλερ, μιὰ παλιὰ ἀγάπη τοῦ Μπέν,που τοὺς ἐπισκέπτεται συχνὰ καὶ πολλὲς φορὲς τρώγει καὶ στὸ τραπέζι τους. Ἐκεῖνες ὅμως ποὺ δέχονται μὲ πραγματικὴν χαρὰ κιὶ εὐχαρίστησι εἶναι ἡ δυὸ μητέρες των !

□□□

Πολλὲς φορὲς προσκαλοῦν στὸ γεῦμα τὴν Μαριον Νταίβης, τοὺς Ταλμαντζ, τὸν Μπίλλ Χάϊνες ἢ τὴν Μαίυ Σάντευ, ἀλλὰ τὴς περισσότερες βραδυὲς τὴς περνοῦν μόνοι τους, μελετῶντες τοὺς ρόλους των. Ζοῦν μιὰ πολὺ ἥσυχη ζωή, μὲ μόνο σκοπὸ τὴν ἐργασία τους. Πολὺ σπανίως πηγαίνουν σὲ κέντρα ἢ σὲ κινηματογραφικὲς πρεμιέρες καὶ ὅπου ἂν πάγουν, δὲν μένουν ἀργότερα ἀπὸ τὰς ἑνδεκα.

—Ἐμπρός, ἀγάπη μου. Εἶναι ὥρα νὰ πηγαίνουμε. Μὴ λησμονῆς ὅτι αὔριο τὸ πρωὶ πρέπει νὰ εἶσαι στὸ στούντιο.

Κι' ἔτσι, θέλοντας καὶ μή, ἡ Μπέμπε δὲν ἔχει παρὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴς διαταγὲς τοῦ ἀφέντη καὶ συζύγου της...

Εἶναι καὶ οἱ δυό τους μανιακοὶ μὲ τὴν ἀεροπορία καὶ ἔχουν δίπλωμα ἀεροπόρου. Ὁ Μπὲν μάλιστα εἶναι καὶ ἀξιωματικὸς τῆς στρατιωτικῆς ἀεροπορίας. Κι' ἔτσι, ὅταν ἡ κουβέντα τους δὲν περιστρέφεται στὰ γεγονότα τοῦ στοῦντιο ἢ τοῦ σπιτιοῦ των, ἔχει ὡς θέμα τὴν ἀεροπορία.

Ἡ καλυτέρα τους διασκέδασις στὴς ἐλεύθερες ὧρες των εἶναι τὰ χαρτιά. Παίζουν καὶ οἱ δύο πολύ, ὄχι ὅμως μὲ πάθος. Ἡ Μπέμπε φημίζεται ὡς ἡ καλλιτέρα παίκτρια τοῦ μπρίτζ στὸ Χόλλυγουντ.

□□□

Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ζεύγους Λάϊον, μιὰ ἁπλῆ ζωὴ μὲ πολὺ ἀγάπη καὶ γεμάτη εὐθυμία. Ὅλη τὴν ἡμέρα τὸ σπίτι τους ἀντηχεῖ ἀπὸ χαρούμενα γέλια...

—Εἴμεθα ἀνόητοι, λέγει ὁ Μπέν, ἀλλὰ εἴμεθα τόσον...εὐτυχεῖς !

Καὶ ἂν βρεθῇ κανεὶς ἀδιάκριτος καὶ θελήσῃ νὰ ρίψῃ μιὰ κρυφὴ ματιὰ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα στὸ σπιτικὸ τῶν Λάϊον, ἄς μὴν ἐλπίζῃ ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε περισσότερον. Ἡ ζωή τους εἶνε τόσον ἁπλῆ...

βάλλεται πάντοτε στὸ πρόστιμο ποὺ ἀναφέρει τὸ ὀρντινο τῆς ὑπηρεσίας.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἂν ἔβλεπες μονάχα τὴ Ντζέσσυ — τί μεταβολή ! — δρασκέλιζε τὸ στούντιο μ' ἕνα βῆμα ἰδιοκτητρίας. Ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦσε τόσο ἄλλοτε, τὴν ἐλευθερία της, τὴν ἔχασε ὅταν τὴν ἀγαπήρε. Ἔφθανε πρώτη τὸ πρωΐ, ἔφευγε τὸ βράδυ τελευταία !. Μιὰ σωστὴ παιδονόμος ! Καὶ σὲ μένα, σέ μένα ποὺ στάθηκα ὁ προστάτης ἄγγελός της, ἕνα πρωΐ ποὺ ἔφθασα μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἐπειδὴ ἔχασα τὸ τραῖνο μου, μοῦ ἐδήλωσε μὲ μιὰ αὐστηρὴ φωνή :

—Κύριε Μαριλώ, ἂν ξαναγίνῃ αὐτὸ καὶ ἄλλη φορά, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ ταμεῖο, ἀμέσως !

Ὁ κακομοιρης ἐγώ, δὲν εἶχα κἄν τὴν δύναμι ν' ἀπαντήσω !

—Γιές !...

ΑΝΡΥ ΦΑΛΚ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Τὸ τέλος τοῦ ἱππότου Μπαριαλιάν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Εἶνε πένθιμες ἀναμνήσεις, ἱππότα. Ἡ βασίλισσα εἶχε φτάσει στὶς ἐννῆ στὸ Λοῦβρο, ὅπου τελοῦνταν οἱ ἀραβῶνες τοῦ υἱοῦ της μὲ τὴν πριγκήπισσα Μαργαρίτα. Ἀφοῦ δέχτηκε τὰ συγχαρητήρια τῶν καθολικῶν ἀρχόντων, κάθισε σ' ἕνα φωτέϊγ, ὅπου ἦρθε σὲ λίγο ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὸν ἐλικρινῆ θαυμασμό του. Ἐγὼ τὴν εἶδα τὴ στιγμὴ ποὺ λιποθυμοῦσε. Ἀφοῦ τὴν πλάγιασαν σ' ἕνα κρεββάτι τοῦ Λούβρου, ἔμεινε μόνη μὲ τοὺς ἀνωτέρους οὐγενότους. Καὶ ἀκοῦστε τὰ τελευταῖα λόγια της : «Κύριε ναύαρχε, ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο τοῦ βασιλέως πρέπει νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ Παρίσι... Συγκεντρώστε ὅλες τὶς δυνάμεις μας... ὄχι γιατὶ ὑποπτεύομαι τὸν ἐξάδελφό μου Κάρολο, ἀλλὰ γιατὶ πρέπει νὰ εἶμαστε προετοιμασμένοι γιὰ ὅλα... Ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ βασιλέως, κύριε ναύαρχε, ἔχετε τὴν ὑπάτη διοίκησι... Ἐρρίκο, πρόσθεσε ἀποτεινόμενη στὸν πρίγκηπα Κονδύ, εἰστε ἀδελφὸς γιὰ τὸ παιδί μου... σᾶς εὐλογῶ... Νὰ εἶστε πάντα κοντά του, στὸ στρατόπεδο, στὴν πόλι καὶ στὴν Αὐλή... πρὸ παντὸς στὴν Αὐλή. Χαίρετε, κύριοι, σᾶς ἀγαποῦσα ὅλους... Χάρι σ' ἐσᾶς θὰ δοθῇ τέρμα σὲ πολλὲς ἀδικίες... θὰ ὑπερισχύσῃ ὁ ἀγών μας, γιατὶ εἶνε εὐγενής... Χαίρετε ὅλοι...» 'Ἱππότα, ὅταν τὴν πλησίασα, μοῦ εἶπε : «Πρόσεχε, παιδί μου, φυλάξου ! Ἀκουσε, πρέπει νὰ μάθῃς...» Τί ἀρά γε νὰ ἤθελε νὰ πῇ ἡ βασίλισσα ; Δὲν τὸ ἐμαθα, γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄρχιζε ἡ ἀγωνία... Ἔκανε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ ὅμως νὰ μιλήσῃ... Ξαφνικὰ τὸ βλέμμα της στηλώθηκε μὲ φοβερὴ ἐκφρασι στὴν τσιμηνέα... Καὶ ξεψύχησε ἐνῷ τὸ ρέμμα της ἔμενε καρφωμένο σ' αὐτὸ τὸ ἀντικείμενο ποὺ ζητοῦσε νὰ δῇ στὴν ὑπέρτατη αὐτὴ στιγμή...

Ὁ Μαριγιὰκ σώπασε.

Μὲ τὸ μαντῆλι του σκούπισε τὰ δάκρυά του.

—Ἀγαπητέ μου κόμη, εἶπε ὁ Μπαρνταλιάν, μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἔφερα πάλι στὴ μνήμη τὶς θλιβερὲς αὐτὲς σκηνές... Εἴσαστε τόσο εὐτυχισμένος πρὸ ὀλίγου... Πῆτε μου ὅμως... ποιὸ ἦταν τὸ ἀντικείμενο ποὺ κύτταξε πεθαίνοντας ἡ βασίλισσα ;

Ὁ Μαριγιὰκ προχώρησε πρὸς ἕνα ἐρμάρι, τοῦ ὁποίου εἶχε τὸ κλειδὶ στὴν τσέπη του καί, ἀνοίγοντάς του, πῆρε μιὰ χρυσῆ κασσετίνα καὶ τὴν ἄφησε στὸ τραπέζι.

—Αὐτὴ τὴν κασσετίνα, ἱππότα, μοῦ τὴν εἶχε δώσει ἕνα ὑψηλὸ πρόσωπο. Κ' ἐγὼ τὴν εἶχα προσφέρει στὴν βασίλισσα τῆς Ναβάρας ποὺ τὴν χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ φυλάῃ τὰ γάντια της... Χωρὶς ἄλλο, ἡ δυστυχισμένη βασίλισσα, πεθαίνοντας, ἤθελε νὰ μοῦ δώσῃ νὰ καταλάβω πὼς ἔπρεπε νὰ ξαναπάρω αὐτὴ τὴν κασσετίνα γιὰ ἐνθύμιο... τὸ ἐνθύμιο τῶν δύο μητέρων μου.

—Ὥστε, εἶπε ἀργὰ ὁ ἱππότης, ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνη σᾶς ἔδωσε αὐτὴ τὴ κασσετίνα ;

—Μάλιστα, φίλε μου, ἀποκρίθηκε ἀνατριχιάζοντας ὁ Μαριγιάκ.

Οἱ δυὸ ἄνδρες κυττάχτηκαν.

Καὶ χωρὶς ἄλλο, ὁ καθένας τους διάβασε στὰ μάτια τοῦ ἄλλου μιὰ φοβερὴ ὑποψία, γιατὶ κ' οἱ δυὸ χλώμιασαν καὶ κυτταξαν ἀλλοῦ.

Ὁ Μαριγιὰκ φαινόταν νὰ τρέμῃ, μὲ τὰ χέρια σφιγμένα στὴ χρυσῆ κασσετίνα. Ἀναμήλωσε τὸ κεφάλι. Καὶ ξαφνικὰ τὸ μυστηριο τῆς σκέψεώς του πῆγε ὡς τὰ χείλη του. Ψιθύρισε :

—Θᾶδινα τὸ αἷμα μου ὡς τὴν τελευταία ρανίδα γιὰ νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια... Ὦ ! ἱππότα... Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια... αὐτὴ ἡ φρικτὴ ὑποψία μοῦ ξεσκίζει τὴν καρδιά... πῆτε μου πὼς δὲν εἶνε δυνατό... πὼς εἶνε ψέμμα... Θὰ ἦταν τόσο ἀπαίσιο νὰ εἶχε προκαλέσει ἡ κασετίνα τὸ θάνατο... Ἡ Αἰκατερίνη, ἡ μητέρα μου, νὰ ἔχῃ σκοτώσει τὴν Ἰωάννα, τὴν ἄλλη μητέρα μου... κ' ἐγώ... ἐγώ... τὸ παιδί τους... νὰ πῆγα στὴ μιὰ τὸ φαρμάκι ποὺ ἔστελνε ἡ ἄλλη !

—Κόμη ! κόμη ! φώναξε ὁ ἱππότης, ἔχετε δίκηο... Θὰ ἦταν πολὺ φρικτό... Κι' ὅμως σᾶς ἐπαναλαμβάνω τὰ τελευταία λόγια τῆς βασίλισσας τῆς Ναβάρας : «Προσέξτε !... ξανακλεῖστε αὐτὴ τὴν κασετίνα... μὴ τὴν ἀγγίξετε πιά...»

—Ὄχι, εἶνε ἀδύνατο ἡ Αἰκατερίνη νὰ σχεδίασε τέτοιες ἀτιμίες... Ἡ Αικατερίνη μ' ἀγαπᾶ... εἶμαι βέβαιος... ὑποφέρει ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ φανερώσῃ τὴ μητρικὴ στοργή της... εἶνε μητέρα μου... μητέρα μου !

Κι' ὁ Μαριγιὰκ ἄνοιξε τὴν κασετίνα μὲ πυρετώδη βιασύνη. Μέσα στὴν κασετίνα βρισκόταν ἕνα ζευγάρι λευκὰ γάντια, ἐκεῖνα ποὺ φοροῦσε ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρὲ τὴ νύχτα τοῦ θανάτου της.

Τἄδραξε καί, κλείνοντας τὰ μάτια, τὰ ἔφερε στὰ χείλη του.

. . . . . .

Ὁ Μπαρνταλιάν, ἔξω φρενῶν, σὰν νὰ τὸν ἔπιασε ἀπότομος ἴλιγγος, τοῦ ἄρπαξε τὰ γάντια, τὰ ξανάσβαλε στὴ θέσι τους, πένθιμο κειμήλιο καὶ ξανάκλεισε βιαστικά, μὲ τρόμο, τὴ μυστηριώδη χρυσῆ κασετίνα στὴ γτουλάπα, ρίχνοντας τὸ κλειδί της σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου.

. . . . . .

Τότε μεσολάβησε μιὰ στιγμὴ σιωπῆς μεταξὺ τῶν δύο φίλων. Πρῶτος ὁ κόμης, μὲ γέλια, πῆγε νὰ σηκώσῃ τὸ κλειδί, τὸ ξανάσβαλε ἥσυχα - ἥσυχα στὴν κλειδαριὰ καὶ φώναξε εὔθυμα :

—Μὰ τὸ Θεό, ἀγαπητέ μου φίλε, θαρρῶ πὼς εἴμαστε τρελλοί! Φταῖτε καὶ σεῖς ! Γιατὶ νὰ μοῦ ξαναθυμήσετε τὸ θάνατο τῆς Ἰωάννας ντ' Ἀλμπρέ ;

Κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Ἄ, τώρα κατάλαβα... Αὐτὸ τὸ μαῦρο κοστοῦμι εἶνε ἀφορμὴ ὅλων τῶν δεινῶν μας... Ὁπωσδήποτε, θὰ ποντρευτῶ ντυμένος μαῦρα, γιὰ νὰ φέρω τὸ πένθος τῆς δευτέρας μου μητέρας ποὺ θὰ κλαίω πάντα... Μὰ δὲν μιλᾶμε γιὰ τίποτ' ἄλλο ;

—Εὐχαριστῶ, κόμη, εἶπε ὁ ἱππότης σκουπίζοντας τὸν κρύο ἱδρῶτα ποὺ πλημμυροῦσε τους κροτάφους του. Μιὰ τελευταία λέξι μόνο.

—Μιλῆστε, ἀγαπητέ μου φίλε...

—Ὁ γαμος σας νὰ γινῇ ὁριστικὰ αὔριο ;

—Αὐριο πρωΐ τὰ μεσανυχτα, στὸν Ἅγιο Γερμανὸ λ' Ἀσσερουα... Μονος ἐσεις τὸ ξέρετε ὅμως.

—Λαμπρά, ἀγαπητέ μου κόμη !

Κι' ὁ ἱππότης σκέφτηκε :

«Θὰ βρίσκομαι ἐκεῖ μὲ μερικοὺς δικούς μου σπουδαστας... Γιατὶ παρωρεχομαι να κολαστω αν ἡ καταχρυσνια Αικατερινη δὲν συλλογιζεται να δολοφονησῃ τὸν υιό της !»

—Θέλετε νὰ φυγουμε ; ἐπανέλαβε ὁ Μαριγιάκ. Θὰ περασουμε μαζὶ τὸ βραδάκι. Θὰ παμε σε καμμια ταβερνα κοντὰ στο Ζηρουανα και θὰ πιουμε καμμια μποτιλια...

—Εὐχαρίστως, γιατὶ κ' ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ ἤξερα τι συμβαινει λιγο στὸ Παρισι. Παρατηρησατε, αγαπητε μου κόμη, την θυελλωδη ἀτμοσφαιρα που επικρατει στὸ Παρισι ; Σὰν νὰ βρισκομαστε σὲ παραμονες σουσρῶν γεγονότων...

—Ὄχι, δὲν παρατήρησα τίποτα, φίλε μου. Τί τὰ θέλετε, εἶνε τόσο ἐγωιστὰ οἱ εὐτυχισμένοι... Παρετήρησα μόνο πὼς αὐτὲς τις μερες εισαστε λυπημένος.

—Ὄχι λυπημένος ἀνησυχος.

Οἱ δυὸ φιλοι ηταν εξω. Ἦταν λιακάδα καὶ καυσς ειχε περασει ἡ πολλὴ ζεστη, ὁ δρόμος ἦταν γεμάτος κόμο.

Κ' ἡ αἰτια αυτης της ἀνησυχίας ; ρώτησε ὁ Μαριγιὰκ παίρνοντας ἀπ' τὸ μπράτσο τὸν ἱππότη.

—Εἶνε τρεῖς μέρες ποὺ ἐξαφανίστηκε ὁ πατέρας μου και φουαμαι μὴ ριχτηκε σε καμμιὰν επικινδυνη περιπετεια.

—Καὶ δὲν ἐχετε καμμιὰ ειδησι ;

—Καμμιά. Ἡν Τεταρτη τὸ βραδυ ἔφυγε ἀπ' τὸ μέγαρο Μονμορανσυ λέγοντας στὸν φροντὸ πὼς αν δὲν ξαναγύριζε ὡς τὸ πρωΐ, θὰ ἐλειπε σὲ ταξειδι. Πῶς κατώρθωσε νὰ βγῇ ἔξω ἀπ' τὸ Παρίσι ; Ἐγωρίζω τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ριψοκίνδυνο χαρακτήρα του καὶ τὸν θεωρῶ ἱκανὸ νὰ ἐκτελέσῃ κατι ποὺ θὰ βαλῃ στὸ μυαλό του. Ποῦ νὰ ἔχῃ πάει ὅμως ;

—Εἶνε πολὺ προσεκτικὸς καὶ δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε.

—Τὸ ἔρω. Μόνο ποὺ ἡ ἀπουσία τοῦ πατέρα μου μπορεῖ νὰ κάνῃ ν' ἀποτυχῇ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου μου.

—Καὶ ποιὸ εἶνε τὸ σχεδιό σας ;

—Κατώρθωσα νὰ δωροδοκήσω ἕνα λοχία ποὺ θὰ εἶνε φύλακας στὴν πύλη Σαὶν - Ντενί τὴν προσεχῆ Τρίτη. Μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ κάνῃ δῆθεν πὼς θὰ μας ἐμποδίσῃ νὰ περάσουμε, ἀρκεῖ νὰ ἐπιτεθοῦμε μὲ δυνάμεις. Θὰ φροντίσῃ, ἐπὶ πλέον, νὰ εἶνε κατεβασμένη ἡ γεφυρα τὴ στιγμὴ τῆς ἐπιθέσεως... Βασίζομαι σ' ἐσας, ἀγαπητὲ μου φίλε.

—Λαμπρά ! Τὴν Τρίτη ποιὰ ὥρα ;

—Μὰ κατὰ τὶς ἑπτὰ τὸ βραδυ. Θὰ εἶν' ἕνα ἀμάξι ὅπου θὰ βρίσκονται ἡ Λουϊζα μὲ τὴν μητέρα της, καθὼς κι' ὁ στρατάρχης, ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὴ φανῇ καθόλου. Θὰ εἴμαστε καμμιὰ εἰκοσαριά...

—Καλά. Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς φέρω ἄλλους τόσους.

—Ἀχ ! ἂν ἦταν ὁ πατέρας μου τοὐλάχιστον !...

—Θὰ ἔχῃ ἐπιστρέψει, χωρὶς ἄλλο, ὡς τὴν Τρίτη... Μὰ τί ζητᾶ ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος ;

—Ἄς προχωρήσουμε, εἶπε ὁ ἱππότης.

—Δὲν φοβοῦσαστε μὴ σᾶς ἀναγνωρίσουν ;

—Δὲ βαρυέστε ! Ποιός ;

—Νὰ δυό ! οὔρλιασε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ τὸν ἱππότη...

Ὁ Μαριγιὰκ κι' ὁ Μπαρνταλιάν, κουβεν-

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ εἰς τὴν σελίδα 2 τοὺς ὅρους τοῦ μεγάλου διαγωνισμοῦ καλλονῆς τοῦ «ΤΙΚ-ΤΑΚ».

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τοῦ «ΤΙΚ - ΤΑΚ» ἀρχίζουν δύο νέα θαυμάσια ἀναγνώσματα : «ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΡΩΣ» καὶ τὰ «ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ». Θὰ γοητεύσουν καὶ θὰ συναρπάσουν.

τιάζοντας, βρέθηκαν στὴ μέση τοῦ πλήθους ποὺ ἦταν μαζεμένο μπροστὰ στὴν πόρτα μιᾶς μονῆς. Καὶ τὸ πλῆθος φώναζε :

— Τὸ θαῦμα ! τὸ θαῦμα !

'Ο παρισινὸς λαὸς πίστευε πὼς στὴ μονὴ ἐκείνη, μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ μέρα, γινόταν ἕνα θαῦμα μὲ τὴν ἐμφάνισι ἑνὸς ἁγίου. Γι' αὐτὸ οἱ πιστοὶ εἶχαν μαζευτῆ μπροστὰ στὴ μονὴ καὶ γονάτιζαν ψιθυρίζοντας προσευχές. Μόνοι οἱ Μαριγιὰκ καὶ Μπαρνταλιὰν στεκόνταν ὄρθιοι.

Τὸ πλῆθος ποὺ φανατιζόταν μὲ τὴν ἀναμονὴ του θαύματος εἶχε ξεσπασει μὲ μιὰ κραυγή :

— Θανατος στοὺς οὐγενότους !

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ μιὰ φωνὴ φώναζε :

— Νὰ δυό !...

'Ο Μπαρνταλιὰν ἀναγνώρισε τὸν Μωρεβὲρ ποὺ τοὺς υπεδείκνυε. Ὁ μπράβος ἦταν τριγυρισμενος ἀπὸ καμμιὰ δεκαπενταριὰ εὐπατρίους που φαινόταν νὰ τὸν ἔχουν γιὰ ἀρχηγό. Ἀτὸ νευμα ποὺ ἔκανε, ὥρμησαν ὅλοι ἐναντίον τοῦ ἱππότου μὲ τὸ σπασι στὸ χέρι.

Τὸ πλῆσος αγανακτισμένο, φανατισμενο, ἔσφιγγε ἠδη τους δυὸ φιλους ποὺ δὲν μπορουσαν καν νὰ ξιφουλκήσουν.

— Τόπο ! τόπο ! ξεφώνιζαν οἱ εὐπατρίδαι ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ φτασουν κοντὰ στὰ θύματα.

Τὸ πλῆθος ὅμως δὲν ἄνοιγε δίοδο : ἤθελε νὰ σφάξῃ μὲ τὰ χέρια του τοὺς δυὸ οὐγενότους που στεκόνταν ἀκίνητοι.

Ἐπὶ τέλους κατώρθωσαν νὰ γυμνώσουν τὰ σπαυιά τους. Οἱ δυὸ νέοι ἐνταλλάξαν ἕνα βλεμμα ποὺ σήμαινε :

«Ἐὰν πεθάνουμε ἐδῶ, προτοῦ ὑποκύψουμε ὅμως θὰ τρυπήσουμε ὅσους μποροῦμε !»

— Σκοτωστε τους ουγενότους ! δὲν ἔπαυε νὰ φωνάζῃ ὁ Μωρεβέρ.

Ἕνα κῦμα πέρασε πάνω ἀπ' τὸ πλῆθος· χιλιάδες πυγμὲς ορθώθηκαν...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅμως τὸ πλῆθος γονάτισε φωναζοντας :

— Θαῦμα !... Νὰ ὁ ἅγιος !...

'Ο ἅγιος ἦταν ὁ ἀδελφὸς Λυμπέν, παληὸς γνωστὸς τοῦ Μπαρνταλιάν, ποὺ τὸν εἶχε κεράσει πολλὲς φορὲς στὸ πανδοχεῖο τῆς «Μάντιδος».

— Ὁ ἄξιος ἱππότης ! 'Ο ἀγαπητός μου φίλος ! φέλλισε ὁ μοναχὸς περνώντας ἀνάμεσα στὸ γονατισμένο πλῆθος.

'Ο Μωρεβὲρ κ' οἱ μπράβοι του τοὺς ἀκολούθησαν ὅλοι μαζί. Οἱ δυὸ νέοι κρατοῦσαν γυμνωμένα τὰ σπαθιά τους. Ὁ Μπαρνταλιὰν δὲν σκέφτηκε γιὰ ποιὸ λόγο μποροῦσε νὰ βρίσκεται ὁ Μωρεβὲρ ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸ πλῆθος καὶ γιὰ ποιὰ βρωμοδουλειὰ εἶχε ὅλη ἐκείνη τὴν... τιμητικὴ συνοδεία !

— Προσοχή ! εἶπε στὸ Μαριγιάκ, νὰ ἡ συμμορία... Ἂν μπορέσουμε καὶ καταφύγουμε κάτω ἀπ' τὸ προστέγασμα... Πᾶμε ! 'Εμπρός !

Οἱ δυὸ φίλοι ὥρμησαν μαζὶ μὲ προτεταμένα τὰ σπαθιά τους. Διπλὸ οὔρλιασμα ἀκούστηκε καὶ δυὸ ἀπ' τοὺς πλησιέστερους ἐχθροὺς σωριάστηκαν.

'Ο Μαριγιὰκ τότε κατώρθωσε νὰ φτάσῃ ὡς τὸ προστέγασμα. Τὸ πλῆθος ἔκλεισε τὴ δίοδο πίσω του. Μὰ δὲν εἶδε πουθενὰ τὸν ἱππότη.

— Μπαρνταλιάν ! ξεφώνισε.

Κι' ὥρμησε μὲ χαμηλωμένο κεφάλι, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος.

Ξαφνικὰ ἔννοιωσε πὼς τὸν ἔπιαναν ἀπὸ πίσω καὶ παράλυαν κάθε κίνησί του ἐνῷ τὸν ἔσερναν βιαστικὰ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς μονῆς.

Ὅσο γιὰ τὸν ἱππότη, νὰ τί εἶχε συμβῆ :

Τὴν στιγμὴ ποὺ ἔφτανε ὁ Λυμπὲν κοντά του, ἕνας ἀπ' τοὺς εὐπατρίδας τοῦ Μωρεβὲρ τοῦ κατάφερε μιὰ σπαθιά. 'Ο ἱππότης τραβήχτηκε κ' ἔμπηξε τὸ σπαθί του στὸν ὦμο τοῦ ἀντιπάλου του. Ἐνῷ σηκωνόταν καὶ προχωροῦσε πρὸς τὸ προστέγασμα ποὺ εἶχε ὑποδείξει στὸν Μαριγιάκ, ὁ καλόγερος τὸν ἀγκάλιασε ψελλίζοντας :

— Ἐσεῖς εἶστε λοιπόν... Τί εὐτυχὴς ποὺ εἶμαι... Ἐλάτε νὰ πιοῦμε...

Μὲ μιὰ δυνατὴ σπρωξιά, ὁ Μπαρνταλιὰν τὸν ξεφορτώθηκε καὶ ὁ Λυμπὲν σωριάστηκε χάμω ψιθυρίζοντας :

— Τὸν ἀχάριστο !

Τότε ὁ ἱππότης ἀφωπλισμένος, πληγωμένος, ἀρπάχτηκε ἀπ' τὸ πλῆθος σὰν φτερό.

Μισοζαλισμένος, μὲ τὸ πρόσωπο στὰ αἵματα, ὁ Μπαρνταλιάν, φοβερός, χτυποῦσε μὲ τὶς γροθιές του τὸ πλῆθος.

Ἦταν λαχανιασμένος.

Ἕνα σκοτεινὸ πέπλο περνοῦσε μπροστὰ στὰ μάτια του. Δὲν συλλογιζόταν πιὰ τίποτα... τίποτα... παρὰ μονάχα νὰ φτάσῃ ὡς τὸν Μωρεβὲρ ποὺ σὲ ἀπόστασι δέκα βημάτων διεύθυνε τὴν ἐπίθεσι, νὰ τὸν γραπώσῃ καὶ νὰ τὸν στραγγαλίσῃ προτοῦ πεθάνῃ...

Ἐπὶ τέλος τὸ πλῆθος κατώρθωσε νὰ τὸν καταβάλῃ καὶ νὰ τὸν δέσῃ γερὰ μὲ σκοινιά. Ὕστερα ὁ ἱππότης μεταφέρθηκε μέσα στὴ μονή.

Τὸ πλῆθος, κυριευμένο ἀπ' τὴν τρέλλα τῶν θαυμάτων, σήκωνε ἐνθουσιωδῶς τὸν Λυμπὲν καὶ τὸν ἐπευφημοῦσε. 'Ο ἅγιος εἶχε συλλάβει τὸν αἱρετικό. Μὲ τὸ ἀγκάλιασμά του

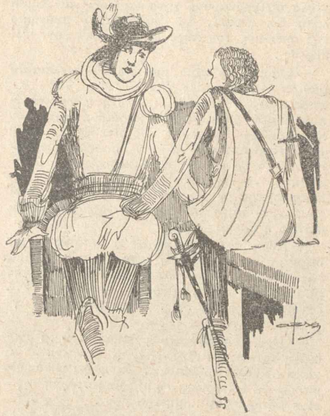

—Αὔριο εἶναι ἡ μεγάλη ἡμέρα, εἶπε ὁ Μαριγιὰκ χαμογελῶντας. Ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος νυμφεύεται τὴν Μαργαρίτα τῆς Γαλλίας.

κατώρθωσε νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ ὅλη τὴ δύναμή του !

Ἡ φήμη τῶν θαυμάτων διαδόθηκε παντοῦ. Ὅλο τὸ βράδυ καὶ τὴ νύχτα ἀκόμα τὰ πλήθη ἐρχόνταν νὰ γονατίσουν μπροστὰ στὴ μονὴ γιὰ νὰ πάρουν τὴν εὐχὴ τοῦ ἁγίου μοναχοῦ.

Ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα ὁ Λυμπὲν ἐμφανιζόταν κ' ἔδινε τὴν εὐχή του στὸ λαό !...

. . . . . .

'Ο Μωρεβὲρ εἶχε μπῆ στὴ μονὴ καὶ μίλησε πολὺ ὡρα μὲ τὸν ἡγούμενο. Ὕστερα ὡδηγήθηκε στὸ κελλὶ ὅπου εἶχε κλειστῆ ὁ κόμης Μαριγιάκ. Κρατοῦσε στὴ μασχάλη του τὸ σπαθὶ τοῦ κόμητος.

— Κύριε, εἶπε μπαίνοντας, εἴσαστε ἐλεύθερος, νὰ τὸ σπαθί σας.

Ὁ Μαριγιὰκ χωρὶς νὰ φανερώσῃ καθόλου χαρὰ ἢ ἐκπληξι, πῆρε τὸ σπαθὶ καὶ τὸ ἔβαλε στὴ θήκη του.

— Κύριε Μωρεβέρ, εἶπε, ἐλπίζω νὰ συναντηθοῦμε καὶ πάλιν ὑπὸ εὐνοϊκωτέρας συνθήκας, ὁηλαδὴ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ δὲ θὰ σᾶς ἔχουν περικυκλώσει οἱ σπαθισταί σας γιὰ νὰ ἐπιτεθῆτε ἐναντίον δυὸ ἀνθρώπων !

— Κύριε κόμη, θὰ συναντηθῶμεν ὅποτε εὐαρεστηθῆτε, εἶπε μὲ ὀργὴ ὁ Μωρεβέρ.

— Μεθαύριο, ἂν θέλετε.

— Ἔστω.

— Στὸ κτῆμα τοῦ βαρκάρη.

— Ὁ τόπος κ' ἡ ὥρα εἶνε τῆς ἀπολύτου ἐγκρίσεώς μου. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω γιατί, κύριε κόμη, ζητᾶτε νὰ μονομαχήσουμε τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς σώζω τὴ ζωή.

— Ἐσεῖς μοῦ σώζετε τὴ ζωή ! εἶπε ὁ Μαριγιὰκ μὲ περιφρόνησι ποὺ ἔκανε νὰ χλωμιάσῃ ὁ Μωρεβέρ.

Τὰ μάτια τοῦ μπράβου ἄστραψαν. Κατέτηθηκε ὅμως καὶ εἶπε :

— Εἶνε ἀσφαλῶς μεγάλη τιμὴ γιὰ μένα. Ἔφτασα στὴ μονὴ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ πλῆθος ἦταν ἕτοιμο νὰ ὁρμήσῃ κατεπάνω σας. Μὲ τοὺς φίλους μου σᾶς ἔπιασα καὶ σᾶς μετέφερα ἐδῶ. Χωρὶς ἐμένα θὰ εἴσαστε νεκρός, κύριε κόμη.

'Ο Μαριγιὰκ εἶχε ἀκούσει αὐτὲς τὶς ἐξηγήσεις μ' ἔκπληξι.

— Ἂν εἶν' ἔτσι, εἶπε, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς φανερώσω τὴν ἔκπληξί μου. Γιατὶ νομίζω πὼς δὲν εἶμαι ἀπ' τοὺς φίλους σας...

— Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ εἴσαστε φίλος μου γιὰ νὰ ἐπιχειρήσω νὰ σᾶς σώσω ἀπ' τὴ μανία αὐτῶν τῶν λυσσασμένων. Καὶ ποιὸς δὲ θάκανε τὸ ἴδιο ἂν βρισκόταν στὴ θέσι μου; Ἄλλος τε, πρέπει νὰ σᾶς τ' ὁμολογήσω πὼς εἶχα κάποιο λόγο νὰ σᾶς βοηθήσω...

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ λόγος, κύριε ;

—'Η ἐπιθυμία νὰ φανῶ εὐάρεστος στὴν βασιλομήτορα, εἶπε ὁ Μωρεβὲρ ὑποκλινόμενος ἀπὸ ὑπερβολικὸ σεβασμό.

'Ο Μαριγιὰκ ἀνατρίχιασε καὶ χλώμασε. 'Ο Μωρεβὲρ συνέχισε :

—Ἂν δὲν εἶμαι φίλος σας, κύριε κόμη, ἂν στραβοκυτταχτήκαμε μάλιστα λιγάκι στὴ τελευταία ἐορτὴ τοῦ Λούβρου, αὐτὸ δὲν μ' μποδίζει νὰ εἶμαι ἀπ' τοὺς πιστοὺς φίλους τῆς βασιλίσσης. Καὶ ξέρετε τί μοῦ εἶπε τελευταίως ἡ βασίλισσα, σὲ μένα καὶ σὲ μερικοὺς ἄλλους ἀφωσιωμένους . Εἶπε πὼς σᾶς θεωροῦσε τέλειο ἱππότη, πὼς σᾶς ἐκτιμοῦσε καὶ σᾶς συμπαθοῦσε πολὺ καὶ πὼς παρακαλοῦσε ὅλους τοὺς φίλους της νὰ σᾶς προστατεύσουν μὲ κάθε τρόπο ὅταν παρουσιαστῆ εὐκαιρία...

—'Η βασίλισσα τὸ εἶπε αὐτό ! ἐφώναξε ὁ Μαριγιάκ.

— Εἶνε τὰ ὑψηλὰ λόγια της ποὺ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἐπαναλαμβάνω, κύριε κόμη. Γι' αὐτό, ἀποδεχόμενος τὴν συνάντησι ποὺ μοῦ προτείνετε, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ θεωρῆτε ὡς ἀφωσιωμένο σας...

'Ο Μωρεβέρ, ἀφοῦ ὑποκλίθηκε, ἔκανε ν' ἀποσυρθῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΕΖΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

IV

Ἀνάπαυσι ζητώντας στὰ στήθη μου γιὰ νάβρω, τρέχω στὸ δρέμο σὰν τρελλός. Κοιτάζοντας κατὰ τὰ δυὸ σου παραθύρια, ζερβά, δεξιὰ κοιτάζοντας κάτω, ψηλά... τοῦ κάκου ! δὲ σὲ βρίσκω. Ἀληθινὴ θεὰ ἐσύ, πῶς ἐδῶ κάτω νάσαι !... Ἔνθρωπο νισμένη εἶσαι σὺ ψηλά, ψηλὰ στὰ οὐρανοπάλατα, σὲ περβόλια σπαρμένα γιολλιὰ κοὶ κρίνα, κρίνα ὑπερκόσμια, ποὺ ὁρσισὶ καὶ ζωὴ καὶ δύναμι εἶσαι σὺ ποὺ τους δίνεις—ἀπ' τῆς ψυχῆς τῆς δικιᾶς σου τὰ κρίνα.

V

Οἱ στερνὲς βασιλεύουν τῆς εὐτυχίας ἀχτίδες, ἐλπίδες γοργόφτερες περνοῦν, φεύγουν καὶ γεια μ' ἀφίνουν. Κι' ὦ ! ἡ πίκρες ἡ πιὸ πικρὲς πόρχονται καὶ μὲ ζῶ νουν—σουβλερὰ νύχια καὶ μὲ σπαράζουν. Χρυσῆ μου εὐτυχία, θὲ νὰ γορίσῃς ποτέ ; χαρὰ κι' ἀγάπη νὰ μοῦ γιομίσῃς τὴν ψυχή ;.....

VI

Ὄνειρά μου γοργόφτερα, λουλούδινες χρυσόφτερες ἐλπίδες, θὲ νὰ σᾶς κόψω τὰ φτερὰ πάντα κοντὰ μου νάστε. Ναί ! μαζί μου, αἰώνια μείνετε ἢ δῶστε φτερὰ κσὶ στὴν ψυχὴ νὰ σᾶς ἀκολουθῇ, νὰ σᾶς γλυκοφιλῇ στὸν πειρασμὸ τὸν ὅμορφο.

VII

Διαλεχτὸ λουλουδάκι, βλασταίνεις μέσ' στὴν καρδιὰ τῆς ρίζες σου ἁπλώνοντας βαθειά. Εἶν' ἡ δική μου ἡ καρδιὰ ποὺ τὴ θροφή σου αἰώνια θὰ σοῦ χαρίζῃ, τοῦ πόνου μου ἡ βρύση θὰ σὲ ποτίζῃ, θὰ σὲ ραδίζῃ πάντα τὸ αἷμα μου.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΕΡΙΑΝΟΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

ΤΑ ΜΑΞΙΛΑΡΙΑ

Πολλὲς φορὲς μπαίνοντας σ' ἕνα πολυτελέστατα ἐπιπλωμένο δωμάτιο, ὅπου ὅλα τὰ ἔπιπλα εἶνε τοποθετημένα μὲ σειρὰ καὶ τάξι, ὅπου δὲν ὑπαρχει καμμιὰ παραφωνία στὸ σύνολο, στὴν ἐπίπλωσι, στὴν διακόσμησι καὶ στὸ χρῶμα τῆς τα-πετσαρίας ἀκόμη, καὶ ὅμως αἰσθάνεσθε μιὰ ψυχρότητα, νοιώθετε νὰ λείπῃ ἢ χάρις ἀπὸ ἐκεῖ μέσα καὶ ἐκεῖνο τὸ κάτι ποὺ δίδει στὸν ἐπισκέπτη τὸ αἴσθημα «ἐν-τιμιτέ», ἕναν ἀέρα «σπιτίσιο», νὰ ποῦμε, ποὺ ξεκουράζει καὶ συγκρατεῖ.

Ξέρετε λοιπὸν ποιὸ εἶνε αὗτὸ τὸ κάτι, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς τὸ δώσει οὔτε ἡ ταπετσιέρης σας, οὐτὲ ὁ ἐπιπλοποιός σας, οὐτε ἀκομη καὶ τὰ...λεπτά ; Εἶναι ὁ γοῦστο καὶ ἡ χάρις τῆς νοικοκυρᾶς, εἶναι τὰ χίλια δυὸ ἐκεῖνα μικροπράγματα ποὺ δὲν εἶναι τίποτε καὶ τα ὁποῖα ὅμως συντελοῦν τόσο πολὺ στὴν ἐγκάρδια ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ σας.

Μερικὰ ἀνθη σ' ἕνα βάζο, δυὸ τρία βιβλία ἢ περιοδικά, σκορπισμένα στὰ τραπεζάκια, καὶ μαξηλάρια παντοῦ, ἀρκοῦν νὰ δώσουν σ' ἕνα δωμάτιο ἕνα τόνον καὶ νὰ δειξουν ὅτι ἀπ' ἐκεῖ πέρασε τὸ χέρι τῆς νοικοκυρᾶς. Τὸ τί ἀξια ἔχουν καὶ ποσὴ χάρι δίδουν τὰ μαξηλάρια, τὸ ξέρετε ὁλες σας. Μὴν τσιγκουνευεσθε λοιπὸν καὶ φραντῆστε ὅταν ἐπιπλώνετε τὸ σπιτι σας νὰ ἔχετε μιὰ μεγάλη συλλογὴ ἀπὸ μαξηλάρια, ποὺ θὰ τὰ μεταχειρισθῆτε παντου. Ἀτὸ ντιβάνι σας, στα φωτεῖγ σας, ἀκομη καὶ πειαμένα χάμω στὸ πάτωμα, χωρις τάξι καὶ συμμετρία.

Ἕνα πρᾶγμα μόνον πρεπει νὰ προσέξετε. Νὰ διαλέγετε τὸ κατάλληλον εἶδος γιὰ κωθε δωματιον, γιατί ὅσο κρύο φαίνεται ἕνα δωμάτιο, ἄλλο τόσον ἀντιπαθητικὸ γίνεται ὅταν βάλετε μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀγαρμπα μαξηλαρια, τοποθετημένα χωρὶς γοῦστο καὶ ἀφέλεια.

Δεν πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε τὰ ἴδια μαξηλάρια γιὰ ὅλα τα δωμάτια, ἄλλο εἶδος θὰ κάμετε γιὰ τὸ σαλόνι σας, ἄλλο για τὸ μπουντουὰρ σας κι' ἄλλα γιὰ τὴν θεράντα σας ἢ μιὰ ἁπλὴ τραπεζαρία.

Γιὰ ἕνα σαλονάκι π.χ. μὲ ὀσβαρα ἐπίπλωσι θὰ εἶναι κατάλληλα μαξηλαράκια ἀπὸ γκρενὰ βελοῦδο, συνδυασμένα μὲ χρυσὸ λαμὲ καὶ χρυσὲς φράντζες. Ἡ παλῆς στόφες ἢ μπροκὰρ ποὺ θὰ ἔχετε στὸ σεντοῦκι σας θὰ σᾶς χρησιμεύσουν νὰ τῆς συνδυάσετε μὲ λίγο μονόχρωμα μεταξωτὸ καὶ νὰ κάνετε χαριτωμένα πραγματάκια μὲ γοῦστο καὶ ἀξία.

Σ' ἕνα δωμάτιο μὲ μοντέρνα ἔπιπλα ὁμως, αὐτὰ θὰ φαίνονταν πολὺ γελοῖα. Ἡ αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ συνδυάσετε κατι ποὺ νὰ θυμίζῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Κι' αὐτο μπορεῖτε νὰ τὸ ἐπιτύχετε θαυμάσια, χωρὶς πολλὰ ἔξοδα. Θὰ ἔχετε ἀπομεινάρια μεταξωτὰ διάφορα χρώματα. Κόψτε τα σὲ κυβικὰ ἢ ἀναάλογα σχήματα, συνδυάστε τοὺς χρωματισμοὺς καὶ ἁπλικάρετέ τα ἐπάνω σὲ μαῦρο ἢ ἄλλο ἀνάλογο φόντο. Μὲ λίγη ἐπιτηδειότητα θὰ κάμετε κάτι μοντέρνα ἀριστουργήματα.

Γιὰ ἕνα καλοκαιρινὸ δωμάτιο ἢ γιὰ ἕνα χῶλλ ἢ βεράντα, θὰ διαλέξετε μαξηλάρια ἀπὸ ζωηρὰ κρετὸν ἢ λινὰ ποὺ θὰ τα κεντήσετε μόνη σας μὲ ἐλαφρὰ μοτίφ μὲ ζωηροὺς καὶ στερεοὺς χρωματισμούς, ὥστε νὰ δίδουν ἕναν εὔθυμο τονο καὶ νὰ εἶναι πρακτικὰ στὸ πλύσιμο.

Τέλος θὰ φροντίσετε καὶ γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου. Ἐκεῖ δὲν χρειάζονται πολυτέλειες καὶ πεταχτὰ πράγματα. Θὰ φροντίσετε νὰ ἔχετε ἕνα δυὸ μόνον καὶ θὰ σᾶς συμβούλευα νὰ τὰ διαλέξετε ἢ μάλλινα ἀπὸ χαλὶ λεπτό, ἢ δερμάτινα μὲ ἁπλικασιὸν πῶ - ντὲ - σουὲντ, σὲ διάφορα χρώματα. Δυστυχῶς ὅμως τὰ δερμάτινα εἶναι ἕνα εἶδος ποὺ στὰ ἐμπορικὰ τῶν Ἀθηνῶν θεωρεται πολυτελέστατο καὶ κοστζει ἀκριβα, ἐνῷ στὴν Εὐρώπη με μερικὰ φράγκα βρίσκει κανεις ὀμορφότατα δερμάτινα μαξηλαράκια.

Τέλος ἡ κάθε κυρία θὰ ἔχει μιὰ ἰδέα καὶ θα φροντίσει νὰ στολίσῃ τὸ σπιτι της, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπίπλωσι καὶ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει, ἀρκεῖ νὰ ἔχει λίγο γοῦστο καὶ ἐπιτηδειότητα.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΕΥΓΕΝΕΙΣ

ΤΟ ΧΕΙΡΟΦΙΛΗΜΑ

Τὸ χειροφίλημα ἔχει καὶ αὐτὸ τοὺς κανόνες του, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ τηρῆ ἐκεῖνος ποὺ θέλει νάναι καὶ νὰ φαίνεται εὐγενής.

Καὶ πρῶτα πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ φιλήσετε τὸ χέρι μιᾶς δεσποινίδος. Ὅταν σᾶς συστήσουν μιὰ κυρία γιὰ πρώτη φορά, προτιμώτερον ν' ἀποφύγετε τὸ χειροφίλημα. Ὅταν ὅμως χωρίζεσθε, μπορεῖτε νὰ φιλήσετε τὸ χέρι της.

Κατὰ κανόνα : μιᾶς νέας κυρίας φιλοῦν οἱ κύριοι τὸ χέρι εἰς τὴν πρώτην φάλαγγα τῶν δακτύλων, δηλαδὴ εἰς τὴν ρίζαν τῶν δακτύλων. Εἰς κυρίαν προχω-

ρημένης ἡλικίας τὸ φίλημα δίδεται εἰς τὸν καρπον καὶ τέλος τὸ φίλημα εις τὴν ἄκραν των δακτύλων ἔχει μαλλον αἴσση ματικὴν σημασίαν.

Κατα το χειροφίλημα ἁπλῶς ἐγγίζετε μὲ τα χείλη σας το χερι, χωρὶς καὶ νὰ φιλήσετε πραγματικως, οπως γινεται εἰς τὸ σύνηθες φιλημα. Εις αυτο χρειαζεται ὀρκετὴ προσοχη, γιατὶ αντὶ ευγενειας, μπορεῖ νὰ δειξετε ἀμαθειαν καὶ προστυχιάν.

Τέλος πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι τὸ χειροφιλημα εἶναι μία ἀρκετὰ λεπτὴ πράξις, ἡ ὁποία πρέπει νὰ γίνῃ μὲ την ἀπαιτουμενην λεπτοτητα καὶ αριαστα, ὥστε, ἂν κανεὶς δὲν εἶναι ἀπολύτως βέβαιος γιὰ τὸν ἑαυτόν του, εἶναι καλύτερα νὰ τὸ ἀποφύγῃ. Ἡ ἐλλειψίς του δὲν θὰ κάμῃ ἐντύπωσιν. Ἐνῷ ἀπενάντας, ἡ κακὴ εφαρμογή του θὰ προξενῆσῃ πολὺ ἀσχημη ἐντύπωσι καὶ μπορεῖ νὰ μᾶς γελοιοποιῆσῃ καὶ νὰ μᾶς δώσῃ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ κακοανατεθαμμένου ἀνθρώπου.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Η ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ

Ἡ βάσις τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ ἐμπιστοσύνη. Ὅταν μεταξὺ ουο ἀνθρωπων [illegible] ἑνὸς νέου καὶ μιας νεας, δὲν ὑπάρχει ἀπολυτος ἐμπιστοσύνη, τότε θὰ μποροῦσε κανεις να πῇ οτι δεν υπαρχει και ειλικρινης αγαπη. Καὶ αὐτὸ κυριως τονίζουν οἱ ἄνδρες, οταν προτείνουν κατι στην γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦν.

—Δεν μου ἔχεις λοιπὸν ἐμπιστοσύνη ; Τότε θὰ πῇ ὅτι σέν μ' ἀγαπας !

Καὶ ὅμως δὲν συμβαίνει πάντα αὐτό. Γι' αὐτὸ πρεπει νὰ εξεταση κανεις ἂν καὶ οἱ ἄνορες, ποὺ ζητουν τωνη εμπιστοσύνη ἀπὸ της γυναικες ποὺ ἀγαπουν, ειναι ἄξιοι της εμπιστοσυνης αυτης. Λοιπον, ὄχι. Τῆς περισσοτερες φορες οὲν ειναι.καὶ ζητουν να ἐκμεταλλευσουν την ἐμπιστοσυνη τῆς φιλης των, φερνοντας την ἐτσι «στὸ φιλοτιμο», γιὰ κατι ποὺ ξεσπᾷ παντα εἰς βάρος τους.

—Ἂν μου ἔχῃς ἐμπιστοσύνη, τότε θἄρθῃς μαζί μου.

Ἔτσι η γυναῖκα βρίσκεται σ' ἕνα τραγικὸ δίλημμα. Τί της προτείνει ὁ φιλος τους ; Ἰσα πάνε καπου μαζί, σ' ἕνα εντελως ἀπομερο κι' ερημικο κέντρο ἡ πολλὲς φορες καὶ σ' αὐτην ἀκομα την ψυχαρσονιερα του. Ἀλλά, οσο ἐμπιστοσυνὴ καὶ νάχῃ μιὰ γυναῖκα στὸ φίλο της, μια τετοια πρότασις τὴν φοβίζει καὶ τὴν κάνει νὰ δειλιάζῃ. Ὑπαρχουν τόσα παραδείγματα γυναικῶν που μετενοησαν γιατι ἐοείχθηκαν ὑποχωρητικες στις ἀπαιτήσεις των φίλων τους κι' ἐδεχθηκαν νὰ τους ἀκολουθήσουν ἕως ἐκεῖ που τους ἐπρότειναν, ὥστε εἶναι πολὺ φυσικον μιὰ γυναῖκα νὰ αἰσθάνεται κάποια δειλία καὶ ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν ἐλλικρίνεια ἐκείνου ποὺ της ὁρκίζεται γιὰ τὴν ἀγνότητά του καὶ τὴν εἰλικρίνεια τῆς ἀγάπης του.

Εἶναι πολλὲς γυναῖκες ποὺ τὰ ξέρουν αὐτὰ ἔχουν παραδείγματα ἀπὸ τῆς φίλες των κι' ἀπὸ γνωστές τους, ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ καὶ κάνουν ὅ,τι πρέπει σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι. Ἂν ὁ ἄνδρας ἀγαπᾷ πραγματικὰ κι' ἀληθινὰ μιὰ κοπέλλα, ποτὲ δὲν θὰ τῆς πτροτείνῃ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει τοσος κίνδυνος γι' αὐτήν. Καὶ ἂν, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι «ἀφοῦ δὲν τοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ συνεχίζωνται ἡ σχέσεις», ἕνας νέος ἐγκαταλείψῃ τὴν φίλην του, αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ εὐχαριστῆ μᾶλλον τὴν τελευταία, γιατί ἀπηλλάγη ἔτσι ἀπὸ ἕνα δεσμὸ ψεύτικο καὶ ἀνειλικρινοῦς.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολλὰ κορίτσια, ποὺ δείχνουν ἀπεριόριστην ἐμπιστοσύνη σὲ ὁποιον γνωρίσουν. Τοὺς στέλνουν γράμματα, φωτογραφίζονται μαζί τους, ἐκτίθενται, καὶ ὅταν ἀργότερα ὁλ' αὐτὰ περιέλθουν εἰς γνῶσιν των πολλῶν, γιατί οἱ ἄνδρες, ὑπερηφανευόμενοι γιὰ τὴς κατακτήσεις τους,ἐκθέτουν τὰ κορίτσια ποὺ πέφτουν θύματα τῆς περιέργου αὐτῆς ἐμπιστοσύνης, τὸ μετανοιώνουν, ἀλλὰ εἶναι ἀργά.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν πρέπει μιὰ νέα νὰ περιορίζῃ τὸν βαθμὸν τῆς ἐμπιστοσύνης της σ' ἕναν νέον ἄνδρα ποὺ ἐγνώρισε καὶ ἐσχετίσθηκε μαζί του, μέχρις ὅτου ἔχῃ πλήρεις καὶ ἀναμφισβητήτους ἀποδείξεις ὅτι ὁ ἄνδρας αὐτὸς εἶναι ἄξιος αὐτῆς.

ΝΙΝΟΝ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA MERRET

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀμέσως κατόπιν ἡ Μὼντ ἐσηκώθηκε κ' ἔβγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀποφασισμενη νὰ βάλῃ πάλιν μία τάξι στὸ σπίτι.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἐφαίνετο ἀπραγματοποίητη, ἡ Μὼντ ὅμως ἐκαταλαβαινε οτι δεν υα μπορούσε νὰ κοιμηθῇ μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἀταξία καὶ ἀκατασταsία.

Ἡ κουζίνα παρουσίαζε θέαμα ἀκόμη περισσότερο ἀποκρουστικό, παρὰ τὸ σαλόνι. Ἡ κατσαρολες, απλυτες ἀπὸ ἑνὸς μηνὸς, ἐκαλύπτοντο ἀπὸ ενα παχὺ στρῶμα πανσμένου λίπους καὶ τὰ πιάτα ειχαν αλλον τόσον καιρὸ νὰ ειδουν σ' ἐπαφῆ με τὸ ζεστὸ νερὸ. Ἐπανω στην γωνιὰ ησαν πεταγμένα τα απορριμματα οιαφορων φαγητῶν. Ἡ πιατοσηκη ἦταν ἄδεια καὶ τὰ απλυτα πάτα ἦσαν σωριασμενα σε ψηλες στηλες ἐπανω στο νεροχυτη. Ἀλλ ἐν τουτοις στα χρηματα που ἡ Μὼντ ἐστειλνε τακτικα κασε ευσμαυα στον πατερα της, ειχε υπολογισσὴ καὶ ὁ μισσὸς μιας υπηρεσιας. Προφανως ὅμως τα χρηματα αὐτὰ ειχαν ὁυκανηση για ὁλως διολου οιαφορετικον σκοπόν...

Ἡ Μὼντ δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ ν'' ἀρχίσῃ. Ἐκύτταζε γύρω της σαστισμενη. Τί ζωηρὴ ἀντιθεσις με την υευμασια ταξι που ἐσωσιλευε στην ἐπαυλι Ἠαρρυ...

Μέσα στὸ νιουλάπι ευρῆκε διάφορα τρόφιμα ἐκλεκτα. Ἐνα κοτοπουλο, ὁυο φασιανοί, γλυκισματα καὶ μερικες μπουκαλες ουισκυ. Κοτε σ' αυτες τις κιχυουιες ἐχωνευε ὁ πατερας της τα χρηματα που ειχε παρει ἀπὸ την πωλησι των ἐπιπλων τους;

Τοῦ εκαμε αυτὴ τὴν ἐρώτησι. Ἐκεῖνος ἔσπευσε να διαμαρτυρηθῇ:

— Τί ἰδέα σου ηλθε πάλιν! Τίποτα, κόρη μου, τίποτα ἀπ' αὐτὰ δεν τ' ἀγόρασα με χρηματα των ἐπίπλων. Ἐννοια σου κ' ἐγὼ δεν ειμαι τοσο κουτος, ὁσο νομιζουν καμποσοι... Ἔχω καὶ αλλους τρόπους γιὰ νὰ τὰ καταφέρνω μία χαρα...

Συγχρονως ἐκλεινε τὸ ἕνα μάτι μὲ πονηρία.

Ἡ Μὼντ ἐθυμήθηκε τὸ χαρτοπαίγνιο, στὸ ὁποιον ευρῆκε καια τὴν ἐπιστροφὴν της ἀφοσιωμένον τὸν πατέρα της καὶ υπευσεσεν ὅτι αυτος υα ηταν ὁ κακτωλος του. Δεν ἐσεωρησεν ὅμως καταλληλη τη στιγμη να του μιλησῃ για το ζητημα αυτό.

❁

Ἔτσι ἡ Μὼντ εὑρέσηκε πάλιν ἀναγκασμένη νὰ ζητησῃ μια ἐργασια γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ζῇ. Αυτο ὅμως δεν ηταν ευκολο, τοσο μαλλον κουουσν δεν μπορουσε να παρουσιασῃ πιστοποιητικὰ ἢ ὁυσιουσες. Ἡ ασφαλιστικὴ ἑταιρεια στην οποιαν ειργάζετο αλλοτε ειχε χρεωκοπησει καὶ δεν κατωρσωνε να μασῃ τι ειχε ἀπογινει ὁ οιευυυν.ης. Δεν ἐγνωριζε κανενα αλλον καὶ φυσικὰ δεν μπορουσε ν' ἀναφερῃ τα ὀνοματα των Ἠαρρυ ἢ του Ἠαίην για συστάσεις.

Κάθε ἡμέρα ἡ Μὼντ ἐγύριζε γιὰ νὰ βρῇ μία θέσι καὶ κασε βραδυ ἐγυριζε ἀπογοητευμένη. Ἡ οἰκονομιες της δὲν ησαν σημαντικές, ἀν καὶ ὁ πατερας της ἐφαίνετο οτι ἐπερνουσε μια περιουσι οἰκονομικης ευρωστίας. Ἐν τουτοις ἡ Μὼντ δὲν ηθελε νὰ φθάσῃ στὸ σημειον νὰ ἐξαρταται ἀπὸ τὸν πατερα της. Ἐσκέπτετο ὅτι τὰ χρήματα ποὺ διέσετεν ὁ πατερας δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ προερχονται ἀπὸ τὸ χαρτοπαίγνιο καὶ αὐτὴ δεν ησσάνετο τὸν ἑαυτὸ της ἱκανὸν νὰ ζῇ ἀπὸ τετοιες προσόδους.

Ἐπέρασαν τρεῖς ἑβδομάδες χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Μὼντ ελαοε μία ἐπιστολὴ τοῦ Ντάβιντ, ὁ ὁποιος τὴν ἐρωτοῦσε ἂν μποροῦσε νὰ τῆς φανῇ χρήσιμος σὲ τίποτε. Τοῦ ἀπήντησεν εὐχαριστοῦσα καὶ ἀρνουμένη. Ἡ Μύριελ της εγραψεν ἐπίσης. Τῆς ἀνέφερε τὴν διαρκη βελτίωσι τῆς ὁράσεώς της καὶ της ἀνηγγειλεν ὅτι ὁ γάμος της θὰ ἐγίνετο κατὰ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου. Σὲ ὑστερογραφο προσθετεν ὅτι ὁ Κεντ ἐξακολουουσε νὰ πηγαίνῃ συχνὰ στὴν επαυλι, ἐνῷ τουναντίον ὁ Λεσλι ἐπηγαινε σπανιως. Ἡ Μὼντ δὲν ἔδωκε σημασια στὴν ἀποχη τοῦ Λεόλι, ἐταράχθηκε ὅμως ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Κέντ.

Μία ἡμέρα ἐδιάβασε μία ἀγγελία. Ἐζητοῦσαν μία ὀκκυλογράφο στὰ χαρτεμπορικὰ καταστήματα Λόντριτζ Γκράχαμ καὶ Σια. Ἐπῆγε στο κατάστημα καὶ ἐκαυσε στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς, ἀφοῦ κατόρθωσε νὰ φθασῃ ἡ κάρτα της ὡς τὸν διευθυντὴ τοῦ προσωπικοῦ.

Σὲ λίγο ἀκουσε στὸ διάδρομο βήματα βιαστικὰ καὶ ἐστράφη. Ἕνας ἐπερνουσεν ἀπ ἔξω κ' ἐσταματησεν ἔξαφνα στὴν πόρτα:

— Μὼντ!

Ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν Λεσλι Γκράχαμ, ὁ ὁποιος εμεινε σὰν ἀποσβολωμένος ἀπὸ τὴ συνάντησί της.

— Τί θέλετε ἐδῶ; τὴν ἐρώτησε.

— Ζητῶ μία θέσι. Ἐσεις πῶς βρίσκεσθε ἐδῶ;

Ὁ νέος κατέβαλε μία προσπάθεια γιὰ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ:

— Εἶνε τὰ καταστήματα τοῦ πατέρα μου. Λόντριτζ Γκράχαμ καὶ Σια. Ὁ πατέρας μου θέλοντας νὰ με κάμῃ ἄνθρωπο μὲ ἔδαλε ὑπὸ τὴν ἐπιτροπεψι τοῦ διευθυντοῦ καὶ τοῦ ἀνέθεσε νὰ ἐπιτυχῇ τὴ μεταμόρφωσί μου σὲ τέλειον ἔμπορο!

— Καὶ ἐγὼ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ ἰδῶ τὸν διευθυντή.

— Καὶ δὲν τὸ κατορθώνετε; Τί ἀταξία! Τί ἀταξία! Θὰ σας οοηγησω στὸ γραφεῖο του. Ἔλατε μαζί μου.

Ἡ Μὼντ ανεσηκε μία σκάλα πίσω ἀπὸ τὸν Λεσλι. Στὴ μεσῃ ὅμως ἐκεινος ἐσταμάτησε ἀποτόμως καὶ γυριζοντας τῆς ειπε:

— Προσοχή! Καλυτερα ειινε νὰ μὴν κάμετε λόγο γιὰ τὴν διαμονή σας στὸ Πιαινγουντς.

— Φυσικά, τὸ Πιάνγουντς δὲν εἶνε συστατικὸ γιὰ μενα με τὴν σημερινὴ καιάστασί μου, ἀπηντησεν ἐκείνη μὲ ενα τονον πικρίας στη φωνή της.

— Βέβαια. Ἀλλὰ καὶ ἀσχέτως πρὸς τὸ ζήτημα των συστασεων, ειινε προτιμωτερο νὰ μὴν ἀναφέρετε τίποτε γιὰ τὴ διαμονή σας ἐκεῖ. Ἐννοειτε;

— Μὰ δὲν ὑπάρχει καὶ κανένας λόγος νὰ μιλήσω γι' αὐτό, ἐκτὸς ἂν ἠπρόκειτο ν' ἀναφερω τοὺς Ἠαρρυ γιὰ συστασεις. Τί θὰ πῶ ὅμως ἂν μ' ἐρωτήσουν ποῦ εἶχα ἐργασθῆ τελευταίως;

— Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρετε τὴν ἑταιρεία στὴν ὁποίαν ειχατε ἐργασθῆ πριν πάτε μὲ τοὺς Ἠάρρυ.

— Ἐχρεωκόπησε.

— Δὲν ἔχει σημασία αὐτό. Ἐσεῖς θ' ἀναφέρετε τὴν ἑταιρεία. Ἂν δὲν μοῦ ὁρκισθῆτε νὰ μὴν ἀναφέρετε τοὺς Ἠάρρυ ἐγὼ σᾶς ἐγκαταλείπω στὴν τύχη σας!

Ἀργότερα ἡ Μὼντ εὑρῆκε τὴν ἐξήγησι τῆς περιέργου αὐτῆς ἐπιμονῆς του. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως δὲν ἔδωσε ἰδιαίτερη σημασία σ' αὐτὴν κ' ἐνόμισε ὅτι ὁ Λέσλι μόνον ἀπὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτὴν ἐμιλοῦσε ἔτσι.

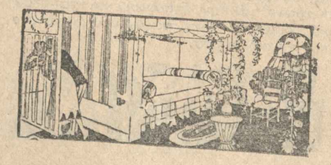

Τὸν διεβεβαίωσε ὅτι δὲν θ' ἀνέφερε τιποτε γιὰ τὸ Πάιγνουντς καὶ τοὺς Πάρρυ καὶ ὁ Λέσλι τῆς εἶπε προχωρῶν πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ:

— Σύμφωνοι λοιπόν. Προβλέπω ὅτι θὰ εἶνε πολὺ εὐχάριστο νὰ σᾶς ἔχω συνάδελφο.

Πράγματι ὁ Λέσλι ἐπέτυχε σύντομα νὰ προσληφθῇ ἡ Μὼντ. Ὁ διευθυντὴς παρεδέχθη χωρὶς δισταγμὸ τὶς διαβεβαιώσεις τοῦ Λέσλι σχετικῶς μὲ τὴν ἐπαγγελματικὴ ἱκανότητα τῆς Μὼντ.

Ὁ διευθυντὴς κ. Μίλτον, εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν πατέρα Γκράχαμ τὴν ἐντολὴν νὰ παραλάβῃ τὸν ἄσωτον Λέσλι καὶ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, ἡ ὁποία διὰ τὸν πατέρα του ἦτο ἡ ὁδὸς τοῦ ἐμπορίου. Ὁ κ. Μίλτον ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν αὐτήν, δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ ξεχάσῃ ὅτι ὁ νέος Λέσλι ἦταν κληρονόμος τῆς φίρμας Γκράχαμ. Ἔτσι ὁ Λέσλι τὸν εἶχε βρῆ πάντα πρόθυμον νὰ τοῦ φανῇ εὐχάριστος.

❁

Ὅταν οἱ δύο νέοι εὑρέθηκαν στὸ δρόμο, ὁ Λέσλι εἶπε:

— Τώρα, ἂν θέλετε, θὰ πάμε νὰ γευματίσωμε μαζὶ γιὰ νὰ ἑορτάσωμε τὸ εὐχάριστον αὐτὸ γεγονός.

Ἡ Μὼντ ἐδέχθηκε τὴν πρότασί του. Ἐως τὰ μισὰ τοῦ γεύματος ὁ Λέσλι δὲν εἶχε σταματησει οὔτε στιγμὴ τὴ φλυαρία του καὶ δὲν ἀφησε τὴν Μὼντ νὰ πῇ οὔτε λέξι. Ἐν τοιοῦτοις ἡ Μὼντ εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ εὐθυμία ἐκείνη εἶχε κατι τὸ ἐπίπλαστο. Στὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ εὑρῆκε ἡ Μὼντ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ὑπηρεσία ποὺ τῆς εἶχε προσφέρει.

— Εἶχα ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ βρῶ μία θέσι, τοῦ εἶπε. Εἶχα, ξέρετε, ἀρχίσει ν' ἀπελπίζωμαι.

— Ἀσφαλῶς, εἶνε δύσκολο σήμερα νὰ βρῇ κανεὶς θέσι, εἶπεν ὁ Λέσλι ἀμελῶς.

— Δὲν ἐννοῶ αὐτὲς τὶς δυσκολίες. Γιὰ μένα τὰ πράγματα ἦσαν πιὸ δύσκολα ἔπειτα ἀπὸ τὴν περιπέτεια τοῦ Πάϊγουντς.

— Πῶς;

(Ἀκολουθεῖ)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΝΟΡΜΑ ΤΑΛΜΑΤΖ

Ἡ Νόρμα Ταλμάτζ γεννήθηκε στὸ Νιαγκάρα Φωλς στὰς 2 Μαΐου 1897. Καθὼς περνοῦσε μιὰ μέρα μπροστὰ ἀπὸ τὸ στοὺντιο τῆς «Βιταγκραφ», στὸ Μπροὺκλιν, τράβηξε τὴν προσοχή της μιὰ τοιχοκόλλησις προσφορας ἐργασίας. Ζητοῦσαν «φιγκυράν». Ἂν καὶ ἡ Νόρμα ἦταν τότε μόλις 14 ἐτῶν, τόλμησε ὡς τόσο νὰ παρουσιασθῇ καὶ νὰ ζητῆσῃ ἐργασία.

Ἔτσι πρωτόπαιξε στὸν κινηματογραφο μὲ ἑβδομαδιαῖο μισθὸ 25 δολλαρίων.

Ἀπὸ τότε, δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ 1911–12, ἀρχίζει ἡ σταδιοδρομία τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος.

Στὴ «Βιταγκράφ» ἔμεινε ἑφτὰ χρόνια, στὰ ὁποῖα γύρισε κωμωδίες,δράματα καὶ μεγάλες ταινίες, ὅπως «Ἡ εἰσβολὴ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν» κλπ. Κατόπιν διέλυσε τὸ συμβολαιό της καὶ προσελήφθη εἰς τὴν «Τρίανγκλ», ὅπου γύρισε μεταξὺ ἄλλων τὴν «Διαφθορὰ» καὶ τὴν «Ἰδιαιτέραν γραμματέα».

Ἡ «Φερστ Νάσιοναλ» δὲν ἐδίστασε νὰ προσλάβῃ τὴν μεγάλη στάρ καὶ νὰ τῆς ἀναθέσῃ τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες της, ὅπως «Ἡ ζωή της», «Τὸ ἔργον της», «Ἡ νύχτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου» κλπ.

Κ. Β.

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΕΡΩ - ΔΗΜΟΣ

Ποιὸς ἦταν ὁ γερω - Δῆμος.—Πῶς ἐπῆρε τὰ βουνά.—Ἡ πρωτοφανὴς παλληκαριά του.—Ὁ Βελῆ - Γκέκας ἐναντίον του.—Ὁ ρόλος του εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν.—Ὁ προβιβασμός του εἰς ἀντιστράτηγον.—Μερικὰ ἱστορικὰ ἔγγραφα.

Ἐγέρασα μωρὲς παιδιὰ
Πενῆντα χρόνους κλέφτης
Τὸν ὕπνο δὲν ἐχόρτασα,
καὶ τώρα ἀποσταμένος
Θέλω νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ
ἐστέρεψε ἡ καρδιά μου
Βρύσι τὸ αἷμα τόχυσα
σταλαματιὰ δὲν μένει

κ. λ. π.

Ποιὸς δὲν ξέρει τὸ δημοτικὸ αὐτὸ τραγοῦδι; Ἀσφαλῶς δὲν θὰ ὑπάρχει κανέας ποὺ νὰ μὴ τὸ τραγούδησε, ἔστω καὶ μιὰ φορὰ στὴ ζωή του, ποὺ νὰ μὴν τὸ χόρεψε στὰ μαθητικά του χρόνια στοῦ σκολειοῦ του τὴ γιορτή.

Δὲν σᾶς γεννήθηκε ὅμως ποτὲ ἡ ὄρεξι νὰ μάθετε ποιὸς ἦταν ἐπὶ τέλους ὁ περίφημος αὐτὸς γέρω - Δῆμος, ποὺ τόσο ἀπαλὰ ἀγκάλιασε ἡ λαϊκὴ μοῦσα καὶ τὸν ἔκανε θρύλο;

Δὲν βασανίσατε ποτὲ τὸ μυαλό σας νὰ λύσετε τὸ μυστήριο ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴ δισύλλαβη αὐτὴ φράσι, ἀγαπητοί ἀναγνῶσται;

Δὲν χωρεῖ καμμιὰ ἀμφιβολία πῶς πολλὲς φορὲς καταπιαστήκατε μὲ τὸ αἴνιγμα τοῦδε αὐτὸ πρόσωπο, χωρὶς ὡς τόσο ποτὲ νὰ κατορθώσετε νὰ μάθετε τίποτα γιὰ τὸν γέρω - Δῆμο.

Καὶ ὅμως. Ὁ στρατηγὸς Δῆμος Τσέλιος ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο στὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία καὶ ἡ ἐπίσημος ἀλληλογραφία του, τὴν ὁποίαν τὸν πεπασμένο γρόνο ἐξέδοκε ἡ ἐγγονή του κυρία Εὐδοξία Κουμουτσοπούλου, σὲ ὀγκώδη τόμον, ἀπαιτοῦσε 200 περίπου πυκνοτυπωμένες σελίδες. Καιρὸς ὅμως νὰ ἀφήσουμε τὴν πολυλογία καὶ νὰ ἱκανοποιήσουμε τὴν δίκαιη περιέργειά σας.

Ὁ γέρω - Δῆμος γεννήθηκε τὸ 1783 στὴν Ζάβιτζα καὶ παιδὶ ἀκόμη, ἄφησε τὸ χωριό του καὶ τράβηξε κατὰ 'κεῖ ποὺ ἡ εἰηνικὴ ψυχή του τὸν καλοῦσε. Ὁ γέρω - Δῆμος δὲν ἦταν πλασμένος γιὰ τὴ μονότονη ζωὴ τῆς πόλης καὶ τοῦ χωριοῦ. Τὸν μάγευε τὸ θυμάρι,τὸν μεθοῦσε ἡ μπαρούτι, τὸν συγκινοῦσε βαθειὰ ἡ σκλαβιὰ τῶν συμπατριωτῶν του.

Τὸ μῖσος ἔβραζε στὴν ψυχή του καὶ τὸ νεανικό του αἷμα πήγαινε νὰ τὸν πνίξῃ, ἂν ἔβλεπε τὸν πατέρα του νὰ πληρώνῃ κεφαλικὸ φόρο...

Καὶ ἤρθε τὰ βουνὰ ὁ γέρω - Δῆμος καὶ ἔγινε ἁρματολός.

Ἀλλοίμονο σ' ὅποιον βρισκόταν στὸ δρόμο του. Ἦταν τόση ἡ παλληκαριά του καὶ τέτοια ἡ καταστροφὴ ποὺ ἔκανε στοὺς Ἀλβανοὺς, ποὺ ὁ Ἀλῆ πασσᾶς ἔστειλε τὸν Βελῆ Γκέκα νὰ τὸν πιάσῃ ζῶντα νὰ σκοτωμένο καὶ νὰ τοῦ τὸν παραδώσῃ.

Ὁ νερὸς ἁρματολὸς ὅμως δὲν πιάνονταν. Τὸ δυστύχημα μόνο εἶναι ποὺ κατόρθωσαν νὰ συλλάβουν τὸν Κατσαντώνη, ποὺ πολεμοῦσε μαζί του ὁ Δῆμος, νὰ τὸν φέρουν στὴν Ἤπειρο καὶ ὕστερα ἀπὸ τὰ γνωστὰ βασανιστήρια ποὺ τὸν ὑπέβαλαν, νὰ τοῦ κόψουν μὲ τσεκοῦρι τὸ κεφάλ..

Αὐτὸ ἦταν!

Ὁ γερω - Δῆμος ἀγρίεψε, ἴδρυσε δικό του ἁρματωλῆκι κι' ἔγινε ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν Τούρκων.

Ὁ περίφημος Γέρω - Δῆμος
(Στρατηγὸς Δῆμος Τσέλιος)

Τότε οἱ Ἀλβανοὶ τοῦ ἔδωσαν, γιὰ τὴν παλληκαριά του, τὸ παρατσοῦκλι Τσέλιος, ποὺ κράτησε μέχρι τὸν θάνατό του.

Τὸ παρακάτω δημοτικὸ τραγοῦδι εἶνε ἕνα τρανὸ δείγμα τῆς παλληκαριᾶς του:

Πῆρε ξημέρωμα κι' αὐγὴ
Δῆμο μου καὶ Κωνσταντῆ, (1)
Καὶ ποῦ θὰ λημεριάσουμ'
ἐμεῖς οἱ δόλιοι κλέφτες,
Κάτω στὴν Ἄρτα καὶ Λούρο,
σ' ἑνὸς παπᾶ κονάκι,
Πὲς Δῆμο μου ποῦ ξεχείμασες
στὸ περσυνὸ χειμῶνα,
Ποῦχε τὰ κρῦα τὰ πολλὰ
καὶ τὰ πολλὰ τὰ χιόνια,
Στὴν Πρέβεζα ξεχείμασα
σ' ἑνὸς παπᾶ τὸ σπίτι,
Κ' ἐκεῖ χαρτιὰ μοῦ στείλανε
ποὺχαν τὶς βούλες μέσα,
Ἦταν ἡ βούλα τοῦ πασσᾶ,
ἡ βούλα τοῦ Βελῆρη,
Ὅσα κακὰ κι' ἂν μ' ἔκανες,
Τσέλιο περήφανε
Ὅλα στὰ συμπαθάω,
τώρα σὲ θέλω φρόνιμον,
Σὲ θέλω ἐμπιστεμένον,
Γρήγορα νάρθῃς Δῆμο μου,
νάρθῃς νὰ προσκυνήσῃς,
Νὰ σοῦ χαρίσω τὸ ψωμί
στοῦ Λούρου καὶ στὴν Ἄρτα,
Νὰ φέρνῃς ντέδρι τὰ χωριὰ
στὴ μοῦλα σου καβάλλα.
Γῶμαι Τσέλιος ὁ περήφανος,
Δῆμος ὁ παινεμένος
Κι' ἄλλοτε ν' ἔταξες σὲ μὲ
ξηρόμερο καὶ βάλτο.

Μὰ τοῦ γέρω - Δήμου ἡ δρᾶσι δὲν περιορίζεται ἴσαμε ἐδῶ.

Ἡ Ἐπανάστασι καὶ ἡ Φιλικὴ Ἑταιρία τὸν βρῆκαν ἕνα σπουδαῖο ἀγωνιστή.

Τὸν Μάρτη τοῦ 1821 μὲ τὸν στρατηγὸ Τσόγκα πολιορκεῖ μέσ' στὸ κάστρο τῆς Βόνιτσας τὴν τούρκικη φρουρὰ καὶ σὲ λίγες μέρες τὴν ἀναγκάζει νὰ παραδοθῇ καὶ μπαίνει στὸ κάστρο.

Τὸ 1822 συντηρεῖ μὲ δικά του λεπτὰ τὰ παλληκάρια του, τρέχει στὴν Ἤπειρο καὶ πέρνει μέρος μέχρι τὸ τέλος στὴ σπουδαία μάχη τοῦ Πέττα (2), ποὺ ἐκδικεῖται γιὰ καλὰ τὸ θάνατο τοῦ Κατσαντώνη.

Ἔξη μπέηδες καὶ ὀγδόντα δυὸ Τούρκους κρέμασε, τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο, καὶ μόνον ἕνα ἔστειλε στοὺς πασσάδες, κι' αὐτὸν ἀφοῦ τοῦ ἔβγαλε τὸ ἕνα μάτι (3).

Ἐδῶ ὅμως ἦταν τυχερὸ νὰ πληγωθῇ καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ λιβάδι τῆς Βόνιτσας, κι' ἀπ' ἐκεῖ στὸν Κάλαμο τῆς Ἐφτανήσου, γιὰ νὰ γιατρεφτῇ.

Ἀπὸ τὸν Ἰάλαμο, μόλις ἔγινε καλά, ἔφυγε καὶ ξαναγύρισε στὴ Βόνιτσα, ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ ξανάπεσε στὰ χέρια τῶν Τούρκων τὸ φρούριό της καὶ τὸ πολιορκησε.

Λίγο ἀργότερα συναντᾶται μὲ τοὺς Τούρκους στὴ Σκουληκαριὰ καὶ τοὺς κάνει πραγματικὴ πανωλεθρία. (4).

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νὰ σᾶς διηγηθοῦμε μὲ λεπτομέρειες τὰ κατορθώματα τοῦ γέρω - Δήμου θὰ περιοσιθοῦμε στὰ σπουδαῖοτερα σημεῖα.

Καὶ σθάνουμε στὸ 1824, ποὺ ἡ προσωρινὴ κυβέρνησις, ἀναγνωρίσασα τὰς θυσίας του μὲ τὸ παρακάτω πιστὸ ἀντίγραφο (ἀπὸ τὸ πρωτότυπο) ἔγγραφό της, τὸν προβιβάζει σὲ στρατηγό.

Περίοδος Β'.
Ἀριθμὸς 2604.
Ἡ Προσωρινὴ Διοίκησις τῆς Ἑλλάδος
Τὸ ἐκτελεστικὸν σῶμα.
Δυνάμει τῆς παραγράφου Ν' τοῦ ὀργανικοῦ νόμου:

Δ ρότσισθῦβμμ νι ςταα
Διατάττει

Α'. Ὁ κύριος Δῆμος Τσέλιος προβιβάζεται εἰς τὸν βαθμὸν τῆς Ἀντιστρατήγας. Β'. Τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Πολέμου νὰ ἐνεργήσῃ τὴν διαταγὴν ταύτην.

Ἐν Ναυπλίῳ τὴν 9 Ἰουλίου 1824.

Ὁ Πρόεδρος
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΠΟΤΑΣΗΣ
ΩΑΝΝΗΣ ΚΩΛΕΤΗΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΣΠΥΛΙΟΤΑΚΗΣ
Ὁ προσωρινὸς Γεν. Γραμματεὺς
Π. Τ. ΡΟΔΙΟΣ

Ἴσον ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ
Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
(Τ.Σ.) Δημήτρ. Τομάρης

Ἔτσι ὁ γέρω - Δῆμος προβιβάστηκε

(1) Κωνσταντῆς Λεπενιωτάκης, ἀδελφὸς τοῦ Κατσαντώνη.

(2) Ἱστορία Σ. Τρικούπη, τόμος Β' σελ. 202—203.

(3) Ἱστορία Πουκεβίλλ, τόμος 5' σελ. 55.

(4) Ἱστορία Μ. Οἰκονόμου, σελ. 467.

σὲ στρατηγὸ καὶ δὲν ἔπαυσε νὰ ἐργάζεται γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς πατρίδος του.

Δυστυχῶς ὅμως, μόλις ἐλευθερώθηκε καὶ ἤρθε στὴν Ἑλλάδα ὁ βασιλεὺς Ὄθων, πρώτη φροντὶς τῆς ἀντιβασιλείας ἦταν νὰ τὸν ὑποβιάσῃ στὸν βαθμὸ τοῦ ταγματάρχου καὶ νὰ τὸν διορίσῃ μ' αὐτὸ τὸν βαθμὸ διοικητὴ τοῦ 5ου τάγματος τῶν ἀκροβολιστῶν.

Ὁ στρατηγός, φρούραρχος τότε Βονίτσης, δέχθηκε μὲ πικρία τὴν τόσο εὐγενικιὰ χειρονομία τοῦ ἐπισήμου πιὰ κράτους, γιὰ τὴς ἀπειράριθμες θυσίες του.

Ὡστόσο, τίμιος πατριώτης καὶ στρατιώτης πειθαρχικός, ἐξακολουθοῦσε νὰ προσφέρῃ τὴς ὑπηρεσίες του καὶ λυπούμεθα ποὺ ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ πολὺ συγκινητικὰ συγχαρητήρια γράμματα τῶν πρεσβευτῶν Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας γιὰ τὴν διατήρησιν ἀπολύτου τάξεως εἰς τὴν ἐπαρχίαν Βονίτσης κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκεῖ ὡς φρουράρχου ὑπηρεσίας του.

Στὰς 2 Ἰουλίου (π.ἡ) 1833 παρέδωσε τὴν διοίκησιν τοῦ φρουρίου καὶ ἀδυνατῶν νὰ συντηρηθῇ μὲ τὴν 75δραχμο (!) μηνιαῖα σύνταξι ποὺ τοῦ ὥριζαν, ὑπέβαλε) ἀναφορὰ στὸν βασιλέα, μέσῳ τοῦ ἐπιτρόπου Αἰτωλοακαρνανίας καὶ νομάρχου Μεσολογγίου Α. Μοναρχίδη καὶ ζήτησε νὰ ἐπαυξηθῇ ἡ σύνταξίς του, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ συντηρῇ τὴν πολυμελῆ οἰκογένειάν του.

Ἡ ἀντιβασιλεία ὅμως, ποὺ δὲν ἔτρεφε καμμιὰ ἐκτίμησι στοὺς ἥρωας τοῦ ἀγῶνος, αὐτὴ ποὺ τόλμησε νὰ συκοφαντήσῃ καὶ νὰ καταδικάσῃ σὲ θάνατο τὸν μεγαλύτερο παράγοντα τῆς Ἐπαναστάσεως, τὸν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, μαζὶ μὲ τὸν Νικηταρᾶ τὸν Τουρκοφάγο, κι' ἄλλους νὰ κλείσῃ στὴς φυλακὲς γιὰ νὰ σαπίσουν γιὰ τὰ ὅσα ἔκαναν στὸν τόπο τους, δὲν) ἦταν δυνατὸν νὰ δεχθῇ τὴν ἀναφορὰ τοῦ γέρω - Δήμου καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς περιπλανήσεις, τοῦ τὴν ἐπέστρεψε μὲ τὴν ἔερῃ εἰδοποίησι ὅτι μπορεῖ χωρὶς ἰδιαιτέραν συναλλαγματικὴν νὰ περνᾷ κάθε μῆνα ἀπὸ τὸ δημόσιον ταμεῖον καὶ νὰ εἰσπράττῃ τὸ 75δραχμο τοῦ ἐν διαθεσιμότητι βαθμοῦ του.

Τέτοια ἀπάντησι ὁ περήφανος στρατηγὸς Δῆμος Τσέλιος, ὁ θρυλικὸς γέρω - Δῆμος, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὴν δεχθῇ καὶ τὸν Γεννάρη τοῦ 1836 μὲ τοὺς στρατηγοὺς Ν. Ζέρβαν, Σωτήρ. Στράτον, Γεώργιον Πεσλῆ, Μαλάμον κ. ἄ. ζήτησε μὲ τὸ σπαθὶ τὸ δίκιο του.

Ἀλλ' ἀπέτυχε κι' ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ στὸ Λοιδίνο, ποὺ ἡ τότε βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία τὸν προστάτευσε γιὰ πολλὰ χρόνια.

Τέλος τὸ 1843 κατώρθωσε νὰ μπῇ στὴ βασιλικὴ φάλαγγα μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ στρατηγοῦ καὶ ν' ἀποκτήσῃ ὅλες τὴς τιμές του.

Αὐτὴ μὲ πολὺ λίγα λόγια εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ γέρω - Δήμου, τοῦ γενναίου στρατηγοῦ Δήμου Τσέλιου, ποὺ πέθανε στὴς 11 Νοεμβρίου 1854.

Στὴ μνήμη ὅλων ζεῖ καὶ θὰ ζῇ πάντα, γιατί ὁ γέρω - Δῆμος εἶναι θρῦλος καὶ οἱ θρῦλοι δὲν πεθαίνουν ποτέ.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τοῦ «ΤΙΚ - ΤΑΚ» ἀρχίζουν δύο νέα θαυμάσια ἀναγνώσματα : «ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΡΩΣ» καὶ τὰ «ΑΘΗΝΑ'ΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ». Θὰ γοητεύσουν καὶ θὰ συναρπάσουν.

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

ΟΙ ΑΘΛΗΤΑΙ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΑΜΒΑΛΚΑΝΙΚΟΥΣ

Ἐνῷ αὐτοὶ ἐπαναπαύονται εἰς τὰς δάφνας τῶν Ἑλληνο - Ἐλβετικῶν.—Οἱ Σέρβοι, οἱ Βούλγαροι, οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ Ρουμάνοι κάθονται....στ' ἀγκάθια.— Ρεκὸρ ποὺ μᾶς ἐξαγγέλονται.— Ὁ προπονητὴς περιμένει θρίαμβον.

Λήγει ἡ βασιλεία τοῦ φοὺτ - μπὼλ καὶ μετὰ ἕνα μῆνα ἀρχίζει ἡ... αὐτοκρατορία τοῦ ἀθλητισμοῦ στίβου, διὰ τῶν τοπικῶν πρωταθλημάτων. Θὰ συνεχισθῇ διὰ τῶν Πανελληνίων ἀγώνων καὶ θὰ λήξῃ διὰ τῶν Παμβαλκανικῶν τοῦ Ὀκτωβρίου, ποὺ ἀποτελοῦν ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια τὴν πιὸ ἐπιβλητικὴ ἐκδήλωσι τῆς μεταπολεμικῆς αἴγλης τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως οἱ ἄσσοι τοῦ κλασσικοῦ μας ἀθλητισμοῦ, ἐπικάθηνται στὶς δάφνες τῶν Ἑλληνο-Ἐλβετικῶν ἀγώνων καὶ ξεκουράζονται στὶς ἀναμνήσεις τῶν ὡραίων ἡμερῶν ποὺ πέρασαν στὴν Ἐλβετία καὶ τῶν ὡραιοτέρων ἀκόμη στιγμῶν ποὺ πέρασαν

Ὁ κ. Ζαχαρόπουλος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔχει χαρίσει τόσες νίκες εἰς τὸ ἀκόντιον

πλαῖ σ' εὐγενικὲς Ἐλβετίδες. Στὶς 25 Αὐγούστου ὅμως — ὅπως λέγει ὁ προπονητὴς των κ. Σίμιτζεκ — θ' ἀρχίσῃ ἡ προετοιμασία των διὰ τοὺς Βαλκανικούς. Θὰ μαζευτοῦν πάλιν ὅλοι στὸ Στάδιο καὶ μὲ σύστημα θ' ἀρχίσουν προπονήσεις, ὥστε τὶς ἡμέρες τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων νὰ φθάσουν σὲ μιὰ τέτια φόρμα ποὺ θὰ τοὺς ἀναδείξῃ ἄλλη μιὰ φορὰ ἡμιθέους τοῦ βαλκανικοῦ ἀθλητισμοῦ.

Ὁ προπονητὴς των εἶνε πολὺ αἰσιόδοξος :

— Ὅλοι οἱ ἀθληταὶ θὰ πάρουν καὶ ἀπὸ μιὰ νίκη στοὺς Βαλκανικούς.

Καὶ ποιὸς ἀμφιβάλλει γι' αὐτό ; Ποιὸς ἀπὸ τοὺς πρωταθλητὰς μας μπορεῖ νὰ ἡττηθῇ στοὺς Βαλκανικοὺς ἀγώνας ; Τὴν στιγμὴ ποὺ νικοῦσαν στὸ ἐξωτερικό, ἔχουν συγχρόνως νὰ θριαμβεύσουν μπροστὰ στοὺς φιλάθλους ποὺ τοὺς περιβάλλουν μ' ἀρθαστη ἐκτίμησι. Ὑπάρχει ὅμως κ' ἕνας ἄλλος λόγος ποὺ θὰ τοὺς... ἀναγκάσῃ νὰ νικήσουν : Τί θὰ γράψουν στὶς ὡραῖες Ἐλβετίδες μετὰ τοὺς ἀγῶνας ; Ὅτι ἡττήθησαν ; Αὐτὸ εἶνε τρομερό. Μετὰ δυὸ χρόνια, ὅταν ξαναπᾶνε στὴν Ἐλβετία ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἔχουν σουξέ.

Οἱ πρωταθληταί μας εἶπαμε πὼς ἐπαναπαύωνται στὶς δάφνες τῶν Ἑλληνο - Ἐλβετικῶν ἀγώνων. Οἱ ἀντίπαλοί των ὅμως, εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνας, οἱ Τοῦρκοι, οἱ Ρουμᾶνοι, οἱ Γιουγκοσλαῦοι καὶ οἱ Βούλγαροι, κάθονται σ'... ἀγκάθια, ἕνεκα τῶν περισυνῶν των ἀποτυχιῶν. Τοῦτο ὅμως εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ τοὺς φιλοτιμεῖ νὰ φθάσουν εἰς ἱκανότητα τοὺς πρωταθλητάς μας. Καὶ στὴν κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ — ὅπως λέγουν αἱ πληροφορίαι τῶν εἰδικῶν καὶ ἐνδιαφερομένων — προπονοῦνται μὲ παίδεια καὶ φανατισμόν. Κ' ἔτσι δὲν χωρεῖ καμμιὰ ἀπολύτως ἀμφιβολία πὼς εἰς τοὺς ἐφετεινοὺς ἀγῶνας θὰ παρουσιασθοῦν ἀσυγκρίτως καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς περυσινοὺς καὶ τοὺς προπερυσινούς. Δὲν χρειάζονται δὲ ὑποθέσεις ἐπ' αὐτοῦ. Τὸ λέγουν καὶ τὰ ρεκὸρ τοπικῶν ἀγώνων ποὺ ἔγιναν τὴν ἄνοιξι στὴ Σερβία, στὴ Ρουμανία, τὴν Βουλγαρία καὶ στὴν Τουρκία. Ὅλοι οἱ πρωταθληταὶ ποὺ θὰ μετάσχουν εἰς τοὺς ἀγῶνας ἔχουν καλύτερα ρεκόρ. Καὶ οἱ πρωταθληταί μας ποὺ ἔχουν πληροφορηθῆ τοῦτο εἶνε καταενθουσιασμένοι. Τοὺλάχιστον — λέγουν — ἀπὸ τὴν πίεσιν τῶν ξένων, θὰ δημιουργήσουμε νέα ρεκὸρ ποὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ δημιουργήσωμεν χωρὶς καμμίαν πίεσιν.

Ἂν μποροῦν νὰ ἡττηθοῦν σὲ ἕνα δυὸ ἀγωνίσματα, οὔτε τὸ συζητοῦν καθόλου. Πιστεύουν ὅτι ἐφέτος θὰ δημιουργήσουν ἕνα πρωτότυπο — παγκόσμιο δὲ — ρεκόρ. Θὰ χαρίσουν ὅλας τὰς πρώτας νίκας, πράγμα ποὺ δὲν συνέβη ὡς τώρα, εἰς ὅλον τὸν κόσμον, οὔτε εἰς μεταξὺ δύο ὁμάδων ἐθνικῶν ἀγώνας.

Θὰ μετάσχουν ὅμως ὅλοι οἱ ξένοι πρωταθληταί ; Ὁ πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου ἀθλητικῶν σωματείων κ. Κετσέας, ἐπανελθὼν ἐκ περιοδείας ἀνὰ τὰ Βαλκανικὰ ἀθλητικὰ κέντρα, ἀνέφερε στὸ συμβούλιόν του, ὅτι ἐκτὸς τῶν Τούρκων καὶ τῶν Βουλγάρων οἱ ἄλλοι παρουσιάζουν πολλὲς ἀντιρρήσεις.

Ἀσφαλῶς ὅμως ἀπό... συνήθειαν! Καὶ πρόπερσι καὶ πέρυσι γκρίνιαξαν πρῶτα καλὰ-καλὰ κ' ὕστερα ὄχι μόνον ἦλθαν ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀλλὰ καὶ οἱ περισσότεροι. Δὲν ἀποκλείεται δὲ κ' ἡ ἐφετεινὲς των γκρίνιες νὰ γίνωνται γιὰ νὰ ἀναγκασθῇ ὁ Σύνδεσμος τῶν ἀθλητικῶν σωματείων, ποὺ διοργανώνει τοὺς ἀνώνας, νὰ μετακαλέσῃ πολλούς. Βλέπετε τὸ κλίμα τῆς Ἀθήνας εἶνε εὐχάριστο στοὺς ἀθλητὰς τῶν γειτόνων μας καὶ τὸ Στάδιόν μας συμπαθητικό, ὅσον καὶ ἂν τοὺς εἶνε ἐντελῶς ἀφιλόξενο. ἀφοῦ δὲν τοὺς χαρίζει καμμιὰ νίκη σοβαρά.

Τώρα τὰς παραμονὰς τῶν ἀγώνων γίνεται καὶ κάτι ἄλλο, ὅπως ἔνινε καὶ τὰς προπαραμονὰς τῶν δύο πρώτων Βαλκανικῶν ἀγώνων. Ὅλο καὶ ἐξαιρετικὰ ρεκὸρ μᾶς ἀναγγέλλουν οἱ φίλοι μας ξένοι πρωταθληταί : ἀπὸ τὴ Βελινοάδι, ὅτι εἰς τὸν δρόμον 110 μ. μὲ ἐμποδίων ἔχουν ρεκὸρ 15'' σκέτο, ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι, ὅτι πηδοῦν εἰς ὕψος 1 μ. 90, ἀπὸ τὴν Βουλγαρία, ὅτι ὁ συμπαθὴς μας Πετζὰν ἔγει ρεκὸρ 2' στὰ 800 καὶ 4' στὰ 1500 καὶ ἀπὸ τὴν Πόλι, ὅτι... δέκα Τούρκοι τρέκουν τὰ 100 μέτρα σὲ 11'. Μακάρι ἐκεῖνοι νὰ βγοῦν ἀληθινὰ τὰ ρεκὸρ αὐτά. Τὸ βέβαιον εἶναι τοῦτο πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους ὁ προπονητὴς μας καὶ οἱ πρωταθληταί μας.

Ὁ προπονητὴς λέγει :

—Ὅταν βρεθῇ ἕνας νὰ τρέξῃ σὲ 15'' τὰ 110 μ. μετ' ἐμποδίων, τότε ὁ Μάντικας θὰ τὰ τρέξῃ σὲ 14'' 4)5. Ὅταν ἕνας πηδήσῃ 1 μ. 90 ὁ Παπανικολάου θὰ πηδήσῃ 1 μ. 95 καὶ ὅταν ὁ Γεωργακόπουλος ἐκεῖ ἀντίπαλο μὲ ρεκὸρ 2' καὶ 4' αὐτὸς θὰ μᾶς δώσῃ ρεκὸρ κάτω τῶν 2' καὶ κάτω τῶν 4'.

Καὶ δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ ἄδικο. Οἱ πρωταθληταί μας εἶνε σπόρσμαν μὲ καρδιά. Ποιὸν θέλετε, τὸν Λάμπρου, τὸν Φραγκοῦδη, τὸν Ζωγραφάκη, τὸν Γεωργακόπουλο, τὸν Μωρισσαῖο, τὸν Μπεκιάρη ἢ τοὺς Τσουκαλᾶν, Μάντικαν, Μοιρόπουλον, Καραγιάννην, Παπανικολάου, Βεργίνην, Μπούβακαν καὶ τοὺς Καρυοφύλλην, Ζαχαόπουλον, Κορρὲν, Σταυρινόν, Βαμβακᾶν ; Ὅλοι τὸν ξαίρουν νὰ δίδουν στοὺς ἀγῶνας τὸν τὸ πᾶν τῶν δυνάμεών των, αὐτοὶ ξεύρουν νὰ νικοῦν.

Ἀμφιβάλλετε ; Σᾶς ὑπενθυμίζουμε τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἐλβετίας. Τοὺς περυσινοὺς ἀγῶνας τῆς Βαλκανιάδος καὶ τοὺς Ἑλληνο - Αἰγυπτιακοὺς τῆς Ἀλεξανδρείας. Ποτὲ δὲν φόρτωσαν στὴν Ἑλλάδα μιὰ ἥττα. Ξεύρουν ν' ἀγωνίζωνται καὶ νὰ νικοῦν.

ΝΙΚ — ΚΑΠ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κους Κους : Ν. Ρωδέσην. Τί τὴν θέλετε τὴν ἀπάντησιν ; Μπορεῖ νὰ σας κακοφανῇ. Ἐπειτα αφιστε νὰ... λένε !— Ε. Καλλον. Ὀνομα σας σημειεύεται. Τὸ ἄλλο, φυσικὰ ἔγινε ἀπὸ λάθος του τυπογραφείου. Δὲν ἠξο δυνατὸν νὰ γινῇ ἐν γνωσει μας. Τὴν προτασιν σας θὰ την σκεφθῶμεν. Τὰ ποιήματα σας θέλουν ἀκόμη δουλεμα. Μὲ λίγη μελέτη καὶ περισσότερη προσοχὴ, θὰ γράψετε καλα.— Τ. Ἀσιρουλακιν. Το σκιτσο σας θὰ δημοσιευθῇ μονον οταν ἐχωμεν κανενα κειμενον σχετικον με την Κερκυραν. Το ἐκρατησαμεν.— Γ. Βοσνακιωνν. Ἀτεχνο.— Ἠλ. Γραυσαλον. Ἐλήφθησαν.— Π. Ἀκριτίδην. Το τραγουδακι σας «Ὑψωσαι» ὀχι καλο. Ἀσφαλως θὰ εἶνε ἀπο τὰ πρωτα που γραφετε.— Ν. Σταθάτον. Εὐχαριστοῦμεν για τὰ καλά σας λόγια. Γραφετε μας.— Νικ. Καλφ. Τὸ « Ἐλα ἀπόψε» δεν εἶνε δημοσιεύσιμον. Ἔχει λάθη καὶ στὸ μέτρο, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐννοιά του εἶνε κοινή. Διαβαστε καὶ θὰ γράψετε. Τὸ πρὸς τὸ «Τὶκ - Τὰκ» ποίημά σας δημοσιεύεται ἐδῶ :

Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔχεις βγῆ
«Τὶκ - Τὰκ» ἀγαπημένο
λάμπεις σὰν πούλια τὴν αὐγὴ
γιὰ μένα τὸν θλιμμένο.

Σὲ σὲ βρίσκω παρηγοριὰ
τὰ φύλλα σου γυρνώντας
κι' αὐτὴ τοῦ κόσμου τὴ θωριὰ
τὴν ψεύτικη ξεχνώντας.

Ξεχνῶ τὰ τόσα βάσανα
τὴν τόση μου δυστυχία
ζώντας μόνον γιὰ μιὰ στιγμὴ
κοντὰ στὴν εὐτυχία.

Τὰ ὡραῖα σου διηγήματα
ἡ τόση σου ἡ ὕλη
μοῦ ἀνοίγουνε τὴν οὐράνια
τοῦ παραδείσου πύλη.

Γι' αὐτὸ καὶ κάθε φύλλο σου
λαχταριστὰ τ' ἀνοίγω
καὶ στὴν ὡραία ὕλη σου
τὸν κάθε πόνο πνίγω.

ΝΙΚ. ΚΑΛΦ.

«Λογοτέχνην». Μὴ βιάζεσθε νὰ γράψετε. Μελετῆστε καὶ — πρὸ παντὸς — ἁπλοποιήστε τὸ ὕφος σας. Μερικὲς παράγραφοι εἶνε ἀτελεῖστες καὶ μπερδεμένες, καὶ αὐτὸ ζημιώνει πολύ.— Γ. Ταμβισκον. Τὰ ποιήματά σας εἶνε ἀτεχνα. Μόνο μὲ τὴν μελέτην Ἑλλήνων καὶ ξένων ποιητῶν θὰ μπορέσετε νὰ γράψετε.— Ν. Μπελογιάννην. Στέλλετέ μας. Τὸ διήγημά σας ὅμως δὲν λέει μεγάλα πράγματα. Ἐλπίζομε ἀργότερα νὰ ἔχομε καλλίτερα.— Τ. Ἀλεξόπουλον. Τὸ ποίημά σας εἶνε καλό, ἀλλὰ γιὰ καθαρὸς λογοτεχνικὸ περιοδικό. Περιμένομε κάτι τι ἐλαφρότερα. Σᾶς συνιστοῦμε νὰ συνεγίσετε.— Η. Παλαμίδην. Τὰ κουπόνια τοῦ λαχείου ἀπηγορεύθησαν ὑπὸ τοῦ νόμου. Κρατῆστε τα ὅμως, διότι θὰ εὕρωμεν τρόπον νὰ χρησιμοποιηθοῦν.— Φρειδερίκ. Θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν ἀργότερα.— Λ. Διαμαντόγλου. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Δυστυχῶς βλέπετε μερικοὶ εἶνε ἀσυνείδητοι, συμβαίνει δὲ νὰ παρεισφρύουν καὶ μερικά. Τί νὰ κάνουμε ;— Μ. Θεοδοσίου, Τύραννα. Ὁ μεταφραστὴς δὲν μᾶς ἔδωσε σχετικὰς πληροφορίας.— Ε. Ι. Τὸ πεζοτράγουδο, ἀφ' ἑνὸς πολὺ μεγάλο καὶ ἀφ' ἑτέρου ὄχι καὶ τόσο καλό.— Α. Καλογερόπουλον. Περιμένουμε καλλίτερά σας.— Ι. Χρυσοστόμου. Πρέπει νὰ μελετήσετε ἀκόμη καὶ νὰ μὴ βιάζεσθε. Ἔχετε ταλέντο ποὺ πρέπει νὰ τὸ καλλιεργήσετε.— Σ. Σκουλᾶν. Θὰ δημοσιευθῇ τὸ «Πρὶν βραδυαστοῦμε». Τὸ ἄλλο ξαναστείλτε το.— Π. Τσιτάκην. Ἀτεχνο.— Γ. Ἐξαρχόπουλον. Ἐπίσης.— Μαθητάκον. Τὸ αἴσθημά σας δὲν σᾶς ἐνέπνευσε καλοὺς στίχους.— Η. Βοῦτον. Τὸ «Πρὸς τὴν λατρευτὴν τῶν ὀνείρων» σας δὲν εἶνε δημοσιεύσιμον.— Δ. Σκλαβουνάκην. Ἀνέκδοτόν σας ἐλήφθη ἀργά.— Η. Παπαστεριόπουλον. Τὸ σατυρικό σας ποίημα δὲν λέει τίποτε.— Ι. Δερματᾶν. Καλὰ καὶ θὰ δημοσιευθῇ.— Γ. Μουτάφην. Καλὰ καὶ θὰ δημοσιευθοῦν.— Η. Σεφερτάκον. Περιμένουμε καλλίτερα. Αὐτὸ ποὺ μᾶς ἐστείλατε, δείχνει ὅτι θὰ ἔχετε.— Μ. Καραγιαννίδην. Καλὰ καὶ θὰ δημοσιευθοῦν.— Ἐμμ. Σπύρου. Τὸ ποίημά σας ὑστερεῖ καὶ στὸ στίχο καὶ σὲ ἔννοια. Γιατὶ βιάζεσθε καὶ γράφετε τόσο πολύ ; Νὰ γράφετε λιγότερο καὶ νὰ διαβάζετε περισσότερο. Ἔτσι μόνο θὰ γράψετε καλά.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΑΙ ΛΗΦΘΕΙΣΑΙ ΨΗΦΟΙ

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐλήφθησαν αἱ ἑξῆς ψῆφοι :

Ὑπὲρ τῆς δίδος ΜΠΛΑΤΜΟΡ.

Ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα ψῆφοι 9. Ε. Θωμαΐδης Πειραιεὺς ψῆφοι 2, Ἰωάννης Σαραντίδης Ἀθῆναι ψῆφοι 2. τὸ ὅλον 16.

Ὑπὲρ τῆς δίδος ΚΑΙΤΗΣ ΛΑΡΔΗ.

Ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα ψῆφοι 17. Κωνστ. Μίλησης Πειραιεὺς 5, Ἀθ. Καρύδης ὁδὸς Κάλβου Ἀθῆναι 6, Ἀγ. Κρυταλίδης Κομοτινὴ 4, Ἀθαν. Ζέϊκος Κομοτινὴ 2, Ν. Βαλκαφούκης Διαβολίτσα 1. Τὸ ὅλον ψῆφοι 32

Ὑπὲρ τῆς δίδος ΖΟΥΖΟΥ.

Ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα ψῆφοι 2. Βλάχου Θεσ)νίκη ψῆφοι 3. Χρ. Κωνσταντίνου Ἀθῆναι ψῆφοι 1. Τὸ ὅλον ψῆφοι 13.

Ὑπὲρ τῆς δίδος ΜΠΕΜΠΕΚΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα ψῆφοι 4. Στέφανος Ἀσημάκης Ἀθῆναι ψῆφος 1. Τὸ ὅλον ψῆφοι 5.

Ὑπὲρ τῆς δίδος ΤΟΥΛΑΣ ΛΑΓΙΑ.

Γεώργιος Σάλτας Ἀθῆναι ψῆφοι 2, Σταμάτιος Ζήσιμος Θεσ)νίκη ψῆφοι 2, Δημ. Διαβάτης Ἅγιος Πρόδρομος ψῆφος 1. Τὸ ὅλον ψῆφοι 5.

Ὑπὲρ τῆς δίδος ΝΙΝΑΣ ΖΑΝΕΤΟΥ.

Ἀλέκος Βούλγαρης Βόλος ψῆφος 1, Ἀθαν. Κουμπογιάννης Ἅγιος Λαυρέντιος (Πήλιον) 1, Νικ. Βαλαμβάνης Βαθὺ Σάμου 1, Νικ. Σαράντης Ἀθῆναι 2, Νότης Λενίσκος Βόλος 1, Χαράλ. Σγούρος Φωτολεῖβος 1, Δημ. Διαβάτης Ἅγ. Πρόδρομος Χαλκιδικῆς 1,Μ. Δαλκαφούκης Διαβολίτσι 1, Κ. Λίβας Πεντέλη 1. Τὸ ὅλον ψῆφοι 10.

Ὑπὲρ τῆς δίδος ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΒΟΛΤΕΡΑ.

Ἀλίκη Ζάκα Ζεϊτοῦν ψῆφος 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος ΟΛΓΑΣ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ.

Μαρίτσα Καλάκου Ἀθῆναι ψῆφος 1. Γεώργ. Δημόπουλος Ἀθῆναι 2. Τὸ ὅλον ψῆφοι 3.

Ὑπὲρ τῆς δίδος ΝΑΥΣΙΚΑΣ ΜΩΡΑ-Ἰ-ΤΟΥ.

Βασίλειος Νικητάκης Ἀθῆναι ψῆφοι 2. Σταῦρος Ἀλεξίου Πειραιεὺς 1, Πέτρος Πετρίδης Ἀθῆναι 2. Τὸ ὅλον ψῆφοι 5.

Ὑπὲρ τῆς δίδος ΜΑΡ. ΚΟΥΒΕΛΗ.

Γεώργιος Πράσινος ψῆφοι 3, Κ. Λ. Ἀθῆναι 6. Τὸ ὅλον ψῆφοι 9.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΣ ΚΝΗΜΗΣ

Ὑπὲρ τῆς δίδος Σ. ΣΠΑΝΟΠΟΥΛΟΥ.

Μαρίτσα Καλάκου Ἀθῆναι ψῆφος 1.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Κατόπιν παρακλήσεως πολλῶν ἀναγνωστῶν μας, ἀναδημοσιεύομεν τὴν φωτογραφίαν τῆς δίδος Νεαυσικᾶς Μωραΐτου, διότι κατὰ τὴν ταιγκογράφησιν τὸ κλισὲ εἶχεν ἀποτύχει.

Κους Κους : Ν. Πετράκην. Θὰ ἐρωτήσωμεν σχετικῶς.—Ν. Σαραντίδην. Αἱ ὑποδείξεις σας διὰ τὸν διαγωνισμὸν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει.—Γ. Ἀδειανόν. Εὐχαριστοῦμεν.—Μίαν Δεσποινίδα, ἐνταῦθα. Ἔχετε δίκαιον.—Π. Οἰκονόμου, ἐνταῦθα. Ἡ φοβέλτια ἠμπορεῖτε νὰ στέλλετε ὅσα θέλετε ὑπὲρ τῆς Ἰδίας ὑποψηφίας, ἢ χωριστὰ ἢ ὅλα μαζί.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

Εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον δημοσιεύονται τὰ ὀνόματα τῶν τελευταίων λυτῶν τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν αἰνιγμάτων.

Ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν μεθεπομένην Κυριακήν, 26 Ἰουλίου, ὥραν 11 π.μ. εἰς τὰ γραφεῖα μας. Κατὰ τὴν κλήρωσιν δύνανται νὰ παρίστανται ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας θέλουν, διὰ νὰ κάμουν καὶ τὴν σχετικὴν ἐξέλεγξιν τῶν ὀνομάτων.

Συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ μεταξὺ τῶν λυτῶν τῶν ἀποστειλάντων 9 ὀρθὰς λύσεις.

Μετὰ τὴν κλήρωσιν θὰ δημοσιευθοῦν αἱ ὀρθαὶ λύσεις ὅλων τῶν αἰνιγμάτων.

—o—

ΛΥΣΕΙΣ 9 ἔστειλαν οἱ κ.κ. Κων. Λίβας Ἀμαρούσιον, Π. Οἰκονόμου Ἀθῆναι, Ἀχ. Καλαμπάκας Βόλος, Εὐάγγ. Κάλλος Ἀθῆναι, Σταῦρος Χατζηανδρέου Θεσ)νίκη, Ι. Ε. Ἀναγνώστου Ἀθῆναι, Σ. Ζευγίτης Ἀθῆναι, Ν. Μαυρωνᾶς Πειραιεύς, Νικ. Βαρτζιάκος Θεσ)νίκη, Κα Γερασιμίδου Ἀθῆναι, Γ. Κασιμάτης Ἀθῆναι, Εὐτυχία Παπαδοπούλου συνοικισμὸς Κυπονίων, Θεόδ. Γρηγοριάδης Ἀθῆναι, Πέτρος Παυλίδης Θεσ)νίκη, Φωφὼ Γιόκα, Ἀθαν. Μαυροκέφαλος Πειραιεύς, Αὔγουστος Νίτσος Ἀθῆναι, Ἀγαθόνικος Γρηγορίου Ἡράκλειον Κρήτης, Γεώργ.Πρωτοψάλτης Πάτραι, Χρ. Εὐαγγελίδης Κηφισιά, Θεοδωροῦλα Σταματίου Θεσ)νίκη, Θεμιστοκλῆς Κάμηλος Ἀθῆναι, Γ. Παπαμιχαλόπουλος Ἀθῆναι, Α. Γαζόπουλος, Ἄρτεμις Πέτρου Ἀθῆναι, Ι. Πρωτοψάλτης Ἀθῆναι, Θ. Ἰορδανίδης Ἀθῆναι, Γερ. Μπάκας Πειραιεύς, Ζαχ. Σαραντάκος Γλυφάδα, Γ. Νόβας Θεσ)νίκη, Π. Ἀσλάνης Πάτραι, Φ. Φιλιππόπουλος Ἀθῆναι, Νικ.Νικολαΐδης Ἀθῆναι, Παν. Γεωργάρης Πειραιεύς, Ξεν. Ξενίδης Ποδαράδες, Νικ. Ζέρβας Ἀθῆναι, Ν. Λεμονίδης Ἀθῆναι, Κυκὴ Κόκκαλη Ἀθῆναι, Βασιλικὴ Δημητριάδου Ἀθῆναι, Α. Σκούτζας Ἀθῆναι, Α. Μαυρόπουλος Ἀθῆναι, Φ. Πεπονῆς Ἀθῆναι, Α. Χούσκας Ἀθῆναι, Ἀλεξάνδρα Βάη Ἀθῆναι, Ν. Κούμαρης, Δημ. Χουβαρδᾶς, Λ. Σιδεράτος, Πηνελόπη Μακρίδου, Μηνᾶς Γεωργίου, Π. Ἀλεπουδέλης Ἀθῆναι, Π. Ζητουνιάτης Ἀθῆναι, Δάμπρος Καμένος Ἀθῆναι, Κωνστ. Ρῆγος Ἀθῆναι, Παῦλος Πετρόπουλος Ἀθῆναι, Ἀποστολος Χρηστίδης Τῆνος.

ΛΥΣΕΙΣ 8.—Ι. Καλαμάτας Πειραιεύς, Ι. Χατζηαποστόλου Βόλος, Γεώργιος Ε. Χρυσοστόμου Ἀθῆναι, Νικ. Καρύδης Μολάοι, Π. Παπαδάκης Ἀθῆναι, Μιχαὴλ Ρουμάνης Μολάοι, Γ. Ἐλευθερίου Τρίπολις, Π. Μαυρομμάτης Ἀθῆναι, Ν. Γεωργακάκος Ἀθῆναι, Χ. Φιλιππίδης Ἀθῆναι, Ἀλ. Γονάκης Πειραιεύς, Δ. Τζαφέρης Ἀθῆναι, Π. Λυμπερόπουλος Ἀθῆναι, Γ. Ντίνος Πάτραι, Π. Κασδόνης Θεσ)νίκη, Π. Νικολάου Ἀθῆναι, Α. Λεονταρίδης Ἀθῆναι, Π. Σισμανίδης Ἀθῆναι, Μαρ. Μαυρικίδου Ἀθῆναι, Ὄλγα Π

ΤΑ ΜΑΓΙΩ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΘΕΣΤΑΤΟΥ ΜΠΑΡΜΑΝ κ. ΓΕΩΡΓ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΔΟΥ

Ὁ συμπαθέστατος «μπάρμαν» τῶν λουτρῶν τῆς Γλυφάδας κ. Γεώργιος Λεονταρίδης ἐφωδίασε τὸ «Μικρὸ Μπάρ» τὸ ὁποῖον τόσον ἐπαξίως διευθύνει, μὲ τὰ μαγιὼ τῆς περιφήμου μάρκας «Ὀσεάν», τὰ ὁποῖα πωλεῖ εἰς τιμὰς πολὺ συγκαταβατικὰς εἰς τὴν πελατείαν του. Ὅσοι συνεπῶς θέλουν νὰ προμηθευθοῦν μαγιὼ δὲν ἔχουν παρὰ ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν ρέκτην κ. Γεώργιον Λεονταρίδην, εἰς τὸ «Μικρὸν Μπάρ», ὁ ὁποῖος μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν εὐγένειαν καὶ προθυμίαν θὰ τοὺς ἐφοδιάζῃ.

ΔΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ἀριθ. 4

Ψηφίζω ὡς ὡραιοτέραν Ἑλληνίδα τὴν δίδα.. .. ..
.. ..

Ἐν .. .. τῇ .. ..

Ὁ ψηφίζων
.. ..

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

Ἔχομεν τὸ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ἀπὸ ὅλας τὰς βαφὰς τριχῶν, εὐρωπαϊκὰς καὶ ἑλληνικάς. Διὰ τοῦτο, ὡς καὶ διὰ τὸ ἀβλαβὲς τῶν τριχῶν καὶ τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ τῆς βαφῆς Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ, ἐγγυώμεθα. Ἀναλαμβάνομεν τὴν χρῆσιν τῆς βαφῆς ὅλων τῶν χρωματισμῶν, κόμης, μύστακος καὶ γενείου, μὲ ἐπιτυχίαν ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΝ.
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ καὶ ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ.—ΑΘΗΝΑΙ.

Πετᾷ αὐτή ἡ πέννα στό χαρτί.

Εἶναι ἕνα εἶδος μὲ γυριστό "κουμπάκι,, στὴ μύτη καὶ ἡ γλυστερὴ κίνησίς της διευκολύνει πολὺ τὸ γράψιμο. Ἐλαστικὴ ὡσαύτως παρέχει ὡραίες σκιὲς - ἐδῶ κατάμαυρες, ἐκεῖ λεπτότατες - ὅπως διατάσσει ἡ θέλησίς σας.

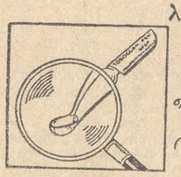

Ἰδοὺ αὕτη εἶναι φτιαγμένη ἡ μύτη τοῦ τόσου «Toboygan Pen» τοῦ Γεω. Β. Χιοῦς (Ἀγγλικὸν δίκαιωμα εὑρεσιτεχνίας)

Γιὰ κάθε χέρι καὶ γιὰ κάθε λογῆς γράψιμο, ὑπάρχει μιὰ κατάλληλη πέννα τοῦ ἐργοστασίου

Γεω. Β. Χιοῦς

Τὰς πωλοῦν οἱ καλλίτεροι χαρτοπῶλαι, οἱ ἄλλοι θὰ σᾶς προσφέρουν ἀπομίμησεις. Κάθε γνησία πέννα φέρει χαραγμένον τὸ ὄνομα:
GEO. W. HUGHES

ΦΙΛΜ
ΠΛΑΚΕΣ
ΧΑΡΤΙΑ
ΧΗΜΙΚΑ
ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Ἀντιπρόσωπος Π. ΜΑΝΩΛΙΔΗΣ
Ὁδὸς Ἀγγέλου Βλάχου 4α.—Ἀθῆναι.

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΜΑ ΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕΤΑ

ΦΕΝΑΜΙΝΤ

Καὶ οἱ πλέον δυσκοίλιοι μὲ ἕνα ἢ δύο κάθε βράδυ ἐνεργοῦνται. Μασσήσατε ἐπὶ δέκα λεπτὰ κάθε κουφέτο. Εἶνε εὐχάριστον καθαρτικόν.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ
ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΩΝ

ΕΧΕΤΕ Α'Υ'ΠΝΙΑ;

Μάθετε μὲ τὰ χάπια ΔΟΡΜΕΝ νὰ βρῆτε τὸν ὕπνον σας.

ΥΠΝΟΝ ΕΛΑΦΡΟΝ

ΠΕΙΡΑ ΓΛΥΚΑ

Μάθετε μὲ τὰ χάπια ΔΟΡΜΕΝ.

ΔΟΡΜΕΝ

Μοναδικὸν κατὰ τῆς ἀϋπνίας

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάψετε μόνη σας τὰ περιπνά σας φορέματα μὲ Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνουν ἐντελῶς καινούργια.
Αἱ βαφαὶ ΑΡΤΙ πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεῖα καὶ τὰ ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας εἰς 50 μεδέρνους χρωματισμούς.
Γεν. Ἀντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ. Ἀθῆναι, Λέκα 21α.

ΑΝΑΡΡΩΤΗΡΙΟΝ ΜΕΛΙΣΣΙΩΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ
ΠΝΕΥΜΟΝΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ
Διευθυντὴς Ἰατρὸς ΕΥΕΥΘ. Γ. ΣΚΟΡΔΟΜΒΕΚΗΣ
Κεντρικὴ Θέρμανσις
Τιμαὶ συγκαταβατικαί. Πληροφορίαι Σαριπόλου 4. (Πάροδος Ἡρακλείου. Δεξιὰ πλευρὰ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου) 3—5 μ. μ.

ΤΟ ΚΑΖΙΝΟ ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΖΙΝΟΥ ΜΕ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Ἀπὸ σήμερον Σάββατον τὸ Καζῖνον Λουτρακίου ἀρχίζει νὰ ἔχῃ καθημερινὴν (πλὴν Δευτέρας καὶ Κυριακῆς) θαλασσίαν συγκοινωνίαν ἐκ Πειραιῶς, μὲ τὰ μεγάλα θαλαμηγὰ ἐπιβατικὰ ἀτμόπλοια τῆς γραμμῆς Πατρῶν.
ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ (πλὴν Δευτέρας καὶ Κυριακῆς) τὴν 7ην μ.μ.
Εἰσιτήρια θὰ ἐκδίδωνται εἰς τὸ ἱδρυθὲν ἐν ΠΕΙΡΑΙΕΙ παράρτημα τῶν Γραφείων τοῦ Καζίνου : ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ (Πλατεία Καραϊσκάκη), ΑΡΙΘ. 10, ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 11—16. Τιμαὶ μηδαμιναί. Κομφὸρ ἄφθονα.
Κατὰ Σάββατον, συνήθη ἡμέραν κοσμικῶν συγκεντρώσεων καὶ ἐκδρομῶν εἰς τὸ Καζῖνον, τὸ θαλαμηγὸν «ΦΩΚΙΣ» θ' ἀναχωρῇ τὴν 7ην μ.μ. ἐκ Πειραιῶς, θὰ πλευρίζῃ εἰς τὸ Καζῖνον καὶ θ' ἀναχωρῇ ἀπὸ τὸ ΛΟΥΤΡΑΚΙ ἑκάστην ΔΕΥΤΕΡΑΝ τὴν 4ην πρωϊνὴν καὶ θὰ φθάνῃ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ τὴν 7 1)2 π. μ.
Ἀδιάλειπτος συγκοινωνία ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ (Γωνία Κάνιγγος καὶ Χαλκοκονδύλη), τηλ. 68—36, καὶ ἐκ ΠΕΙΡΑΙΩΣ (Ἀριστείδου 10, τηλ. 11—16), διὰ πολυτελῶν αὐτοκινήτων.
ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΗ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ : Καθ' ἑκάστην. Ἀναχώρησις τραίνου ἐξ Ἀθηνῶν ὥρα 5.30 μ. μ.

ΡΟΥΛΕΤΤΑ, ΜΠΑΚΑΡΑΣ, ΣΕΜΕΝ - ΝΤΕ - ΦΕΡ. ΤΟΥ ΒΑ.

ΤΕΛΕΙΟΝ ΡΕΣΤΩΡΑΝ, ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΠΛΗΡΗΣ, ΧΟΡΟΣ

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΩΤΕΡΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΘΕΡΙΝΗΣ ΣΑΙΖΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΖΙΝΟ ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΕΡΙΧΑΡΟΥ

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ GRUNIL ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑΝ

Μετά από μιά δαυμασία προσγεύωσι, είναι απαραιτητο ένα σιγαρίττο "Παπαστράτος".

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ